

Những Tháng Năm Bình Yên

Contents

Những Tháng Năm Bình Yên	2
1. Chương 1: Trường Cấp Ba	2
2. Chương 2: Lén Lút	4
3. Chương 3: Bị Bắt Nạt	6
4. Chương 4: Cảm Ơn Anh...	9
5. Chương 5: Trả Lại Cho Chủ	13
6. Chương 6: Giúp Đỡ	15
7. Chương 7: Em Đồng Ý	18
8. Chương 8: Đồ Đòi	22
9. Chương 9: Bà Ngoại Lên Sàn	24
10. Chương 10: Mỗi Người Một Cách Suy Nghĩ	27
11. Chương 11: Tiết Thẻ Dục	30
12. Chương 12: Đến Kí Túc Xá	34
13. Chương 13: Buổi Tối Vui Vẻ	37
14. Chương 14: Vị Hôn Thê Trở Về	40
15. Chương 15: Tập Từ Bỏ	44
16. Chương 16: Là Hai Người Tự Ngược Nhau	46
17. Chương 17: Bước Ngoặt Mới	50
18. Chương 18: Em Phải Ngủ Với Anh	53
19. Chương 19: Thật Sự Không Phải Là Mơ	56
20. Chương 20: Buổi Sáng Thú Vị	59
21. Chương 21: Ở Chung	63
22. Chương 22: Buổi Tối Đầu Tiên	67
23. Chương 23: Tâm Điểm	70
24. Chương 24: Phát Hiện	74
25. Chương 25: Hội Trưởng Thay Đổi Ảnh Đại Diện	77
26. Chương 26: Tâm Trạng Của Tiểu Thiên	83
27. Chương 27: Tâm Sự	86
28. Chương 28: Nhóc Con Không Ngoan	90
29. Chương 29: Tiết Thẻ Dục Vật Vã	93
30. Chương 30: Quyết Tâm	95
31. Chương 31: Tập Luyện	98
32. Chương 32: Xa Nhau	101
33. Chương 33: Tụ Hạp	104
34. Chương 34: Chuyen Ngày 30 Tết	108
35. Chương 35: Đón Giao Thừa Cùng Anh	111
36. Chương 36: Thời Gian Đã Đến	114
37. Chương 37: Hủy Hôn	117
38. Chương 38: Khang Đông Ra Tay	120
39. Chương 39: Sóng Gió Đến Rồi	123
40. Chương 40: Đau	126
41. Chương 41: Nỗi Đau Nổi Tiếp Nỗi Đau	128

42. Chương 42: Sự Thật	130
43. Chương 43: Anh Sợ Mất Em	132
44. Chương 44: Anh Thà Buông Bỏ Mọi Thứ	135
45. Chương 45: Đấu Khẩu	137
46. Chương 46: Anh Dùng Cả Đời Để Yêu Em	140
47. Chương 47: Tình Lại	142
48. Chương 48:	145
49. Chương 49: Phiên Ngoại 1 : Em Là Cả Thế Giới Của Anh	148
50. Chương 50: Phiên Ngoại 2 : Niềm Hạnh Phúc Của Mạnh Nghiêm	150

Những Tháng Năm Bình Yên

Giới thiệu

Thể loại: Học trường, ôn nhu, đại thiếu gia công X Tự ti, hiền lành, bình phàm thụĐối với bên ngoài xã hội thì Lục Tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-thang-nam-binh-yen>

1. Chương 1: Trường Cấp Ba

Tháng 8 thời tiết thật oi ả, ánh nắng mặt trời gay gắt khiến bầu không khí lại càng không dễ chịu gì mấy, đây cũng là tháng mà tất cả học sinh lẫn sinh viên bệ bộn nhập học sau những tháng hè ăn chơi sung sướng của mình

Tại cổng trường rộng lớn của trường cấp ba Tín Lâm, một chiếc xe bus màu vàng hiền ngang dừng lại, cánh cửa xe vừa mở ra, lập tức những học sinh đang ngồi trong đó đồng loạt chen lẫn nhau chạy xuống xe để tránh thoát khỏi hơi nóng khiến người ta khó chịu

Nhưng có một chàng trai lại không như vậy, sau khi đợi mọi người vội bót đi, lúc này cậu mới rụt rè không nhanh không chậm mà kéo vali của mình đi xuống, từ đầu đến cuối chẳng ai có thể nhìn thấy được khuôn mặt của cậu ấy bởi khẩu trang và mũ đã che kín mặt của cậu con trai này

Lục Tiểu Thiên xách chiếc vali màu lam cũ của mình đi vào cổng trường mình sắp theo học, trong lòng mang theo một chút phần khởi pha trộn với sự rụt rè sợ hãi vốn có của mình

Cậu phần khởi vì đây là nơi mà học trường cậu thầm mến đang theo học, vì học trường cậu đã cố gắng không biết bao nhiêu công sức mới có thể đậu vào ngôi trường này, nhưng vào một môi trường mới, một bầu không khí mới, chẳng còn ai thân quen, khiến cậu cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng vậy thì đã sao, chỉ cần được nhìn thấy anh ấy, cậu đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi

Nhìn cánh cửa cao trung rộng mở, in hàng chữ Tín Lâm thật to, trong lòng Lục Tiểu Thiên vừa mừng lại vừa lo sợ đến vô cùng

Đưa tay lên kéo khẩu trang đang che mặt mình xuống, dưới lớp khẩu trang là một khuôn mặt nhỏ, làn da

trắng, nhưng ngũ quan lại không hài hòa xúu nào, cánh mũi của cậu tuy nhỏ nhưng sống mũi lại rất thấp, quanh gò má là những đốm tàn nhan sậm màu, đôi môi dày và thâm, lại cộng thêm đôi to nhưng chứa sự ngơ ngác gồm thẩn thờ, khiến cả khuôn mặt cậu thật sự không thể dễ nhìn chút nào, cả khuôn mặt này cũng chính là sự tự ti của cậu, không ai thích làm bạn với kẻ xấu xí như cậu cả, cho nên những năm tháng đi học của cậu vẫn chỉ có thui thủi một mình, nếu như không có người ấy làm động lực, thì có lẽ bây giờ cậu chỉ là một thằng nhóc vừa tốt nghiệp cấp hai xong liền đi làm thêm phụ giúp gia đình rồi

Hít một hơi thật dài từ môi trường mới, cánh miệng của Lục Tiểu Thiên Khê cong lên, cậu thì thầm trong miệng

-Khang Mạnh Nghiêm! Em lại có thể gặp anh rồi. Học trường em đến rồi đây

Ánh nắng gay gắt vẫn chiếu xuống cả một vùng trời rộng lớn như vậy, nhưng cậu vẫn vô tư bước vào cánh cổng trường đại học đang rộng mở chào đón các tân học sinh

Khác hẳn với bầu không khí nóng bức ở bên ngoài kia ở trong sân trường rộng đều được các cây xanh to cao bao phủ giống một chiếc ô khổng lồ, kéo lại chiếc khẩu trang lên mặt mình, cậu xách vali cũ rịt rề bước chân về phía trước

Nhìn những con đường rộng lớn của ngôi trường, cậu tưởng tượng đến nơi này đều có dấu chân của anh, trong lòng liền vui vẻ không thôi, cứ như vậy cậu vừa đi vừa tưởng tượng bóng dáng học trường xuất hiện quanh đây

Mười lăm phút sau, khi đã dạo chơi đến thỏa thích, cậu lại rút trong túi áo khoác đơn sơ của mình ra tờ giấy sơ đồ chỉ dẫn đến kí túc xá mà mình sắp sửa dọn vào ở, bỗng nhiên các cô gái đứng gần cậu bắt đầu gào thét

Những cô gái không ngừng miệng khen ngợi

- Aaaaa! Hội trường hội học sinh đến rồi kìa

- Anh ấy đi học mà còn có cả một đoàn xe đi theo luôn, thật ngầu hết sức

- Khang Mạnh Nghiêm, học trường aaaaaa

Nghe đến cái tên người mình thích đã lâu, cậu không khỏi trợn mắt ngạc nhiên, không nói hai lời liền xoay gót chân chạy đến nơi có anh

Khi cậu chạy đến, cánh cửa xe hơi bật mở, Mạnh Nghiêm liền bước ra, khuôn mặt đẹp trai được ánh nắng chiếu xuống càng thêm chói lóa hơn, anh mặc đồ rất đơn giản chỉ một chiếc áo phông không cầu kì cùng chiếc quần Jean đen rách bó chân đã khiến anh đẹp lầy mắt hồn của người khác, trên khuôn mặt điển trai đó tỏa ra một nụ cười chói lóa khiến bao nữ sinh hò hét đến vô cùng

Tiểu Thiên thấy người trong lòng đã xuất hiện, tâm tình cũng phấn khích không kém gì các nữ sinh kia, nhưng cậu cố gắng kìm nén, nhìn theo bóng lưng anh đang tiến vào trong với những cái đuôi đi theo sau, trong lòng cậu bất giác ảm áp mà nói

- Mạnh Nghiêm! Em lại được gặp anh rồi

_____***_____

Chap này chỉ là dạo đầu thôi nên vẫn chưa dính lú gì đến hai nhân vật dính nhiều, bắt đầu từ chap sau câu chuyện chính thức mở màn, mong mọi người ủng hộ Cỏ để tui không lười ~^O^~

Trước khi bộ truyện mới này của tôi được xuất ra, tôi cũng thành thật cảm ơn các bạn đã ủng hộ tôi xuyên suốt các tác phẩm mà chính tôi đã viết, những lần bình chọn những ý kiến nhận xét của các bạn đều làm tôi có thêm nhiều kinh nghiệm hơn rất nhiều, nếu không có các bạn ủng hộ, chắc gì tôi đã viết được đến bộ truyện thứ sáu này, thật sự cảm ơn mọi người. Đặc biệt, tôi muốn gửi một lời cảm ơn chân thành đến Jinnypi một cô bạn đã luôn ủng hộ tiếp sức cho tôi trong mọi tình huống của tôi, ngay cả tên của bạn công trong truyện mới này cũng là do bạn ấy đóng góp ý kiến a!!! Thật sự cảm ơn cô nhiều!!! Cảm ơn mọi người nhiều lắm. Hãy tiếp tục ủng hộ tôi nhé, tôi vẫn sẽ cố gắng hơn nữa

2. Chương 2: Lén Lút

Lục Tiểu Thiên cũng đã nhập học được hai tháng, nhưng vì tính cách hướng nội, cùng tự ti về khuôn mặt của mình cho nên từ quãng thời gian nhập học cho đến bây giờ, vẫn chưa thể quen ai trong lớp

Thật ra, cũng có một nguyên nhân khác khiến cậu không thể kết bạn đó chính là những bạn học trong lớp của cậu, khi thấy nhan sắc, tính cách rụt rè cùng với cách ăn mặc quê mùa của cậu liền sinh ra cảm giác chán ghét không muốn đến gần

Nhiều khi có những bạn nữ nhìn cậu không vừa mắt liền buông những lời châm chọc đến khó nghe, chẳng hạn đại loại như

Nữ sinh A nói

- Tên lập dị lại đến rồi kìa

Nghe thế các sinh học sinh khác bắt đầu hòa theo

- Chẳng thể hiểu được thế kỉ 21 rồi mà vẫn còn người ăn bận quê mùa đến vậy sao?

- Haha chúng ta thật không thể bắt kịp được suy nghĩ của những con người này

- Nhìn cậu ta xem, khuôn mặt thật xấu, tớ chẳng muốn nhìn tí nào cả!!!!

Sau đó là loạt tiếng cười nhạo cùng khinh bỉ đến vô độ

Tiểu Thiên đã quen với việc mình bị đem ra làm trò cười trước bao người từ năm cấp hai đến giờ, tập mãi cũng thành thói quen, cậu biết thân phận mình đặt ở đâu, nên cũng chẳng quan tâm những người kia nói gì, an an ổn ổn tiến đến góc cuối lớp phòng học mà ngồi xuống

Các tiết học buổi sáng vừa kết thúc, cậu liền thu dọn sách vở thật nhanh rồi chạy thẳng xuống căn tin trường, mua một ổ bánh mì, rồi lại một đường hướng đến thư viện

Tiểu Thiên mặt dù đầu óc không thông minh như mọi người, nhưng bù lại cậu lại cần cù, chịu khó và siêng năng cho nên thành tích của cậu cũng không đến nỗi tệ, nói không thử hỏi làm sao cậu có thể đậu vào trường đại học này. Và điều làm cậu thích đến thư viện nhất, có lẽ vẫn là có thể nhìn thấy học trưởng

Học trưởng là người đứng đầu hội học sinh, anh ấy sẽ có rất nhiều việc hơn những sinh viên khác, thông thường mỗi khi đến giờ ăn trưa, muốn đến phòng của hội học sinh thì phải đi ngang qua thư viện này, mỗi lần Khang Mạnh Nghiêm đi ngang qua đây, cũng sẽ nán lại chọn vài quyển sách mình muốn đọc rồi mới đi tiếp

Vì vậy, mỗi khi tiếng chuông hết tiết vừa reo lên, cậu chạy thật nhanh xuống căn tin mua một món đồ ăn tạm bợ, ôn lại những gì đã học, sau đó lại đợi học trưởng cùng với những cái đuôi của anh ấy đi đến đây

Trong khi cậu đang ôn lại các bài sáng nay giáo viên vừa dạy, bỗng nhiên các nữ sinh bắt đầu thì thầm tai nhau!!!

- Mạnh Nghiêm lại đến rồi kìa! Aaaa đẹp trai quá đi mất

Tiểu Thiên vừa nghe anh đã đến, trái tim trong lồng ngực đập rộn ràng, anh vừa bước vào liền khiến bao người đưa mắt nhìn

Mạnh Nghiêm hai tay đút trong túi quần, mặt không biểu cảm tiêu sái bước đến tủ sách ngay sau lưng của cậu, lần đầu tiên có thể gần khoảng cách với anh như vậy. Chỉ cách nhau khoảng 20cm, hai lưng đối diện về phía nhau đã khiến tim Tiểu Thiên ngưng trệ, trái tim càng khua chiền múa trống nhiều hơn nữa, cố gắng bình tĩnh, cậu giả vờ cúi gằm mặt xuống làm bài tập

Chưa đầy 15p sau, Mạnh Nghiêm đã chọn xong sách sau đó lại lãnh tĩnh rời đi, để lại cho Tiểu Thiên hồn lìa khỏi xác vì có khoảng cách gần người mình thích như vậy, khiến cho cậu cả một buổi chiều ấy khi về kí túc xá liền lần qua lần lại mấy vòng mà cười khúc khích không thôi, không thể tin được là có một ngày bản thân được đứng gần anh m

Về phần Mạnh Nghiêm khi vừa bước ra khỏi thư viện, khoe miệng khê cong lên sau đó thì thầm

- Bé ngốc! Anh chờ em một năm rồi, bây giờ anh cũng đã đến lúc anh bắt em về rồi nhỉ?

_____*****_____

Cổ: Hơ hơ hơ (*- -*)

Xin nhắc lại một lần nữa cốt truyện tui viết đều theo mô típ gặp phát là yêu, nên mong các bạn đừng đặt câu hỏi tại sao yêu nhanh như vậy nhé, nói trước để khi các chap sau được hé lộ mọi người không bị khó hiểu

Chap này hơi ngắn nhỉ, để chap sau tui bù lại

3. Chương 3: Bị Bắt Nạt

Trưa hôm nay khác hẳn với mọi khi, Lục Tiểu Thiên không có chạy xuống căn tin trường mua thức ăn nhanh rồi sau đó lại đóng đô tại thư viện nữa, hôm nay cậu lại vui vẻ đi lấy khay đựng cơm muốn tìm một góc nhỏ sau đó an tĩnh ăn trưa tại đây.

Bởi vì sáng nay trong khi đang ở lớp học, cậu nghe các bạn cùng lớp bàn tán với nhau rằng, học trưởng từ ngày hôm nay sẽ không ăn cơm do nhà anh ấy mang đến nữa, anh ấy sẽ ăn cơm trưa tại trường. Vậy tức là nếu mình ăn trưa tại đây, có thể sẽ nhìn học trưởng lâu hơn một chút nữa rồi. Nghĩ đến việc có thể nhìn ngắm học trưởng nhiều thêm một phút thôi, cũng đã khiến cậu vui đến nhộn nhịp

Căn tin buổi trưa thật đông người và náo nhiệt, các sinh viên nhốn nháo hối thúc nhau nhanh chân lên để người phía sau có suất cơm ăn, Tiểu Thiên tính tình nhút nhát, không như những học sinh khác, chỉ dám đứng một chỗ xếp hàng chờ đến lượt cơm của mình

Mất đến 30 phút sau, Tiểu Thiên mới đến được quầy bán chọn món, Dì bán cơm nhìn cậu đang rụt rè chọn thức. Sau đó nở nụ cười hiền từ nói với cậu

- Chàng trai! cháu muốn ăn cái gì, cứ mạnh dạn nói đi, dì đây sẽ làm cho cháu

Tiểu Thiên gật đầu, sau đó mới chậm rãi mở miệng

- Cho cháu một phần cơm, một ít đậu hũ xào, rau cải xanh luộc, và chén canh nhỏ ạ

- Cháu không ăn thịt hay cá sao?

Tiểu Thiên nhìn người phụ nữ trước mặt, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu. Tiền trong thẻ ăn của cậu không nhiều, cha mẹ cậu quanh năm làm lụng vất vả, cậu không thể tiêu xài hoang phí được, huống hồ chỉ cần thêm một miếng thịt miếng cá thì số tiền ăn sẽ tăng lên ngay, đối với cậu chỉ cần không bị đói, những món ăn như vậy đã tốt lắm rồi

Đi bán cơm tên A Nhạc, thấy vậy cũng không nói gì, sau đó nhận lấy khay của cậu múc thức ăn. Đến khi khay của cậu được đưa ra, trên đó lại xuất hiện một miếng ốp lếch còn nóng hổi. Cậu ngạc nhiên nói

- Dì...dì... Cháu

- Nhanh mang đi, cái này ta tặng thêm cho cháu. Nhìn đi, đã học cao trung rồi mà cả người chỉ bằng đứa học cấp hai. Nào!! Mau lên đi cho ta bán tiếp. Mấy đứa kia, xếp hàng xếp hàng nào

Tiểu Thiên bị những người sau chen lấn đến khó chịu, Trong lòng mang cảm kích mà thoát khỏi hơi người nóng đến bức bối này

Khi cậu vừa thoát ra, liền bắt gặp những cô bạn cùng lớp với cậu cũng đang tiến vào căn tin

Người đi đầu nếu như cậu nhớ không lầm thì đây chính là hoa khôi lớp cậu, đồng thời cũng là hoa khôi của khối lớp mười này, tên là Úc An Mỹ thì phải, theo sau cô ấy chính là những cô gái thường hay đâm chọc cậu, Tiểu Thiên biết rằng những cô bạn này không hề vừa mắt với cậu, liền cất lực tránh né sang một bên, nhưng nào ngờ, một trong số họ vừa thấy cậu liền húc vai người kia ra dấu hiệu, lúc này cả nhóm liền để ý đến cậu

Úc An Mỹ liếc mắt nhìn đến cậu, nửa khuôn miệng kéo lên, sau đó sải đôi gót cao đi đến chỗ cậu

Nhóm năm cô gái đứng chắn cả lối đi của cậu, Úc An Mỹ nhẹ giọng hỏi thăm, nhưng trong giọng nói đó không hề mang chút thiện ý nào, nói đúng hơn thì chính xác là đang châm chọc cậu

- Bạn học Lục, hôm nay sao rảnh rồi đến căn tin mà ăn trưa vậy?

Giang Mỹ Yên đứng bên cạnh liền hòa theo câu nói đó

- Haha An Mỹ cậu không biết sao, cậu ta là một tên tự kỷ thì làm gì thích mấy chỗ náo nhiệt đông người! Hôm nay đến đây ăn, chắc trời sắp nổi bão

Tiểu Thiên đầu cúi thấp xuống, hai tay cầm khay đựng thức ăn siết chặt, một lời cũng không hé ra. An Mỹ tiếp tục lời nói lúc này

- Ấy Tiểu Thiên, cậu đang ăn kiên sao? Tại sao trong khay toàn một màu xanh không vậy?

- Haha! Cậu đừng nói nữa nó nghèo tiền đâu mà ăn những thứ cao sang

Mỹ Yên nói vậy, cả bọn đều đồng loạt cười to. Chỉ có Tiểu Thiên là tội nghiệp chỉ biết cắn răng chịu đựng nhưng lời phỉ báng đó

Cười được một hồi, An Mỹ cô ta lại giả vờ tốt bụng nói

- Nếu cậu không có tiền! Vậy đến đây, làm người hầu cho tớ. An Mỹ tớ sẽ cho cậu ăn ngon, bảo đảm còn cho cậu tiền nữa

Tiểu Thiên nghe những lời này, liền không chịu nổi nữa, cậu nói

- Các cậu, tớ không muốn làm gì cả!! Các cậu có thể nhường đường cho tớ đi được không?

Nói rồi, cậu cũng không đợi họ tản ra hay không, liền lùi đi đường khác, nhưng bọn họ đâu có dễ cho cậu đi như vậy, An Mỹ chơi chưa đủ, vừa thấy cậu đi liền kéo cánh tay cậu lại, sau đó nói

- Này chê ít hả? Tớ là tiểu thư nhà họ An, chỉ cần cậu đi làm kẻ hầu, tên sai vặt cho tớ cậu muốn gì tớ đều cho. Ngay cả tiền phẫu thuật khuôn mặt xấu xí của cậu tớ cũng sẽ chu cấp nốt. Này nói cho cậu biết, nhiều tên muốn được đi theo bên cạnh tớ lắm đó, cậu vinh dự lắm mới được chọn đấy

Nghe được những lời này từ An Mỹ, những cô gái đi theo cô ta lại càng cười to hơn. Tiểu Thiên cảm thấy rất ảm ức, mong sao chỉ có thể thoát khỏi đây thật nhanh, cậu kéo mạnh cánh tay của mình ra khỏi những móng vuốt của cô ta, nào hay vì dùng lực hơi mạnh, cô ta lại mang gót cao, liền đứng không vững mà bước đi có hơi loạng choạng, cả nhóm đi sau thấy thế liền tức giận nói

- Cái tên xấu xí này, thật muốn tìm đường chết mà

Vừa dứt lời, cả một đám con gái liền xúm lại kéo cậu từ đông sang tây, khay cơm bị những lực kéo đó nện xuống sàn nhà phát ra tiếng choang rõ to, giây tiếp theo Tiểu Thiên liền chao đảo ngã xuống dưới nền đất

Cả căn tin im lặng nhìn về phía phát ra tiếng động, chỉ thấy cả người Tiểu Thiên đều nằm dưới sàn, còn những con người kia đều nhìn cậu bằng ánh mắt vừa thỏa mãn lại vừa ganh ghét, đúng lúc này một giọng nói băng lãnh âm trầm vang lên, thu hút mọi ánh nhìn

- Các cô giỏi nhỉ, ngay tại trường học mà cũng dám làm loạn

____**____

Cô: Gặp tui là mấy con này tui mần thịt hết:v

4. Chương 4: Cảm Ơn Anh...

Người vừa cất giọng lên tiếng lạnh lùng nói không ai khác chính là học trưởng hội học sinh cao cao tại thượng của chúng ta Khang Mạnh Nghiêm, anh quét mắt nhìn đến khung cảnh hỗn loạn, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Tiểu Thiên đang ngã cùng với thức ăn đã đổ đầy trên sàn nhà, ý lạnh trong mắt lại tăng lên vài phần, không nói hai lời liền cùng hai người bạn đang đi ở phía sau mình bước đến

Sau đó, anh đưa bàn tay của mình ra, hướng đến cậu mà vươn tới, trong giọng nói chứa vài phần ôn nhu

- Đàn em!! Không sao chứ? Đến! Nắm lấy tay anh đứng lên nào

Đây là lần thứ hai trong tuần Tiểu Thiên có thể đứng gần người mình thích, không những như thế, anh ấy còn bắt chuyện giúp đỡ cậu nữa chứ. Trái tim của cậu sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!! Nhìn đến bàn tay to lớn của anh đang muốn chạm đến tay mình, Tiểu Thiên bất chợt sững sờ tại chỗ. Mạnh Nghiêm thấy cậu cứ nhìn đến tay anh nhưng không hề có động tĩnh gì, liền nở nụ cười nhẹ nhàng, sau đó lại cất lời

- Đàn em làm sao vậy?

Tiểu Thiên bị tiếng nói của anh làm cho tỉnh hồn, rụt rè đôi tay nhỏ của mình ra nắm lấy bàn tay anh

Cảm xúc khi hai đôi tay chạm vào nhau khiến ý cười trên mặt Mạnh Nghiêm lại càng sâu hơn một chút, nhưng Tiểu Thiên lại khác, được tiếp xúc với da thịt của anh, mặt cậu không khỏi nóng bừng cả lên. Cậu vội vã đứng lại cho ngay ngắn, sau đó lắp bắp mà nói

- Cảm..ơn..anh...học...trưởng

Anh nhìn cậu như con thỏ nhỏ đang cụp đôi tai dài như muốn trốn tránh, trong lòng cảm thấy đáng yêu vô cùng giọng nói ôn hòa cất lên

- Đưa tay em ra đây

- Dạ?

- Anh bảo đưa tay em ra đây!

Bất ngờ trước lời đề nghị của anh. Cậu do dự một lúc sau mới quyết tâm đưa đôi bàn tay nhỏ của ra.

Nghiêm Phong không nói hai lời, liền từ trong túi quần mình đem ra một chiếc khăn tay còn trắng tinh, sau đó nhẹ nhàng cầm nó lau đi những vết bụi trên bàn tay cậu, đoạn nói với cậu

- Ban nãy khi ngã xuống, hai tay em liền chống xuống đất, như vậy rất bẩn

Tiểu Thiên đỏ mặt muốn rút tay về thì lại bị lực đạo của tay anh giữ chặt, cậu biết không thể làm gì được nên đành im lặng để anh giúp cậu lau tay. Nhưng thật ra trái tim của cậu sắp nổ tung thật rồi

An Mỹ nãy giờ bị anh ngó lơ sang một chỗ, liền tức tối lên án cậu

- Mạnh Nghiêm! Người ta cũng bị tên xấu xí này xô ngã đó

Mỹ Yên thấy An Mỹ đã lên tiếng, cô ả cũng bắt đầu góp phần

- Học trưởng, đúng thật mới nãy cậu ấy bị tên ăn mày này xô ngã, vì muốn tự vệ nên mới vô tình làm cậu ta xô đẩy thôi. Anh nhìn xem An Mỹ là tiểu thư đài các, lỡ như có chuyện gì xảy ra với cậu ấy, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

Mạnh Nghiêm đang lau tay cho Tiểu Thiên một cách vui vẻ, nghe đến giọng nói của hai cô gái này trong lòng lại một trận sát khí trỗi dậy, đặt khăn tay lên bàn tay của Tiểu Thiên, anh nhỏ giọng nói với cậu

- Đàn em, tự lau tay mình nhé. Anh sẽ xử lí chút chuyện này

Nói đoạn anh quay lưng lại, ánh mắt không còn sự dịu dàng khi nãy mà thay vào đó là con ngươi băng lãnh đến lạnh sống lưng, anh nhìn Mỹ Yên sau đó đặt câu hỏi

- Cậu ấy không đi xin tiền các cô, ai cho phép các cô nói cậu ấy ăn mày? Cậu ấy có quyền tự tôn của mình, các cô dám phỉ báng sao?

Mỹ Yên lên tiếng giải thích

- Học trưởng, em không có ý đó. Nhưng cậu ta dám xô ngã Tiểu An kia, anh và Mỹ An dù sao cũng có quen biết. Anh mau lên tiếng đòi lại công bằng cho cậu ấy đi

Mỹ An cũng bắt đầu diễn kịch,giây tiếp theo thút thít, từng giọt nước mắt rơi xuống gò má xinh đẹp của cô ta, giọng nói nghẹn ngào

- Anh!Anh nhìn xem em yếu đuối thế này bắt nạt được ai, ban nãy còn suýt bị cậu ấy xô ngã nữa. Em thật ỷ khuất

- An Mỹ! Từ lúc tôi bước vào căn tin đến giờ đều chứng kiến tất cả mọi việc không sót một chi tiết. Bây giờ cố tỏ ra mình là người bị hại, xem ra cô hơi khinh thường tôi rồi nhỉ? Nếu tôi đoán không lầm ở căn tin này cũng lắp camera thì phải, chỉ bằng chúng ta lên đó xem sẽ rõ sự tình

Mỹ Yên cùng An Mỹ đều bị anh nắm thóp, biết anh là kẻ không dễ chọc, An Mỹ liền cúi đầu nhận lỗi

- Anh lần này là em sai! Thật xin lỗi, mong anh bỏ qua cho. Bạn học Lục, mong bạn không chấp nhất chúng tôi mà sinh tư thù

Tiểu Thiên thấy nhắc đến mình, sau đó cậu lắc đầu nhỏ của mình, hướng các cô gái mà nói

- Tôi không sao, chỉ là một chút hiểu lầm thôi

Mạnh Nghiêm tiếp tục nói

- Được rồi, dù sao chuyện xô xát nhau ở trường cấp ba vẫn thường hay xảy ra, hy vọng mọi người khắc chế chuyện này lại. Mỹ Yên, cho dù An Mỹ có là tiểu thư khuê các thì chúng ta cùng đều có mỗi sinh mạng bằng nhau, đừng khinh thường ai cả. Nếu không sau này lại hối hận cũng đã muộn

- Học trưởng Yên Mỹ đã biết, xin lỗi anh nhiều

An Mỹ trong bụng ôm hàng loạt tức tối mà dẫn cả nhóm nữ ra khỏi căn tin trường, đôi gót dưới chân nện thật mạnh xuống sàn như muốn đâm thủng tất cả mọi thứ

Mạnh Nghiêm hướng người đứng bên phải cạnh mình này giờ chỉ yên lặng thì thâm vào tai cậu ta

- Hoắc Đông, tôi muốn anh trai An Mỹ đi tù trong ngày mai, gia đình của những ả kia cũng đừng sống tốt

Sau đó anh trở lại khuôn mặt ôn nhu nói với Tiểu Thiên

- Đàn em, cơm của em đã không thể ăn được nữa rồi

Tiểu Thiên cúi thấp đầu, lí nhí trả lời

- Ân! Không sao ạ, em cũng không đói

- Vừa hay anh cũng đang định ăn cơm, để anh mời em

- Không cần! Em...em tự ăn được, làm phiền anh rồi, khăn tay này em sẽ giặt sạch rồi trả anh, em..em đi trước

Cậu định xoay người chạy đi thì lại bị anh túm cánh tay kéo cậu đến một bàn trống gần đó

- Dù sao đã đến là phải ăn, đừng phí lời nữa. Tử Hoàng, đi lấy bốn suất cơm loại A giúp tớ

Người tên Tử Hoàng hướng Tiểu Thiên cười cười. Sau đó vui vẻ nói

- Đàn em! Đừng khách sáo, ăn trực của hần một bữa cơm cũng không làm ví tiền hần nhẹ đi được đâu, em cứ ăn thoải mái, anh đi lấy đồ ăn cho cả bốn người chúng ta. Hoắc Đông mau phụ tớ

Sau đó Hoắc Đông và Tử Hoàng liền nhanh chân chạy đến quầy bán cơm đứng xếp hàng, trên bàn chỉ còn lại hai người là Mạnh Nghiêm và Tiểu Thiên, cậu rụt rè cảm ơn anh

-Học trưởng..

- Gọi anh là Mạnh Nghiêm

Lần đầu tiên được anh yêu cầu như vậy, cảm xúc cậu hỗn độn không thôi, vội vàng chỉnh lại lời nói

- Mạnh Nghiêm cảm ơn anh nhiều

- Hôm nay em nói cảm ơn nhiều rồi. Đừng khách sáo! Anh quên hỏi em tên gì?

- Em.. Em tên Lục Tiểu Thiên

Mạnh Nghiêm chống cằm nghiêng đầu nhìn cậu sau đó thốt ra lời nói

- Cái tên thật dễ thương, dễ thương như chủ của nó

Anh nhìn cậu sau đó lại nở một nụ cười thật tươi rồi như ánh mắt trời khiến cậu cảm thấy mình sắp ngất đến nơi, đành giả vờ uống nước để lấy lại sự bình tĩnh

Mạnh Nghiêm nhìn cậu uống nước, trong lòng khẽ động, thật ra tên cậu làm sao anh không biết được, nhưng muốn không bị lộ tẩy bí mật thì đành làm cho tốt vai diễn mới bắt được vợ về nhà. Tiểu Thiên, em đợi đó, anh sẽ tóm được em ngay thôi

5. Chương 5: Trả Lại Cho Chủ

Sau sự kiện hội trưởng hội học sinh Mạnh Nghiêm đứng ra bảo vệ cho Tiểu Thiên thì có vẻ như bây giờ lúc đi học, cậu được dễ chịu hơn rất nhiều

Những cô gái khi đi ngang qua cậu sẽ không còn ở trước mặt cậu chằm biếm hay đại loại muốn lãng nhục cậu nữa, tuy rằng vẫn có người nói xấu sau lưng cậu, nhưng đã quen với việc bị đem ra chủ đề bàn tán như cậu, thì xem ra việc nói xấu sau lưng vẫn dễ thở hơn rất nhiều

Tiểu Thiên vẫn thui thủi một mình trong góc lớp học, tay cậu đưa xuống ngăn bàn ở phía dưới, nhẹ kéo ra chiếc khăn mà học trưởng đã đem lau tay cho cậu bỏ vào túi áo, tiếng chuông lớp học cũng vừa reng lên báo hiệu là giờ nghỉ giải lao, cậu lặng lẽ rời khỏi phòng học, bước chân chậm rãi tiến đến khu A dành cho những học sinh ưu tú nhất, đi lên dãy hành lang dài của tầng hai, cậu bắt đầu tìm kiếm phòng học 11A là lớp học trưởng đang học

Những người đứng ngoài hành lang thấy cậu một thân cứ rụt rè tìm kiếm xung quanh, lại mang bảng tên của khu B, kèm theo khuôn mặt không đẹp liền nhận ra đây là người đang trở thành tiêu điểm của 3 ngày qua, người được ăn chung với hội trưởng hội học sinh bằng lãnh. Các cô gái bắt đầu xì xầm tai nhau bàn tán

Tính tình của Tiểu Thiên vốn nhút nhát, đi được đến đây quả là kì tích, nhưng lại bị trở thành tiêu điểm mới trong lòng không khỏi sợ hãi, tay bắt đầu xuất hiện mồ hôi

Nhìn bảng tên lớp 11A xuất hiện trước mắt, tim cậu lại đập nhanh hơn một khắc nữa, đứng ở cửa phía sau, cái đầu nhỏ của cậu trở ra tìm kiếm bóng dáng anh

Mạnh Nghiêm một thân tỏa ra khí suất đang ngồi nói chuyện với Hoắc Đông và Tử Hoàng, ba người trông đang nói chuyện rất nghiêm túc, bất chợt ánh mắt của Hoắc Đông liếc về phía cậu, sau đó lại vỗ vai Mạnh Nghiêm nói gì đó khiến anh quay ra nhìn theo hướng mới này hắn đã nhìn

Hai ánh mắt của cậu và anh chạm nhau, trên khuôn miệng của anh vẽ lên nụ cười nhàn nhạt, anh đứng lên tiến về phía cậu

Mỗi lần được đứng gần học trưởng thì tim cậu lại khẽ run, bắt đầu nói lắp bắp

- Học...trưởng..

Nghe đến cái từ xa lạ này, anh bất giác khó chịu vô cùng, liền bắt lỗi

- Anh không phải tên học trưởng, em có thể nói lại

- Anh Mạnh Nghiêm

- Ân! Sao vậy? Em lên tìm anh sao?

- Dạ vâng! Em.....đến..để..trả cho anh chiếc khăn hôm đó anh cho em mượn

Anh nhìn chiếc khăn đang được cậu cầm trên tay, đôi mắt càng thêm ý cười, Tiểu Thiên thấy anh không nói gì liền vội vàng giải thích thêm

- Ô kìa tức xá em đã giặt nó thật sạch rồi. Nếu anh không thích, lần sau em mua cái khác trả cho anh

Thấy cậu đỏ mặt nhỏ giọng giải thích, anh bật cười khúc khích, đôi tay vươn ra nhận lại chiếc khăn của mình. Tiểu Thiên thấy anh đã nhận lại chiếc khăn của mình, trong lòng thầm thở nhẹ nhõm. Tuy muốn có thể nhìn ngắm anh lâu thêm một chút nữa, nhưng cậu cứ mãi đứng thế này cũng không tốt, bắt đầu nói lời cáo từ

- Thật sự chuyện hôm đó rất cảm ơn anh nhiều, em phải về lại lớp đây. Sắp hết giờ nghỉ giải lao

Gót chân vừa xoay đi, Mạnh Nghiêm liền duỗi tay ra tóm lấy cổ áo phía sau của cậu. Để cậu dừng lại, cậu ngạc nhiên trợn mắt nhìn anh đầy khó hiểu. Mạnh Nghiêm lại khôi phục vẻ ôn hòa lúc nãy, khóe miệng cười mà nói với cậu

- Anh không muốn cảm ơn sưng đầu. Anh muốn có quà nữa

Tiểu Thiên trợn mắt

- Hả? Quà sao. Nhưng em không có chuẩn bị gì cả. Để mai em mang đến cho anh có được không?

Nhìn vẻ lúng túng của cậu, anh bất chợt thấy dễ thương vô cùng, đúng với câu người yêu trước mắt hóa thành tây thi. Mạnh Nghiêm tiếp lời

- Đùa em thôi, anh không cần quà đâu, nhưng anh muốn em giúp anh một việc

Nghe đến học trưởng muốn mình giúp đỡ anh ấy, cậu liền trở nên nghiêm túc

- Việc gì vậy! Nếu có thể, em sẽ cố gắng giúp

- Cũng không có gì khó lắm đâu. Tối nay hẹn em bảy giờ tối tại nhà ăn, lúc đó anh sẽ nói với em

Tiểu Thiên gật đầu đáp

- Em hiểu rồi! Chào học.. Anh Mạnh Nghiêm

Bất giác nhớ ra điều gì đó, Mạnh Nghiêm lại bồi thêm một câu.

- Khoan đã. Em ở chung kí túc xá với ai?

Cậu không hiểu anh hỏi làm gì, nhưng vẫn nói rõ ràng cho anh biết

- Em ở với một bạn nam khác, nhưng bạn đó được đặt cách sang học kỳ hai mới từ Mỹ về đây nhập học, nên bây giờ em ở một mình

Trong lòng anh khẽ nhẹ nhõm, nghĩ đến viễn cảnh lẽ như em ấy đang tắm thì tên cùng phòng đột ngột xông vào thấy hết thân thể em ấy, anh hận không thể chuyển vào ở chung với cậu. Nhưng cố gắng kìm nén tâm tình kích động của mình, anh cười chào tạm biệt cậu

Nhìn bóng dáng nhỏ bé của cậu chậm rãi bước đi, anh lại mỉm cười lần nữa, từ trong túi lấy ra cặp vé tham dự lễ hội hóa trang mà nhà trường sắp tổ chức vào tối chủ nhật tuần này mục đích để các tân học sinh giao lưu với anh chị khóa trên, cặp vé đôi này là biểu hiện cho ai đi cùng với nhau sẽ phải mang đồ đôi, nghĩ đến được mang đồ đôi với cậu giống như một cặp tình nhân anh cảm thấy thỏa mãn vô cùng, anh và cậu sẽ là một đôi sóng vai nhau đi đến bữa tiệc hôm đó, việc ấy quá tuyệt vời

6. Chương 6: Giúp Đỡ

Chưa đến 6h tối, Lục Tiểu Thiên đã bắt đầu đi tắm, tìm kiếm một bộ đồ gọn gàng sạch sẽ nhất mặc lên người, trong lòng hồi hộp không thôi

Thử hỏi có ai dám nghĩ rằng một kẻ xấu xí như cậu có thể được ngồi ăn cơm chung với vị vương tử nổi tiếng của trường hay không? Nhưng điều đó thật sự là sự thật, là sự thật đó

Cậu tự soi mình trong gương, trong lòng liền thở dài không thôi, giá như cậu có một chút nhan sắc thôi, chắc hẳn cậu cũng sẽ theo đuổi anh như bao cô gái khác, nhưng bây giờ nhìn lại khuôn mặt cùng thân thể cậu xem, chẳng cái nào được hoàn hảo cả, khiến cậu cảm thấy buồn rầu không thôi

Đồng hồ vừa điểm 6h30” Tiểu Thiên liền bắt đầu đi xuống nhà ăn của kí túc xá. Nhà ăn của trường rất rộng lớn, lại còn rất sạch sẽ, đồ ăn thì cũng rất ngon lại hợp túi với mọi học sinh, cho nên tình trạng học

sinh trốn khỏi trường để đi ăn ngoài xảy ra rất ít, bởi vậy lúc nào nhà ăn cũng đông nghẹt người, Tiểu Thiên không dám trong vì sợ Mạnh Nghiêm khi đến sẽ không thấy mình, Cậu như một pho tượng nhỏ nép sát vào một góc của cánh cửa đợi người

Cậu cứ đứng mãi như thế một lúc lâu, bất chợt ở cuối dãy hành lang phía xa xa đã thấy một đám các nữ sinh tạo thành một vòng tròn, không ngừng vây xung quanh Mạnh Nghiêm, giọng nói các cô đều phần khích nói

- Học trưởng, anh ăn cơm chung với em có được không?

- Cô tránh ra! Anh ấy phải ăn chung với tôi

Mạnh Nghiêm, cùng hai người bạn của mình là Tử Hoàng và Hoắc Đông ai nấy khuôn mặt đều tỏ ra lạnh lùng không thèm để ý đến những cô gái xung quanh, ba người vừa đi đến cửa liền thấy Tiểu Thiên như muốn thu nhỏ cả người mình lại

Mạnh Nghiêm lách mình qua khỏi đám nữ sinh ồn ào, bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay nhỏ gầy của cậu, giọng nói ôn nhu đối với Tiểu Thiên

- Tiểu Thiên, em đợi lâu không, chúng ta đi vào trong nào

Đối với những ánh mắt của các nữ sinh đang liếc đến mình, cậu chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng, các cô ấy chỉ hận nếu như học trưởng nói không quen với cậu, liền xông vào xé xác mình ra làm nhiều mảnh mất thôi X X. Thật....đáng sợ quá đi, cho nên cậu quyết định giữ im lặng cúi gằm mặt xuống đất, mặc cho ai kia đang lôi kéo mình đi

Đến trước một chiếc bàn vẫn còn trống, Tiểu Thiên ngồi xuống, mặt đối diện với anh, Hoắc Đông và Tử Hoàng vẫn như trước, đường đường cũng là đại thiếu gia con nhà có quyền chức, ấy thế mà các anh ấy khi đi nhận cơm cũng không khác gì những người nhao nhao tranh giành phần tốt ở đằng kia. Cho nên bây giờ trên bàn ăn vẫn chỉ có cậu và anh mặt đối mặt.

Nhưng kì lạ ở chỗ là Mạnh Nghiêm từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, chỉ toàn chống cằm nhìn cậu mỉm cười không thôi. Cậu bị nhìn đến phát ngượng, ngập ngừng mở lời trước

- Anh...anh Mạnh Nghiêm, anh cần em giúp chuyện gì???

- Cứ đợi hai người kia mang cơm đến ăn rồi anh sẽ nói. Có được không?

Vừa dứt lời, hai kẻ kia liền mang bốn suất cơm đến, Tử Hoàng thở hắt hắt nói

- Thực con mẹ nó! Lần sau nếu muốn ăn cơm, chúng ta liền nói người mang đến, tôi mới chen lấn có hai

ngày thực muốn bị lũ kia ép khô rồi

Hoắc Đông đặt hai đĩa cơm xuống, sau đó vỗ vào ót Tử Hoàng, trầm giọng nhắc nhở

- Ngậm mồm mà ngồi vào bàn ăn

- Đông Đông chết tiệt, dám đánh đầu ông

- Nếu cậu muốn nói nữa, tôi liền khóa mồm cậu

Hoắc Đông tuy chỉ mới 17 tuổi nhưng đã võ thì rất mạnh, từng có rất nhiều huy chương và thứ hạng cao, biết tên này nói là sẽ làm. Tử Hoàng liền ôm sự uất ức vào trong lòng, yên lặng ngồi xuống bàn

Tiểu Thiên nhìn thấy suất ăn loại A, hai con mắt lại tròn to, nhìn Mạnh Nghiêm

- Anh Nghiêm! Suất cơm này rất đắt.....

Mạnh Nghiêm nhướn mày lên nhìn cậu, lại hỏi

- Thế bình thường em ăn cơm như thế nào?

- Em ăn suất loại D

Giọng nói Mạnh Nghiêm bắt đầu lộ vẻ tức giận, tiếp tục nói

- Là suất cơm chỉ có rau và đậu hũ?

- Ân

- Em ăn như vậy bảo sao không nhỏ con, đừng lo lắng gì cả, cứ ăn đi hôm nay anh mời em

Nói xong liền trút hết hai cái đùi gà và những miếng thịt thơm ngon sang phần ăn của cậu, chỉ để lại chỗ mình những đồ ăn khác, Tiểu Thiên giật mình vội vã muốn trả lại cho anh, Mạnh Nghiêm liền cảnh cáo

- Nếu em dám trả lại, anh sẽ để em trả hết tiền phần cơm này

Nghĩ đến suất ăn loại A đã bằng tiền sinh hoạt một tháng của mình, Tiểu Thiên yên lặng vùi đầu ăn cơm.

Mạnh Nghiêm nhìn thấy hành động này thì rất hài lòng. Anh đợi cậu ăn được một nửa lúc sau đó lại nói

- Tiểu Thiên, em vừa ăn vừa nghe anh nói chuyện nhé

Cậu yên lặng nhìn anh, trong miệng vẫn còn cơm chưa kịp nuốt xuống vội vã gật đầu, chăm chú lắng nghe lời anh sắp nói

- Em biết sắp tới trường ta sẽ tổ lễ hội hóa trang không?

Cậu gật đầu

-Em đã có hẹn đi với ai chưa

Lại lắc đầu, trong cậu lòng suy nghĩ, người ta thấy cậu liền tránh không hết thì lấy ai mà đi chung?

Mạnh Nghiêm bật cười, lại nói

- Vậy thì tốt. Thật ra chuyện anh nhờ em giúp đỡ rất dễ dàng, anh đã lỡ mua hai vé đôi cho ngày hôm đó, nhưng bây giờ không trả lại được, anh muốn đến lúc ấy, em đi chung với anh như một cặp. Có được không??

Phụt!

Bỗng nhiên trong nhà ăn xuất hiện tiếng thét của Tử Hoàng

- Aaaaaa! Thiên Thiên, sao lại phun cả cơm còn dính nước bọt lên mặt của anh

Tui nói tui dành nghỉ viết truyện hai ngày để dưỡng bệnh, thế mà ngựa tay quá vẫn phải viết đây nè = =

7. Chương 7: Em Đồng Ý

Lục Tiểu Thiên vì câu nói ban nãy của Khang Mạnh Nghiêm làm cho hoảng hồn, cơm vẫn còn chưa kịp nuốt xuống cứ thế nghiêng đầu qua bên phải bay ra ngoài, dính hết lên mặt của Tử Hoàng

Hắn vốn dĩ là một tên yêu sạch sẽ đến vô cùng, bỗng nhiên lại bị cơm cùng nước bọt đáp thẳng lên khuôn mặt đẹp trai, liền không quản đây là ở đâu bắt đầu kêu la oai oái

Cậu biết mình đã thất thố quá độ, vội vàng cầm hộp giấy ăn trên bàn chạy sang, rút vài tờ giấy trong hộp ra, liền giúp Tử Hoàng lau đi cơm đang bám trên mặt hắn

Đồng tử của Mạnh Nghiêm co rút khi nhìn thấy Tiểu Thiên lau mặt giúp người khác, cả người liền bực bội, khuôn mặt tỏa ra khí đen ám chỉ Tử Hoàng

- Tử Hoàng! Nên biết đây là đâu

Nghe trong giọng bạn mình toàn mùi thuốc súng, hắn làm sao không biết anh đang muốn nói gì, vội vàng tránh né bàn tay đang lau mặt giúp mình. Sau đó nói

- A Thiên! Không sao cả, anh đi rửa mặt chút là sạch mà, em không cần làm vậy đâu

Cậu cúi gập đầu mình xuống, lẹ đi lẹ lại từ xin lỗi

- Xin lỗi anh! Thật sự xin lỗi anh, em không cố ý đâu, mong anh bỏ qua cho em

Hắn xua tay

- Không có gì đâu, anh đi rửa mặt một chút rồi quay lại ngay, Hoắc Đông theo tớ

Nói xong, hắn liền túm Hoắc Đông kéo chạy đi thật xa. Tiểu Thiên vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng của hai người họ

Đợi họ đi thật xa, lúc này Tiểu Thiên chợt nhớ đến Mạnh Nghiêm vẫn còn đang ngồi ở đây, ban nãy mình làm ra hàng động cực kì thiếu tôn trọng như vậy trước mặt anh ấy, cậu chỉ hận không có một cái lỗ nào thật to để cậu có thể lọt xuống dưới đó thôi

Quay trở về bàn ăn, mặt cậu liền nóng còn hơn là lửa đốt, ngượng ngùng nhìn anh mở lời

- Chuyện khi nãy! Em thật thiếu lịch sự, xin lỗi anh nhiều

Mạnh Nghiêm vẫn chống cằm nhìn cậu, đôi mắt mang đầy vẻ si mê, anh nở nụ cười sáng chói, lộ ra hàm răng trắng tinh thẳng tắp của mình, sau đó nói với cậu

- Không sao! Em đừng để ý, tên đó không để bụng đâu

- Ân

Khuôn mặt anh vẫn giữ nét cười, tiếp tục gọi tên cậu

- Tiểu Thiên

Ngước đôi mắt của mình lên, cậu không nhanh không chậm đáp lại

- Vâng

- Chuyện lúc nãy anh muốn em đi chung, em định thế nào, mau trả lời anh đi

Bàn tay cậu khẽ siết lại vì kích động, anh ấy thật sự là mời mình đi chung sao? Mình cứ tưởng anh ấy chỉ nói đùa

Cậu nghi hoặc nhìn anh như muốn chắc chắn lời anh nói, cậu hỏi anh

- Anh không đùa với em chứ?

- Hửm!! Nhìn mặt anh giống thật sự đang trêu đùa em sao?

Nhìn anh đã thu liễm lại nụ cười lúc nãy, trên mặt hoàn toàn lộ ra vẻ nghiêm túc lúc này cậu mới dám tin đây là sự thật. Nhưng thử hỏi đi, cậu giống như một nhành cỏ dại xấu xí không ai thèm để ý đến, hôm nay lại được người đẹp trai đến xuất thần như anh mời đi chung vào đêm tiệc sắp tới, cậu thấy mình chẳng xứng chút nào. Ngoài kia, biết bao nhiêu cô gái đẹp đang chờ anh đi chung với mình, nhìn lại bản thân mình xem, đến khuôn mặt còn không có chút nhan sắc, đi với anh ấy không phải là bôi nhọ anh sao?

Cậu tuy rất muốn đi chung với anh, nhưng tự ti với bản thân nên đành từ chối

- Mạnh Nghiêm! Hay anh tìm người khác đi chung với anh có được không

Mạnh Nghiêm nhú mày vì câu trả lời của cậu, hẳn không hài lòng chút nào cả, nhượng một bên mày, hẳn hỏi

- Tại sao? Em không muốn đi chung với anh?

Cậu lắc đầu xua tay

- Không phải! Được anh mời em rất vui, nhưng em thấy người như em không xứng đáng để đi với anh. Những người ngoài kia đẹp hơn, em mà đi với anh bảo đảm người ta sẽ nói cho mà xem....

Hiểu rõ nguyên nhân vấn đề của sự việc, anh bật cười, lại nói

-Tiểu Thiên! Em không cần lo việc đó, những người ngoài kia rõ phiền phức, thật tâm họ chỉ muốn dựa chút hơi của anh để lấy tiếng, hoặc cao hơn là muốn anh được để ý đến, người ta càng tìm cách bám riết anh. Anh lại càng thấy phiền, nhưng em lại khác, em hiền lành, an an ổn ổn không thích náo loạn, đi với em vẫn tốt nhất

- Nhưng em...

- Mà đúng rồi, anh là đang muốn em giúp đỡ mà. Em nhìn đi, lần trước anh đã bảo vệ em một lần rồi, không lẽ chuyện này em không thể giúp anh hay sao, Haizzz

Mạnh Nghiêm đánh một đòn phủ đầu làm cho Tiểu Thiên không có lối thoát.

Suy đi nghĩ lại cũng đúng, anh đã giúp cậu rồi, chuyện vặt vãnh này cũng không khó gì, đây cũng lần đầu tiên cậu được đi chung với người mình thích, bèn cúi đầu mà gật gật

- Ân! Mạnh Nghiêm em đồng ý

Bây giờ thì anh thật sự hài lòng với lời nói này của cậu, liền gấp luôn cả miếng trứng cuộn vàng óng sang cho cậu. Anh nói

- Vậy là tốt rồi, đến lúc đó, anh sẽ đến kí túc xá của em để đón em có được không?

Cậu nghe anh nói sẽ đến đón mình, trái tim trong lòng đập như muốn nổ tung. Cậu lại tiếp tục gật đầu xem như đồng ý

Thấy cậu đều thuận theo lời mình như vậy, anh không khỏi vui vẻ, với người đến xoa đầu cậu, anh nói

- Ngoan lắm! Mau ăn đi, lát anh mua sữa cho em, n ười đâu gầy yếu quá

Bị anh xoa đầu còn được anh nói sẽ mua sữa cho mình, cả người cậu liền cứng lại, may sao anh đã rút tay về, cậu mới thả lỏng được một chút. Còn riêng Mạnh Nghiêm vẫn đang nghĩ trong lòng

Hắn nghĩ rằng nếu em ấy gầy như vậy thì sau này ôm làm sao, tốt nhất là nên vỗ béo em ấy lúc đó ôm mới thích

Đúng lúc này Tử Hoàng và Hắc Đông cũng vừa vào, bàn ăn lại đủ bốn người, họ tiếp tục trò chuyện với nhau một cách vui vẻ, bầu không khí thật yên bình

8. Chương 8: Đồ Đồi

Thời gian trôi qua thật nhanh, Mạnh Nghiêm vừa mới mở lời nhờ cậu giúp đỡ cách đây vài hôm, ấy thế mà bây giờ cũng đã đến ngày buổi tiệc của trường được tổ chức

Tiểu Thiên lục lọi trong đồng quần áo của mình, kiếm được một chiếc áo thun và quần jean xanh được cho là mới nhất mặc lên người, dù sao đi với Mạnh Nghiêm là vương tử nổi tiếng khắp toàn trường. Cậu không thể làm anh mất mặt được, nhưng thật sự cho dù cậu có gắng chau chuốt thêm nữa thì vẫn là công cốc mà thôi, cổ đại thì vẫn là cổ đại không bao giờ có thể biến thành loại hoa nào được

Bản thân cậu thấy mình thật tồi tệ, bất lực thở dài ngao ngán đến vô cùng, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, cậu biết người đến là ai, trong lòng thầm ai oán vì sao mình lại nhận lời chứ?? Để bữa sau tìm cách khác đền đáp anh vẫn được mà. Bây giờ đến cả bộ đồ cũng không được tốt nốt, thì chẳng phải cậu đi bên cạnh anh không khác gì lại đang chơi một rổ trứng thối lên đầu anh hay sao!!!

Tiểu Thiên rầu rĩ mở cửa, bên ngoài là Mạnh Nghiêm mặc một thân đồ đơn giản cũng chỉ áo thun và quần jean đen rách gối thôi, nhìn khuôn mặt đang thiếu sức sống của cậu, anh hỏi

- Tiểu Thiên, em bị sao vậy? Mặt mũi sao lại khó coi đến thế kia, hay là em bệnh?

Tiểu Thiên cúi đầu xuống đất, ra sức lắc lắc, ngập ngừng nói

- Anh Nghiêm! Em thấy em đi với anh không xứng tí nào cả..... Ái ui, sao anh lại búng trán em

Cậu lấy hai tay che trán mình lại rồi ra sức xoa xoa, anh nhìn cậu như vậy không khỏi bật cười, một lúc lại nghiêm giọng nói

- Anh nói em rồi, có gì mà không xứng cũng là con người như nhau cả thôi, em đâu phải là chủng tộc gì khác biệt đâu hửm? Đúng rồi mau mang túi đồ này vào trong rồi thay đi. Nó giống đồ của anh đó, vì là vé cặp nên chúng ta sẽ mang đồ đôi với nhau

Hể! Khoan khoan, ai có thể vãi cho cậu tỉnh một chút được không, cậu lại được mặt đồ đôi với anh? Với người mình thích, sau đó đi vào buổi tiệc, điều này là thật ư?

- Tiểu Thiên, em đừng sờ cái gì vậy?

Anh khó hiểu nhìn cậu, bị câu nói của anh làm thức tỉnh, biết rằng sự thật ngay trước mắt mình, Tiểu Thiên bèn nhận túi đồ từ tay anh, sau đó nói

- Mạnh Nghiêm, anh vào trong ngồi chờ em một lát, em vào toilet thay đồ rồi lập tức ra ngay

Nói rồi cậu liền ôm túi phóng thẳng vào nhà vệ sinh

Lúc Tiểu Thiên đi ra ngoài, Mạnh Nghiêm cảm thấy hài lòng vô cùng, áo đôi của hắn và cậu là màu hồng nhạt, nước da cậu rất trắng nên khi mang lên người rất hợp, quần jean đen ôm sát cánh chân bao bọc lấy đôi chân nhỏ gầy của cậu, nhìn tổng thể thì tốt cùng

Mạnh Nghiêm đang ngồi trên giường thì đứng lên, vỗ vỗ đầu cậu cười nói

- Em mặc đồ này rất hợp đó!! Được rồi! Chúng ta đi thôi, sắp tới giờ mở màn rồi

Nói rồi, anh cầm tay cậu kéo dẫn ra ngoài

Độ ẩm từ đôi bàn tay to lớn của anh bao bọc lấy tay cậu khiến cả người cậu đều cứng ngắt, cho dù có mơ cũng không thể nghĩ được anh đang nắm tay mình, thật sự nó khiến cậu vừa xấu hổ vừa không đáng tin, học trường ấy thế mà lại chọn mình...

Hai người cứ thế một người nắm một người đi, tiến đến hội trường rộng lớn, phía xa xa đã nghe những âm thanh sôi động của tiếng người cùng âm nhạc hòa quyện với nhau, vì là trường học nên đồ hóa trang cũng không nhiều lắm, hầu hết các học sinh nữ đều diện những bộ váy lộng lẫy cùng với các học sinh nam bận những quần áo phong cách nhất, rất hiếm thấy ai mặc đồ đôi như cậu và anh

Gần bước đến cánh cửa hội trường cả người cậu khựng đứng lại, thật sự cậu vẫn còn rất sợ những người đó khi thấy anh đi chung với cậu sẽ chê cười anh mất, cậu đã quen với việc này rồi nhưng còn anh thì sao?

Cảm giác được cậu không chịu đi nữa, anh quay người lại nhìn cậu hỏi

- Em sao vậy? Vẫn còn sợ hay sao?

Cái đầu nhỏ của Tiểu Thiên gật gật như ngầm đồng ý câu hỏi của anh

Mạnh Nghiêm làm sao không hiểu cậu, từ cấp hai đến giờ cũng vậy cậu lúc nào cũng nghĩ cho người khác mà không màng đến lợi ích của mình, anh không muốn cậu như vậy, anh sẽ cố gắng giúp cậu thích nghi với mọi thứ xung quanh hơn, sau này cũng sẽ muốn nắm tay cậu đi khắp mọi bữa tiệc mà khoe với bạn dân thiên hạ, nên bây giờ anh phải tập cho cậu

Anh nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó ngồi xổm xuống thắt lại dây giày đã buông ra của cậu, hành động này của anh hầu như thu hút vài ánh nhìn của những người đang đi đến, nhưng Mạnh Nghiêm nào thèm quan tâm, Tiểu Thiên bất ngờ vì hành động của anh, vội vã ngăn cản

- Anh! Để em tự buộc lại được mà

Lúc cậu dứt lời thì dây giày cũng đã cột xong, anh đứng lên trấn an cậu

- Được rồi! Không cần phải lo quá đâu, có anh ở đây. Không ai dám nói gì em đâu, đừng tự ti nữa, có được không?

Tiểu Thiên thật sự không thể thuyết phục được anh nữa, cậu lẳng lặng gật đầu, để tiếp tục nắm lấy tay mình rất vào hội trường..

-

9. Chương 9: Bà Ngoại Lên Sàn

Lúc Tiểu Thiên được Mạnh Nghiêm nắm tay dắt vào hội trường khiến thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên, có những nữ sinh còn không tin được lấp bắp nói

- Cái...cái...gì...chứ? Học trưởng của chúng ta sao lại đi chung với tên xấu xí kia chứ,

Có người không biết cậu là ai, cũng thì thầm to nhỏ với nhau

- Người đi cùng Mạnh Nghiêm là ai vậy?Sao lại xấu đến như vậy, hắn có quan hệ thân thiết gì với anh ấy sao?

- Mạnh Nghiêm còn nắm tay tên ấy nữa kia, khoan..khoan hai người mặt đỏ đôi sao. Trời ơi! Mắt tôi có vấn đề thật rồi

Những học sinh nam liếc mắt đến cảnh tượng này,cũng không khỏi nói với nhau vài tiếng

- Chắc chắn! Khẩu vị của hắn thật nặng, bao nhiêu nữ sinh ngực tròn, mông to dán sát đến hắn, hắn còn không để ý, thế mà lại đi chung với một tên con trai. Há há há

Hội trường đông như vậy. Các ánh mắt đều đổ dồn vào đây, hai người là tiêu điểm chính của cuộc nói chuyện này, nên những lời nói đó Tiểu Thiên làm sao không nghe được? Cậu thật muốn thoát khỏi cái nắm

tay của anh mà bỏ chạy, nhưng hãy nhìn người đằng trước đi. Mạnh Nghiêm cao quý ấy thế mà mặt vẫn không đổi biểu cảm, thậm chí anh còn nắm chặt tay cậu hơn lúc này nữa

Từ đằng xa, Tử Hoàng và Hoắc Đông đã thấy hai người đi đến, liền nói to

- Hê! Mạnh Nghiêm, A Thiên bọn tớ ở đây, ở đây nè

Tử Hoàng vẫn luôn luôn năng động khiến ai vừa gặp đều cảm thấy yêu mến, còn Hoắc Đông đứng ở bên cạnh mang cả một thân đồ đen, người tỏa ra những lười dao sát khí khiến người gặp liền khiếp sợ, hai người này quả thật đúng là bù trừ cho nhau mà!!!

Mạnh Nghiêm nắm tay cậu đi thẳng đến chỗ hai người bọn họ, Lục Tiểu Thiên liền chào hỏi

- Chào Anh Tử Hoàng, chào anh Hoắc Đông

Tử Hoàng đáp

- Chào em! Ấy chà chà Tiểu Thiên em mang bộ đồ này trong thật dễ thương nha, tên Mạnh Nghiêm này cũng có mắt nhìn đó chứ. Ai nha! Mạnh Nghiêm, Hoắc Đông sao lại đạp tớ hả....

Anh mặt lạnh tanh nói

- Im lặng đi... Đừng ồn ào

Lúc này ánh đèn cả hội trường liền tắt đi, trên sân khấu rộng lớn là các thầy cô đang đứng hai bên của sân khấu, một thầy giáo mang đồ vest cực bảnh trai đứng lên bục sân khấu, mở lời cho tiết mục

- Chào các em học sinh, đêm nay là đêm chào đón các học sinh mới bước vào trường chúng ta, tất nhiên có em được quyền ăn uống vui chơi thỏa thích, nhưng tuyệt đối cấm rượu bia, và sau 10 giờ bữa tiệc sẽ kết thúc. Qui phạm hai điều trên, ngày mai tự động bước đến phòng thể dục đợi tôi

. Tiếp theo, xin mời vị hiệu trưởng cao quý của chúng ta phát biểu đôi lời

Vừa dứt lời, một người phụ nữ chừng sáu mươi tuổi mang một thân váy đen nghiêm túc bước lên phát biểu

- Được rồi! Ta cho dù có nói nhiều thì các em chắc gì đã nghe phải không nào. Chỉ mong các em có thể vui chơi lành mạnh, không xảy ra vấn đề gì, thế là tốt rồi. Các em có thể nhập tiệc

Nở một nụ cười hiền hậu, vị hiệu trưởng của chúng ta liền đi xuống, nhưng ánh mắt của bà lại hướng đến

chỗ của nhóm Mạnh Nghiêm đang đứng đó, bà nhẹ nhàng ra dấu hiệu bằng cách gật đầu, ba người kia như hiểu ý bà liền không nói gì, Tử Hoàng và Hoắc Đông nói trước

- Ấy! Tiểu Thiên, em ngoan ngoãn đứng đây, bọn anh là người trong hội học sinh, cũng có phần trách nhiệm cho buổi tiệc, nên có vài việc cần xử lý, Mạnh Nghiêm mau đi nào!!

Anh không nói gì, chỉ hướng hai người kia gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nắm tay Tiểu Thiên dắt đến chỗ trưng bày thức ăn, đưa cho cậu một cái đĩa, sau đó lại nhẹ nhàng xoa đầu cậu, ân cần nói

- Tiểu Thiên, em trước hết ăn no bụng của mình đã, xong việc anh quay lại chơi với em có được không??

Cậu từ nhỏ đến giờ chưa lần nào tiếp xúc với một nơi đông nghẹt người thế này, trong lòng có hơi hỗn loạn, ánh mắt lo sợ nhìn anh. Mạnh Nghiêm trấn an cậu

- Đừng sợ! Không ai dám làm gì em đâu, cứ gấp đồ ăn thỏa mái đi, anh giải quyết việc xong sẽ tìm đến em ngay. Nhớ uống thêm sữa đó có biết chưa?

Tiểu Thiên thấy anh đối xử tốt với mình như vậy, cũng không làm phiền anh, chỉ gật đầu rồi nói

- Em...không sao! Anh cứ đi đi, em lại làm phiền anh rồi

- Không có, là anh không tốt, em hay sợ người lạ mà lại nhờ vả em, còn để em một mình nữa.. Thiên Thiên đợi anh chút nhé

Nghe anh gọi mình là Thiên Thiên, cả mặt cậu đều đỏ rần, ra sức gật đầu như ngầm đồng ý lời của anh

Thấy cậu đã bắt đầu gấp thức ăn cho vào đĩa, anh cũng yên lòng xoay gót bước đi, nơi anh đi đến chính là văn phòng hiệu trưởng

Vừa đẩy cửa vào đã thấy người phụ nữ cao quý ban nãy đang ăn bánh kem, anh nhẹ giọng cung kính nói

- Bà Ngoại

Hiệu trưởng có tên là Lan Mộc thấy cháu trai mình đã đến, liền vẫy vẫy anh rồi lại chỉ sang cái ghế đối diện, đợi lúc Mạnh Nghiêm ngồi vào bà mới nói

- Cháu trai, năm trước cháu mới vào trường, ngoại đây đích thân đến tận kí túc xá của cháu cũng chỉ để lôi kéo cháu đi dự buổi tiệc chào đón tân học sinh, nhưng cháu lại nhất quyết không đi. Nhưng giờ nhìn xem, mới một năm thôi cháu liền làm trưởng hội học sinh, còn tự động vác xác đi đến nơi ồn ào này. Chẳng những thế còn suýt hù dọa ngoại khi thấy người cùng tầng nhóc kia mặc áo đôi đó. Này này!! Người cháu

kể với ta khi cháu còn học lớp 9 đó hả??

- Dạ đúng, chính là cậu ấy

- Ân!! Tốt tốt, thằng bé cả người nhỏ nhắn, dễ thương lắm, nhưng có điều khuôn mặt có hơi...

- Ngoại! Đừng để ý đến nhan sắc em ấy, khó khăn lắm em ấy mới chịu làm bạn với con. Ngoại đừng hù dọa hay nói gì về em ấy, sẽ khiến Thiên Thiên tự ti

- Được ngoại là không thêm đụng đến bảo bối nhỏ của cháu. Nhưng còn vị hôn thê sắp về nước, còn chuẩn bị học chung với cháu thì tính sao?

- Cháu đã suy nghĩ kĩ rồi, đến lúc cô ấy về, cháu liền yêu cầu hủy hôn ước. Dù sao, cũng là do ông nội tự dàn xếp, cháu đâu có đồng ý. Cô ấy cùng lắm cháu chỉ xem như bạn tốt thôi!!

- Được! hạnh phúc của cháu, ngoại ủng hộ. Lão già bên nội cháu dám cản đường, ngoại đây liền xách súng qua đó nã cho hắn vài phát, đòi công bằng cho cháu

Mạnh Nghiêm biết bà ngoại luôn yêu thương bao che mình, nên trong lòng liền cảm thấy ấm áp, anh nói

- Vẫn là ngoại thương con nhất

- Thằng nhóc thôi chỉ khéo nịnh, mau lăn về với bảo bối của người đi. Để ngoại đây tiếp tục thưởng thức bánh kem nào, nói với Tử Hoàng và Hoắc Đông đừng trốn nữa, ta già rồi không rủ bọn nó đấu kiếm nữa đâu. Nào nào! Đi đi, mau đi đi, đừng làm tốn thời gian của ngoại

Anh mỉm cười nhẹ nhàng, cúi người cung kính chào bà của mình. Sau đó mới bước đi, về lại hậu trường nơi Tiểu Thiên đang ở đó

10. Chương 10: Mỗi Người Một Cách Suy Nghĩ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Nghiêm vừa xuất hiện ở hội trường, liền không biết bao nhiêu cô gái vây quanh, kể cả các chị khóa trên, nữ sinh cùng khối, lần đàn em khóa dưới đều nhao nhao lên nói

- Mạnh Nghiêm cậu sao lại đi với một kẻ không ra gì như vậy, nếu cậu thiếu người tố đây tình nguyện đi với cậu

- A Nghiêm! Nếu em đi chung với nam, lát nữa có phần khiêu vũ làm sao nhảy được, hãy cặp với chị đi, chị nhảy rất giỏi

Có một cô gái còn không cam lòng, liền lấy hơi nói to

- Học trưởng, tên xấu xí đó cả khối em chẳng ai vừa mắt, anh là đang thương hại nó có phải không? anh không cần để ý đến nó đâu, một kẻ lập dị như vậy anh nên tránh xa còn tốt hơn, anh không giúp nó tụi em vẫn sẽ nghĩ anh là người tốt

Bởi vì lời nói đầy ác ý này của cô gái liền thành công làm Mạnh Nghiêm dừng bước lại, cả người tỏa ra khí lạnh đến người khác phải sợ, đôi mắt phượng khê liếc qua các cô gái, giọng nói âm lãnh cùng uy nghiêm cất lên

- Nói xong chưa? Nói xong rồi thì mọi người có thể giải tán. Người là do chính thân tôi mời, không phải vì lòng thương hại hay ép buộc, là tôi tình nguyện mời Lục Tiểu Thiên làm người đi chung, việc này một chút cũng không dính líu gì đến cậu ấy. Cho nên mong mọi người có thể tránh xa cậu ấy ra được rồi, đừng để tôi dùng thân phận hội trưởng hội học sinh nói chuyện với các cô

Biết anh thật sự đã bị chọc giận, lại cộng thêm gia thế của nhà họ Khang là lớn nhất ở thành phố này, đương nhiên chẳng ai muốn tìm đường chết cho mình, các cô gái đành ngậm ngùi tản ra chỗ khác, giả vờ tiếp tục hòa nhập cùng buổi tiệc, ánh mắt lại chốc chốc liếc về vị vương tử cao lãnh này

Mạnh Nghiêm sau khi giải quyết được bức tường nữ sinh này xong, liền đảo mắt tìm Tiểu Thiên, anh bắt gặp thân ảnh nhỏ bé của cậu đang đứng trong góc tối, hai tay vẫn còn cầm đĩa thức ăn, cả khuôn mặt ngơ ngác nhìn mọi người

Anh bước đến gần, tay nhẹ đặt lên đầu cậu xoa xoa, mỉm cười hỏi

- Tiểu Thiên không nghe lời anh? Anh đi cũng mất gần một tiếng đồng hồ, em cũng chưa ăn một miếng nào?

Cậu áp ứng trả lời

- Em..em..là đang đợi anh về chúng ta cùng ăn

Thật ra là cậu đang nói dối anh, cậu rất nghe lời anh gấp thức ăn vào đĩa, định bụng sẽ ăn thật no đợi anh về, những cậu vừa định ngồi xuống cái bàn nào liền có người cố tình không muốn cho cậu ngồi vào, còn buông ra vài lời châm chọc như

- Aiii! Xin lỗi cậu nha, chỗ này là của bạn tớ, người như cậu cảm phiền không nên ngồi ở đây

- Thật sự tôi không hiểu cậu đã quỳ xuống khóc lóc ôm chân anh Mạnh Nghiêm cỡ nào, cho nên anh ấy mới rũ lòng thương hại mà đi chung với cậu! Thiệt là làm mờ đi khí chất của anh ấy mà

Tiểu Thiên biết mọi người đều cô lập, muốn tránh xa cậu nên cậu chỉ đành im lặng, cầm đĩa thức ăn lùi về một góc đứng

Anh nhìn hành động cùng thái độ của cậu, liền biết Tiểu Thiên đang giấu hẩn chuyện gì, cũng không nhiều lời hỏi nữa, trực tiếp cầm chiếc đĩa trên tay cậu, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, kéo đến một chiếc bàn nhỏ, ấn cậu ngồi xuống sau đó nói

- Được rồi, lần sau không cần đợi anh, em nếu đói có thể ăn trước. Bây giờ ngoan ngoan ăn đi, lát nữa sẽ có tổ chức trò chơi đó

Anh kéo chiếc ghế đối diện phía cậu, sau đó ngồi xuống, một tay chống cằm nhìn cậu. Tiểu Thiên thật sự rất đói bụng, vừa ngồi xuống liền bắt đầu ăn, chưa đầy 30p sau ở phía sân khấu liền bắt đầu tổ chức trò chơi. Những nam sinh cùng nữ sinh cứ lần lượt thi nhau lên sân khấu tham gia, kẻ thua người thắng khiến không khí náo động vô cùng

Tiểu Thiên nhìn những người ở phía trên tham gia mà bật cười đến vui vẻ, đối với những người khác, có lẽ nụ cười của cậu cũng không có gì đặc biệt, nhưng đối với anh, lúc cậu cười rõ lên khiến trên tim anh đập trật đi một nhịp, nụ cười cũng vô thức vẽ trên môi anh

Lại đến một lúc lâu sau nữa, người dẫn chương trình là liền nói

- Nào các bạn học sinh, chúng ta cùng đến với phần yêu thích nhất của tôi hôm nay, các bạn nam lẫn bạn nữ có thể mời bạn của mình lên giữa sân của hội trường để khiêu vũ, âm nhạc xin được phép bắt đầu

Tiếng nhạc vừa vang lên đã không ít cặp đôi bước ra nắm lấy tay nhau bắt đầu khiêu vũ

Mạnh Nghiêm rất chán ghét tiết mục này từ khi còn nhỏ, liền lôi kéo Tiểu Thiên ra ngoài sân bóng đi dạo với mình

Hai người cứ đi dạo như thế nhưng chẳng ai nói với ai câu nào thành ra bầu không khí có phần ngượng ngùng. Anh thấy vậy liền mở lời trước

- Tiểu Thiên! Em rất dễ thương!! Nên mặc kệ người ta có nói gì. Em cứ tự tin lên có được không? Anh không muốn em phải vì người khác mà đánh giá thấp mình

Đây là lần thứ hai anh khen cậu dễ thương khiến cậu đỏ mặt không thôi, cái đầu nhỏ liền cúi xuống đánh tiếng nói

- Ân! Cảm ơn anh. Mạnh Nghiêm, em muốn hỏi một chút....anh đã thích ai chưa?

Khang Mạnh Nghiêm vì câu hỏi này của cậu, đôi chân liền dừng lại xoay người qua nhìn cậu nở nụ cười nói

- Đã có! Em ấy rất dễ thương

Tiểu Thiên nghe anh nói vậy, trong lòng liền chua xót không thôi, nhưng lại che dấu rất nhanh, tiếp tục hỏi

- Người ấy như thế nào?

- Hửm! Người ấy rất nhút nhát, nhưng lại tốt bụng cũng rất dễ thương, cả người nhỏ nhắn, rất ít khi cười, nhưng một khi cười lên thì lại khiến tay chân anh rụng rời. Có thể nói chỉ cần nhìn người đó tâm trạng anh lại rất vui

Cậu nói

- Cô gái được anh thích chắc rất hạnh phúc lắm

Cậu ghen tỵ, thật sự rất ghen tỵ với người được anh thích, nhưng cậu biết làm gì bây giờ, cóc ghẻ thì vẫn là cóc ghẻ thôi, cậu đâu dám mơ nhiều, cứ tưởng chỉ cần đứng xa nhìn anh là được rồi, bây giờ còn được nói chuyện với anh, đối với cậu như vậy rất tốt rồi. Nhưng...sao cậu lại buồn thế này!!

Mạnh Nghiêm không nói gì, chỉ nhìn cậu cười cười trong lòng trầm nghĩ

- Nếu anh nói người đó là em thì em sẽ thế nào?

Hai người lại tiếp tục im lặng đi về phía cửa kí túc xá năm nhất, đến phòng của mình, Tiểu Thiên liền xoay người cảm ơn anh

- Cảm ơn anh, tối nay thật sự rất vui, chúc anh ngủ ngon

Tiểu Thiên biết bản thân mình đang rất khó chịu, liền muốn lui đi thật nhanh, anh liền xoa đầu cậu ôn nhu nói

- Được rồi! Chúc em ngủ ngon, anh về kí túc xá của mình đây, nhớ đắp chăn thật kĩ

Lục Tiểu Thiên gật đầu, sau đó đóng cửa phòng thay đồ rồi chui tót lên giường ngủ, có lẽ đêm nay là đêm khó ngủ nhất đối với cậu....

Chap này hơi tệ, mong mọi người thông cảm, chap sau tui sẽ cố gắng hơn nữa

Bánh bèo chuẩn bị chào sân:v

Các cô thấy cái ảnh này không, nó là thẩm trạng hiện giờ của tui đó ~T__T~

11. Chương 11: Tiết Thể Dục

Hai tiết cuối hôm nay là tiết thể dục, mỗi lần đến môn này Lục Tiểu Thiên đều mang một bụng đau khổ vô cùng. Thử hỏi ai như cậu không chứ? Là con trai nhưng thể lực lại yếu như con gái ~T_T~

Giữa cái nắng của tiết trời Bắc Kinh, thầy thể dục nghiêm nghị thổi một tiếng còi dài. Sau đó nói

- Hôm nay chúng ta sẽ có bài kiểm tra nhỏ, nam chạy bảy vòng sân, nữ chạy bốn vòng, ai không hoàn thành thì đừng mong về kí túc xá thay đồ ăn cơm

Lục Tiểu Thiên nghe vậy trong lòng liền kêu khổ

- Ôi trời ơi! Ba vòng cũng đủ vất cậu đến chết rồi, huống hồ gì bảy vòng. Đây là muốn ép cậu thành nước lộn sao

Lượt đầu tiên là của các nam sinh, những trai trong lớp cậu đều đầy vẻ năng động của một trai tráng đáng có, họ nghiêm túc đứng vào vạch chuẩn bị, tiếng còi vừa vang lên, tất cả bọn họ đều phóng chân chạy thật nhanh

Còn về phần cậu thì sao? Tất nhiên cậu chỉ có thể chậm rãi chạy theo sau rồi. Nhìn những người kia cứ loáng thoáng hoàn thành từ vòng này đến vòng khác, trong lòng cậu không khỏi cảm thấy hâm mộ vô cùng

Ánh nắng gay gắt cứ bám riết không tha lấy một ai trong sân trường, Lục Tiểu Thiên vốn thể lực đã yếu, bây giờ lại cộng thêm hơi nóng từ không khí ma sát với da thịt mình, liền bắt đầu đuối sức đi. Bước chân dường như nặng nề hơn không tưởng, hơi thở bắt đầu nặng nề, cả khuôn mặt vì quá sức mà đỏ lên, nhìn thê thảm vô cùng

Các nam sinh khác dần dần đã hoàn thành xong phần chạy của mình, bây giờ họ đang bắt đầu nghỉ ngơi lấy lại sức. Chỉ có riêng cậu lúc này chỉ mới lết đến vòng thứ năm nhưng mà đã cảm thấy đứng còn không nổi, thở còn không xong. Bước chân chạy cứ bịch bịch nặng như đá nện xuống đất, thầy thể dục liền thổi một tiếng còi, dùng giọng nói của mình hối thúc cậu

- Đây Lục Tiểu Thiên. Cậu có phải là nam không? Sao chạy như con gái thế kia, nhanh lên xem nào

Cậu vừa thở hổn hển vừa đáp lại

- Vâng thưa thầy

Nói xong cậu liền dùng chút sức lực của mình, tăng tốc chạy nhanh hơn một chút. Nhưng trong mắt mọi người tốc độ ấy vẫn tính là chậm rì rì

Thầy thể dục hết lời để nói, các học sinh khác bắt đầu phá lên cười!!

Tiếng chuông thông báo tiết thứ 4 vừa vang lên thì Lục Tiểu Thiên cũng mới chỉ chạy xong vòng thứ sáu

Mạnh Nghiêm di chuyển từ khu thí nghiệm hóa học về lại lớp của mình, lúc đi ngang qua sân vận động, liền thấy một thân ảnh nhỏ đang cố gắng tập chạy. Trong mắt liền hiện lên ý cười cùng ôn nhu khó thấy

Tử Hoàng choàng vai hấn, mở giọng trêu chọc

- Hay! Vừa nhìn thấy người thương liền thay đổi biểu tình nhanh như vậy.

Nhìn Tiểu Thiên đang bận chiếc quần đùi thể dục lộ ra cặp chân trắng nõn, hấn không khỏi huýt sáo tiếp tục nói

- Huýt! Úi chà chà, Tiểu Thiên tuy mặt không đẹp nhưng làn da lại trắng ghê nha. Hãy nhìn đôi chân của em ấy đi, thật khiến người ta.... Mạnh Nghiêm cậu đánh ông đây cần lưỡi luôn rồi này

Khang Mạnh Nghiêm khuôn mặt lại lạnh lùng như trước, liếc tên nhiều chuyện này một cái sau đó trầm giọng nói

- Vừa hay bệnh viện cậu tôi đang thiếu người hiến tạng mắt, nếu cậu còn dám nhìn bấy nữa, tôi sẽ cho cậu làm người tình nguyện

Tử Hoàng liền an phận cười làm lành nói

- Ấy da.. Bạn tốt à, tớ chỉ đùa chỉ đùa thôi mà.... Hề hề

Không quan tâm kẻ dở hơi kia, Khang Mạnh Nghiêm liền đi đến máy bán nước tự động mua một chai nước lạnh, sau đó quay về lại nơi Tiểu Thiên đang chạy

Sau một hồi vật vã cố gắng, cuối cùng Lục Tiểu Thiên cũng hoàn thành xong phần kiểm tra của mình, được nghỉ giải lao cậu liền mang một thân mệt mỏi đến bồn rửa mặt, muốn dùng chút hơi nước làm cho tỉnh táo lại, lúc cuối xuống bồn nhiên cảm nhận được hơi nước mát lạnh đang chạm đến má bên phải của mình, theo phản xạ cậu liền quay lại theo hướng này

Đập vào mắt cậu chính là khuôn mặt tươi cười nhu hòa của anh, đôi mắt cậu liền trợn to. Anh hỏi

- Sao mỗi lần nhìn thấy anh, em đều dùng biểu cảm như thấy quỷ vậy?

Cậu đứng thẳng người lại, sau đó hơi ngại ngừng đáp

- Hả! À dạ không phải chỉ là em hơi ngạc nhiên

- Haha..Có gì mà phải ngạc nhiên chứ, ban nãy trời nóng mà lại phải chạy bộ, Thiên Thiên chắc khát lắm nhỉ? Đây cho em đó

Mạnh Nghiêm đưa chai nước đến trước mặt cậu, còn tốt bụng mở nắp chai nước giúp, tiếp nhận chai nước anh đưa, trong lòng cậu liền có cảm giác vui vui cùng ngại ngại. Cậu nói

- Cảm ơn anh

Tiểu Thiên cũng không khách sáo nữa, liền cầm chai nước lên uống. Hơi lạnh từ từ lan tỏa đến cổ họng khiến cả người liềm thoải mái vô cùng. Có vài giọt nước còn chảy xuống cái cổ của cậu, Mạnh Nghiêm nhìn những giọt nước đó trong lòng khê động

Lục Tiểu Thiên uống xong lại hỏi anh

- Học trưởng... Anh không vào lớp sao?

Nghe tiếng nói của cậu, anh cũng khôi phục lí trí, hai tay xoa nhẹ lên cái đầu còn thấm dính ướt vì mồ hôi của cậu, ôn nhu nói

- Ủm...Bây giờ anh vào lớp đây.. Tiểu Thiên hôm nay chạy rất tốt

Cậu nhìn anh đầy khó hiểu, đừng đùa chứ, cậu chạy còn hơi thua cả con gái ấy thế mà anh lại khen được. Quả đúng là vương tử của mọi người anh ấy thật tốt bụng

Lục Tiểu Thiên không nói gì, chỉ nhìn anh cười cười, anh mở lời

- Được rồi anh lên lớp đây

- Ân... Tạm biệt anh

Như chợt nhớ ra gì đó, Mạnh Nghiêm nói

- À Tiểu Thiên tối nay em rảnh không?

Tiểu Thiên đáp

- Dạ có

Anh hài lòng với cậu trả lời của cậu, tiếp tục nói

- Vậy tối nay có lẽ phiền em rồi.. Anh đến kí túc xá em chơi được không?

Hề! Anh muốn đến phòng cậu chơi. Đây có phải mơ không vậy? Thấy cậu không trả lời, anh liền hỏi lại

- Thiên Thiên có được không?

Cậu ngập ngừng nói

- Em...em...chỉ...sợ...kí...túc...xá hơi nhỏ, anh sẽ không thích

Cậu lo sợ cũng đúng, ban B và ban A hai kí túc xá cũng khác nhau, ban B kí túc xá là dành cho con nhà bình thường còn ban A dành cho những cậu ấm, tiểu thư cho nên cậu sợ anh không thích nghi được

- Không sao... Anh chỉ qua chơi thôi mà, ở trong phòng cũng chán, vậy quyết định như thế nhé, tối nay anh sẽ đến

Nói xong lời nói của mình, anh liền quay gót bước đi, để lại một mình cậu còn đứng ngơ ngác

Tiểu Thiên quay lại sân vận động, trong lòng liền nhộn nhạo khi biết học trưởng tối nay sẽ sang phòng mình chơi. Có mơ cậu cũng thật không ngờ có một ngày lại được người mình thích nói chuyện còn có thể thân thiết đến như vậy. Ôm chai nước anh mua cho vào ngực, cậu khẽ nói

- Lát nữa về dọn dẹp lại phòng mới được

_____*****_____

Hờ hờ, tui đã comeback đây bà con, hôm qua không ra chap sorry bà con nha

12. Chương 12: Đến Kí Túc Xá

Buổi tối hôm đó Tiểu Thiên sau khi ăn cơm xong liền chạy lên phòng ngồi chờ Mạnh Nghiêm, cứ ngồi mãi như thế, đồng hồ điểm lúc 8h30 mà anh vẫn chưa đến, cậu nghĩ thầm có lẽ khi sáng anh chỉ nói đùa. Một chút thất vọng ở trong lòng trôi lên

Thở một hơi thật dài, Lục Tiểu Thiên đứng lên lấy quần áo từ trong tủ nhỏ của mình ra đi tắm, hơi nước mát lạnh làm tẩy đi những giọt mồ hôi khó chịu do cái nóng mùa hè gây ra, cậu thỏa mái hát to một bài hát

Tiểu Thiên sau khi mặc đồ xong, cầm khăn đi ra ngoài định lau khô tóc thì bỗng giật mình, miệng lắp bắp nói

- Các...anh...vào..lúc..nào..vậy?

Các anh mà cậu đang hỏi không ai khác chính là bộ ba nổi tiếng của trường gồm học trưởng, anh Tử Hoàng và Hoắc Đông

Mạnh Nghiêm thấy cậu tóc vẫn còn đang ướt, mặt mũi đỏ bừng hỏi mình, liền nổi ý xấu chọc ghẹo cậu

- Bọn anh đến lúc này, ban đầu bọn anh có gọi em nhưng không thấy ai trả lời, cửa không khóa nên trực tiếp vào luôn, thật không ngờ nha. Tiểu Thiên lại hát hay như vậy

Lúc này Lục Tiểu Thiên thề chỉ muốn hóa thành thổ địa mà dộn thổ xuống đất định cư luôn cho rồi!! Thật là mất mặt mà, không ngờ anh lại nghe thấy giọng hát của mình, cậu vội lái sang chủ đề khác

- Em..em...A..đúng rồi các anh đã ăn chưa, buổi tối thế này các anh từ Ban A qua đây bác bảo vệ không nói sao?

Tử Hoàng nhanh nhẹn cướp lời

- Ai dám nói chứ? Mạnh Nghiêm là cháu ruột của hiệu trưởng, muốn đi thì đi thôi, ai cấm được. Phải không A Nghiêm

Anh không trả lời chỉ trực tiếp gạt đầu xem như tán thành câu nói của hắn, đoạn xách một túi nilong lớn cầm trong tay này giờ đưa sang cậu nói

- Cho em

Tiểu Thiên nhận lấy chiếc túi, sau đó mở ra. Ở bên trong toàn là socola, sữa tươi thượng hạng, đây chính là những món cậu nghĩ rằng sẽ không bao giờ với tới, nếu thèm socola lắm chỉ dám ăn loại rẻ tiền ngoài lề đường bán, nào có mơ đến những loại này, vội vã trả lại túi đồ cho anh, cậu nói

- Anh.. Em không nhận được đâu, toàn những thứ đắt tiền không thôi, em không dám nhận thật đó

Tử Hoàng lại một lần nữa chen ngang

- Tiểu Thiên ơi nhận đi em, tên này giàu từ trong trứng nước, những thứ này không đáng là bao với cậu ấy đâu

- Nhưng em..

- Ai yo! Em gì mà em, nhận đi bọn anh còn một núi ở trong kí túc xá ấy. Chỉ đem cho em một phần nhỏ xem như quà khi khách đến phòng em, không đáng, không đáng chút nào

Mạnh Nghiêm đẩy túi sang lại cho cậu, dùng khẩu khí giống như ra lệnh

- Nếu em không nhận, anh liền đem vứt nó

Tiểu Thiên là người hay tiếc của, nghe anh nói vậy liền vội vã đáp

- Vậy em nhận...Đừng có vụt, cảm ơn anh Mạnh Nghiêm nhiều lắm

- Được rồi đừng khách sao với anh. Nếu hết rồi cứ nói, anh liền cho em thêm một bao khác

Anh ôn nhu lại xoa đầu cậu một cái, bỗng nhiên Tử Hoàng kêu ai oán

- Ối giời ơi... Thiên ơi..Phòng em sao nóng quá vậy. Máy lạnh đâu?? Nào nào bật lên cho nó mát cái nào

Cậu cào cào lại mái tóc bị anh vò rối, trả lời hẩn

- Kí túc xá ban B không có máy lạnh, để em bật quạt cho các anh

Nói rồi cậu chạy đến góc gần bàn học, kéo ra một chiếc quạt chỉnh đến chỗ ba người bọn họ, sau đó bật công tắc lên. Mạnh Nghiêm không hài lòng hỏi

- Trời nóng thế này chỉ có mỗi cái quạt, sao em chịu nổi, buổi tối ngủ kiểu gì, nóng như đổ lửa,mồ hôi ra cảm thì em tính sao?

- Em quen rồi, ở nhà cũng hay như vậy. Em không sao đâu, chỉ cực thân cho các anh qua chơi nhưng em lại không chuẩn bị chu đáo

Mạnh Nghiêm khó chịu vô cùng, Tiểu Thiên của hẩn sao lại phải chịu cực thế này, thật khiến hẩn bực mình, bỗng nhiên tin nhắn điện thoại reo lên, anh liền mở ra xem, thì ra là từ Hoắc Đông

- Có cần ngày mai tôi đưa người đến lắp đặt điều hòa cho phòng em ấy không?

- Được cứ mua loại tốt cho em ấy, đổi nệm lót giường luôn, nệm cứng thế này em ấy nằm sẽ đau lưng

Hoắc Đông nhìn tin nhắn hẩn gửi lại sau đó mới cất điện thoại vào túi, an tĩnh không phát ra tiếng động nào

Anh thấy cậu cứ đứng này giờ, liền lấy cái túi trong tay cậu, lôi ra bình sữa nhỏ, đưa đến trước mặt nói

- Em mau uống đi... Sữa này rất tốt, nhìn xem ốm đến thế này rồi, ra đường gió mà thổi chắc em bay theo quá. Đến lúc đó anh lại tốn công đi tìm

Nhận bình sữa trong tay anh, cậu mỉm cười cảm ơn, sau đó chậm rãi uống, anh tiếp tục nói

- Được rồi...Tiểu Thiên thật ngoan, đưa túi đây, anh đem vào cất tủ lạnh cho em

- Anh Nghiêm! Kí túc xá ban B cũng không có tủ lạnh

Mạnh Nghiêm không nói gì, chỉ đặt nhẹ túi thức ăn trên bàn, sau đó gửi một cái tin cho Hoắc Đông

- Mai mua luôn cái tủ lạnh nhỏ cho em ấy, nhớ bỏ thêm sữa vào trong

_____*****_____

Đến kí túc xá của Tiểu Thiên chơi còn một chap nữa nha mọi người

Không liên quan cơ mà Dịch Dương Thiên Tỉ nhà tui đậu rồi các cô ơi tui mừng quá, mừng muốn hết bệnh luôn ấy..... Điểm thu của ổng cộng lại là 473 cao hơn điểm sàn 132 điểm tui mừng quá muốn khóc rồi!!

13. Chương 13: Buổi Tối Vui Vẻ

Bốn người nói chuyện với nhau được một lúc thì bỗng nhiên ánh mắt của Mạnh Nghiêm nhìn ra ban công thấy những bộ quần áo vẫn còn phơi trên đó, liền có ý nhắc nhở cậu

- Thiên Thiên em quên mang quần áo vào kìa

Cậu được anh nhắc nhở lúc này mới chợt nhớ ra, liền vội vàng chạy ra ban công mang đồ vào, nhét đại vô tủ. Tiểu Thiên khi ôm áo quần thì vô tình làm rơi chiếc quần lót ngay dưới chân anh nhưng chẳng hề hay biết

Mạnh Nghiêm nhặt chiếc quần lót màu trắng lên, còn cố tình đưa nó đến trước mặt cậu đung đưa qua lại nói

- Em đánh rơi quần nhỏ này

- A....em...em..em vô ý quá

Cậu đỏ mặt tía tai nhét luôn quần nhỏ vào một góc sâu, đoạn nhìn anh cười ngượng ngạo. Biết cậu da mặt mỏng, lại nói chuyện cũng đã lâu cho nên anh cũng biết điều mà đứng dậy chào hỏi đi về

- Thiên Thiên! Cũng trễ rồi, bọn anh không làm phiền em nữa. Anh về kia tức xá của mình đây, nhớ uống sữa trước khi đi ngủ có biết chưa, cứ uống thỏa mái, hết thì nói với anh

- Da...dạ cảm ơn anh đã quan tâm em nhiều như vậy

Thật sự tuy cậu ngại ngùng như vậy nhưng trong thâm tâm lại rất vui vẻ, nhớ những năm tháng cấp hai chỉ dám lén lút đứng vào góc khuất vắng người nhìn anh, âm thầm viết tên Mạnh Nghiêm lên vở sách, nhưng mà hiện tại có thể nói chuyện với anh, được anh mua nước, bảo vệ quan tâm như vậy, mặc dù chỉ là sự quan tâm giữa học trường với đàn em nhưng nó cũng khiến cậu ấm lòng

Hôm nay anh xoa đầu cậu rất nhiều, bây giờ cũng không ngoại lệ, bàn tay to lớn của anh lại một lần nữa xoa xoa đầu nhỏ của cậu

- Được rồi... Thiên Thiên ngủ ngon

Tử Hoàng gấp một cái thật dài, sau đó kéo Hoắc Đông ra ngoài cửa nói

- Bye bye A Thiên nha. Bọn anh về đây, hôm nào lại đến chơi

Tiến ba người ra đến cửa, Tiểu Thiên cùng mỉm cười chúc họ ngủ ngon

- Các anh ngủ ngon! Tạm biệt

Mạnh Nghiêm chống một tay lên cánh cửa của cậu, sau đó hỏi

- Tiểu Thiên... Em đưa số điện thoại cho anh, có gì chúng ta dễ liên lạc hơn

Nắm lấy chiếc quần của mình, Tiểu Thiên trả lời

- Anh, em không có dùng điện thoại

Vì câu nói này, ba người lập tức đứng thẳng người lại, anh nhú mày hỏi

- Thế lúc bình thường em gọi về cho gia đình bằng cách nào?

- Em đến phòng giáo vụ mượn điện thoại của trường

Anh như hiểu ra điều gì đó, liền nói

- Vậy được rồi. Bọn anh về đây, vào trong

Ba người vừa đi, Lục Tiểu Thiên đóng cánh cửa lại mà cười tủm tỉm. Ánh mắt chạm đến bao thức ăn anh mang đến cho mình, trong lòng vui đến không diễn tả được

Cậu bước đến lấy từ trong túi ra một thanh socola nhỏ, lột vỏ bỏ vào miệng, mùi vị béo ngậy đắng đắng hòa quyện với nhau, thêm một chút vị ngọt tan trong miệng, Tiểu Thiên cảm thấy thật tuyệt vời làm sao, trèo lên giường nằm, cậu vẫn không khỏi lăn lộn vài vòng cười khúc khích

Ba người chậm rãi đi về kí túc xá Ban A, Mạnh Nghiêm lại nói với Hoắc Đông

- Tuần sau mua giúp tớ thêm một chiếc điện thoại cho em ấy, mua giống cái của tớ có biết không?

Hoắc Đông gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Tử Hoàng lên tiếng trêu ghẹo anh

- Khang thiếu gia à, ngài thật chu đáo với bảo bối nhỏ của mình, sữa tươi cùng socola của Pháp vận chuyển từ máy bay về, cậu liền chất đống phòng chúng mình khiến tớ chỉ cần ngủ thôi cũng có thể tăng cân rồi đó, còn nữa nào là áo quần mua cho em ấy cũng chất lên giường tớ, tủ dày dép của tớ cũng bị cậu chiếm làm chỗ đựng những mẫu giày cậu nhờ người nổi tiếng thiết kế cho em ấy.... Aiyaa bọn tớ là bạn còn không được cậu đối xử tốt như vậy

- Tử Hoàng cậu có thiếu tiền không?

- Tất nhiên là không

- Thiên Thiên có nhiều tiền không??

- Dĩ nhiên là không rồi. Em ấy khổ như vậy thì lấy tiền đâu chứ.. A.. Khoan cậu đang bắt bẻ tớ?

Anh không nói gì chỉ dùng giọng mũi hừ lạnh một tiếng, sau đó nói

- Tử Hoàng, nhờ người của cậu đến xem hoàn cảnh gia đình em ấy ra sao, âm thầm giả vờ tạo ra những giải thưởng lớn nhỏ để trang hoàng lại nhà cửa cho cha mẹ em ấy có biết chưa?

- Biết rồi nha! Ấy khoan có một thứ này tớ muốn cho cậu

Hắn móc trong túi quần ra một chiếc ảnh nhỏ, kẹp giữa hai ngón tay hươ hơ trước mặt anh, đó là ảnh thẻ

của Tiểu Thiên, sau đó hắn nở nụ cười nói

- Ban này tớ ngồi xuống giường em ấy thì thấy bức ảnh, món đồ nhỏ này chắc chắn Tiểu Thiên sẽ không để ý nên tớ bỏ túi muốn đưa cho cậu

Anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn tiếp tục nói

- Cậu thật không biết xấu hổ, dám tự tiện vào phòng người khác lấy đồ, nếu lần sau bị phát hiện tớ không bao che cho cậu đâu

Nói rồi anh nhanh nhẹn giắt tấm ảnh trong tay Tử Hoàng, mở ví tiền của mình ra lồng bức ảnh vào chỗ dễ thấy nhất, sau đó thỏa mãn mỉm cười bước đi

Tử Hoàng cùng Hoắc Đông hết lời để nói với hắn, cả hai trong lòng thầm nghĩ

- Cậu mới là đồ không biết xấu hổ, miệng thì nói lời chính nghĩa mà tay thì lại điều xấu. Thích muốn chết còn giả vờ thanh cao làm gì?

_____*****_____

Trong truyện này tự nhiên lại thích tính cách ông Tử Hoàng dễ sợ, nói luôn là Hoắc Đông với Tử Hoàng không phải là couple, Đông Đông có người khác, em ấy sẽ xuất hiện sau

14. Chương 14: Vị Hôn Thê Trở Về

Tiếng chuông báo vào tiết vừa reo lên, giáo viên chủ nhiệm của lớp 11A mặt mày nghiêm túc bước vào lớp học, theo sau là một nữ sinh có vẻ đẹp thanh tú, sống mũi cao thẳng, làn da trắng bóng, đi kèm với đôi mắt xanh biếc như biển cả, cặp chân thon dài phối hợp với chiếc váy màu hồng ngấn khiến người khác nếu như bắt gặp qua cô gái này liền sẽ mê luyến

Cô giáo Thẩm Thu nghiêm chỉnh nhìn một lượt các học sinh, sau đó mới cất giọng

- Chào các em! Hôm nay lớp chúng ta sẽ đón một học sinh mới gia nhập với tập thể 11A này, nào vào đi em

Cả lớp nghe đến từ học sinh mới liền nhao nhao như chợ vỡ, kẻ mong là soái ca đẹp trai, người thì mong tiên nữ giáng trần

Tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà, cô gái chậm rãi bước vào, đồng loạt các học sinh nam đều kêu lên

- Mẹ ơi! Đẹp quá. Tiên nữ xuất hiện thật rồi. Hớ hớ hớ

Chỉ riêng nhóm ba người Mạnh Nghiêm, Tử Hoàng, và Hoắc Đông là không để đến cô gái, mỗi người bọn họ đều làm việc riêng của mình

Giọng nói nhẹ nhàng, cùng ngọt ngào cất lên

- Chào mọi người mình là Mặc Yên, là học sinh từ Mỹ chuyển về, mong mọi người chiếu cố mình

Phụt

Tử Hoàng đang uống nước, vừa nghe đến cái tên đó liền không lưu tình mà phun thẳng nước lên đầu bạn phía trên, sau đó đứng lên nó

- Mẹ ơi! Yêu quá, sao cậu lại về sớm vậy? Chẳng phải nói tháng sau mới đến sao?

Lúc này Mạnh Nghiêm cùng Hoắc Đông cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt bọn họ đều chạm nhau, Mặc Yên không nhìn đến bọn họ nữa, mỉm cười hỏi cô giáo

- Em có thể ngồi ở chỗ của Mạnh Nghiêm được không, dù sao em và cậu ấy cũng quen biết, như vậy sẽ tốt hơn

Cô Thu ” Được, vậy cũng tốt ”

Mạnh Nghiêm ” Không thể được ”

Cô dường như không để ý lời anh nói, liền sải chân dài bước thẳng đến chỗ ngồi bên cạnh, sau đó khẽ nói

- Ai yo...Ngại gì chứ, tớ về đây để xem trò vui mà, hí hí

Mạnh Nghiêm cũng không muốn nói nhiều với con người năng động này, trực tiếp lơ cô qua một bên, đoạn giở sách vở ra cho môn học sắp đến

Giáo viên bộ môn toán vừa vào, không khí liền trở lại như cũ

_____*****_____

Giờ ăn trưa, Mặc Yên liền cùng đám người Mạnh Nghiêm xuống căn tin, đoạn nói

- Các cậu thật vô tâm quá đi, nhóm chỉ có một người con gái lặn lội từ Mỹ về đây mà các cậu chẳng chào đón nhiệt tình gì cả

Mạnh Nghiêm cùng Hoắc Đông chọn lựa im lặng, chỉ có Tử Hoàng là cùng cô ta nói chuyện

- Đây bà nội, cậu thật sự nghĩ mình là con gái hay sao?

- Không lẽ tớ là con trai?

- Thì đúng như vậy còn gì. Người ta đại tiểu thư thì ăn nói khép nép, dễ thương bao nhiêu, cậu thì ngược lại bấy nhiêu, thiết nghĩ cho Bác Mặc sao lại có đứa con gái như cậu?

- Cậu...chán sống rồi phải không?

Hoắc Đông nhìn hai người bọn họ cãi nhau cũng liền bật cười, chỉ riêng Mạnh Nghiêm không để ý gì cả, bước chân đi nhanh đến chỗ thân ảnh nhỏ bé quen thuộc đang chậm rãi mua cơm kẻ đằng kia, anh mỉm cười đi đến vỗ vai cậu

- Thiên Thiên

Lục Tiểu Thiên bị người khác vỗ vai liền có chút giật mình, sau khi xác nhận được người quen, cậu mới bình tĩnh lại, ngại ngần cúi đầu nói

- Chào anh Mạnh Nghiêm. Hôm..nay anh đến sớm thật

Ánh mắt anh nhìn đến tay cậu, nhìn miếng ăn trong tay Tiểu Thiên, anh hỏi

- Tiểu Thiên, em lại chọn suất D để ăn nữa phải không?

Cậu thấy anh nhú mày khó chịu, liền thành thật trả lời

- Vâng ạ...dù sao cũng nên tiết kiệm một chút, cho nên em..

Anh bực bội vô cùng, vật nhỏ này thật cứng đầu, ăn như vậy thì lấy thịt ở đâu ra, nắm cổ tay cậu kéo đi đến một bàn còn trống, ra lệnh cho đám người Tử Hoàng

-Hai cậu mau đi mua cơm đi, riêng suất cơm của Tiểu Thiên phải cho thêm nhiều thịt, kèm theo một hộp sữa

-A..Anh Mạnh Nghiêm không cần lo lắng cho em đâu, em tự mua được mà

- Em ngoan ngoan ngồi im đó đợi cơm về cho anh

Mặc Yên nhìn hành động lo lắng này của anh liền biết đây là người anh hay nhắc đến, trên khuôn miệng cô nở nụ cười làm quen

- Chào em trai nha

Tiểu Thiên luôn luôn sợ người lạ, liền rụt người về phía sau, trốn tránh câu hỏi của cô gái. Anh thấy vậy liền lạnh giọng nói

- Mặc Yên! Nghiêm chính ngồi xuống, em ấy sợ người lạ

Cô làm mặt quỷ, le lưỡi nhìn hắn

- Xí! Tớ biết rồi

Sau khi ngay ngắn ngồi xuống, cô vẫn hướng ánh mắt đến chỗ anh tiếp tục nói

- Úi chà! Em ấy dễ thương ghê nha

Đúng lúc này Tử Hoàng và Hoắc Đông đem cơm đến, anh đẩy đĩa cơm nhiều đồ ngon đến cho cậu, sau đó ôn nhu nói

- Ban nãy tức giận vô cớ với em!! Thật xin lỗi, ngoan đừng sợ, mau ăn cơm đi đừng lo gì cả

Lục Tiểu Thiên thấy anh bình thường trở lại cũng liền ngoan ngoan nghe lời, vùi đầu mà ăn cơm, anh nhìn thấy cậu như vậy liền không khỏi bật cười.

Chỉ riêng Mặc Yên khi thấy cảnh này cả người liền rung lên, lông tơ dựng đứng cả, cô nghĩ thầm

- Cha mẹ ơi, tảng băng nó chảy từ khi nào vậy O_o

Tiểu Thiên ăn được một nửa đĩa cơm, nhìn đến cô gái đối diện cứ nói chuyện với ba người kia thật thân thiết, lại nghĩ đến chuyện mình thất thố khi nãy, quyết định bắt chuyện làm với Mặc Yên để xin lỗi

- Em ban nãy có chút vô lễ, thật xin lỗi chị nhiều..

Mặc Yên cười lớn, vẫy tay nói

- Haha! Không sao chị không để ý đâu, mà em là tên Tiểu Thiên?

Cậu ngượng ngùng cười đáp

-Dạ vâng! Còn chị tên là.....

Cậu chưa nói hết câu, Tử Hoàng liền nhanh mồm xen vào đáp

- Cô ấy tên Mặc Yên, là vị hôn thê của Mạnh Nghiêm...

Cạch

Tiếng muống của Tiểu Thiên rơi xuống va chạm với khay đồ ăn tạo ra tiếng động lúc này cậu sững sờ, Mạnh Nghiêm lạnh lùng nhìn con người mới vừa gây họa kia

Riêng Hoắc Đông và Mặc Yên trong lòng đều gào thét

- Không ổn rồi, Tử Hoàng ơi là Tử

Hoàng lần này cậu chết chắc rồi

_____*****_____

Bạn Hoàng gây họa rồi:v

Nay tui ra hai chap luôn đó, thấy tui giỏi chưa hơ hơ

15. Chương 15: Tập Từ Bỏ

- A..ha...ha em.. Em..vô ý quá!!! Thật...xin...lỗi mọi người!!

Tử Hoàng cả người đổ mồ hôi như suối, hần...hần...gây họa rồi, chết rồi!! Mẹ ơi, con trai mẹ gây ra chuyện lớn thật rồi!!!

Tiểu Thiên không hiểu sao tìm mình như ngừng đập vậy, chỉ sợ cậu ngồi ở đây nữa liền trụ không nổi mắt, vội vã cầm lại chiếc muống vừa bị mình đánh rơi, cậu nói

- Em....em...đột nhiên nhớ mình còn có bài tập cho chiều nay, thật ngại quá! Em đi trước đây

Vội kiếm một cái cốc chẳng đâu vào đâu cho mình, nói xong cậu liền thu thập khay cơm và muống, đứng lên lùi đi một cách nhanh nhất

Nhất thời trên bàn chỉ còn lại nhóm bốn người, Mặc Yên liền nổi đóa kẹp cổ Tử Hoàng vật ra đằng sau máng

- Cái miệng cậu đúng là nhanh hơn cái não, nhìn mình đã gây họa gì đi??

- Oái!! Tố xin lỗi... Mạnh Nghiêm cậu mắng tố đi, cậu đánh tố cũng được nhưng đừng yên lặng như vậy!!!

Mạnh Nghiêm bình tĩnh nói

- Được rồi đừng làm loạn nữa, dù sao em ấy cũng sẽ biết, tôi không trách cậu, mau ăn cơm đi!!

Ba người kia biết anh không vui, nên cũng không gây nháo gì nhau nữa chỉ lẳng lặng ăn cơm của mình

Lục Tiểu Thiên sau khi rời khỏi chỗ đó liền chạy về kí túc xá của mình, khóa chặt cửa lại, cậu ngồi thụp xuống dưới đất, trong lòng khê đau nhói

- A... Chẳng phải anh từng nói đã có người thích rồi hay sao, mà còn buồn gì nữa?? Ban đầu ý định của mày là chỉ muốn được nhìn anh từ đằng xa thôi hay sao, bây giờ được nói chuyện, đứng gần anh thôi cũng đủ rồi, đừng đòi hỏi thêm nữa, chỉ tốn công vô ích thôi. Như vậy là quá tốt với mày rồi Lục Tiểu Thiên à!! Người xấu xí như mày không đáng đứng cạnh hàng với anh ấy. Nhưng tại sao trong lòng lại đau nhói như vậy chứ???

Vùi đầu mình xuống đầu gối, Tiểu Thiên không có khóc nhưng nội tâm cũng bị cào xé đến thảm thương rồi

Cậu đau lắm, cậu thật sự đau đến chịu không nổi, chẳng thà ngay từ đầu đừng nói chuyện, đừng thân quen gì luôn đi, như vậy khi biết tin nỗi đau sẽ vơi bớt được phần nào, nhưng bây giờ chuyện cũng đã nói, đi dạo cùng nhau, những món ăn, những lần quan tâm giữa người anh dành cho em trai khiến cậu càng thích anh hơn, thử hỏi làm sao cậu chịu thấu đây

Nhớ đến đêm đi dạo hôm đó, anh nói người anh ấy yêu thật sự rất dễ thương, cùng với nụ cười ôn nhu khi nhắc đến tên người ấy cậu thật sự rất ganh tỵ vô cùng

Người anh yêu bây giờ đã về, họ còn đã định sẵn với nhau hôn ước, chị ấy thật sự xinh đẹp cùng dễ thương, cậu thì một chỗ cũng không bằng người ta, cậu còn chấp niệm gì nữa, càng luống sau vào tình cảm này, cậu sẽ càng đau mất thôi, chẳng thà bây giờ tập từ bỏ, tập lẩn tránh đi, tránh xa anh ra một chút thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều chứ nhỉ??

Lục Tiểu Thiên tự cổ vũ chính mình, tự làm mình mạnh mẽ hơn, nhưng trái tim thật sự gào thét như sắp vỡ đến nơi rồi

Ở phía bên này Khang Mạnh Nghiêm cũng không ổn hơn là mấy, suốt cả một buổi chiều anh luôn tỏa ra sát khí khiến ai cũng không dám lại gần, Hoắc Đông cùng Mặc Yên lăm lúc còn nổi điên lên, đập cho kẻ gây tội một phát

Tử Hoàng bị đập đến phát đau cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn chịu trận, Mạnh Nghiêm xoa xoa thái dương của mình đoạn nói với những người kia

- Có lẽ đã đến lúc nói rõ cho em ấy biết rồi

Chap này hơi ngắn nè, bởi vì chap này sẽ làm bàn đạp cho chuyện tình cảm của hai đứa ở chap sau:v

Bà con chờ tui nhá, bây giờ mị đi xem phim tiếp đây:v

16. Chương 16: Là Hai Người Tự Ngược Nhau

Lục Tiểu Thiên dạo này mỗi ngày đều tận lực trốn tránh nhóm người của Mạnh Nghiêm, chẳng hạn như buổi trưa sẽ không còn xuống căn tin mua cơm nữa, khi tiếng chuông buổi sáng vừa kết thúc, cậu sẽ phóng xuống nhà ăn thật nhanh, mua lấy đồ ăn tiện dụng rồi sau đó chạy đến thư viện vừa ăn vừa học, như vậy sẽ không bắt gặp được anh

Buổi tối thì đợi mọi người ăn xong, cậu mới lén lút đi xuống ăn mua một suất, nhìn căn tin chỉ còn vài học sinh ăn muộn như mình, trong lòng cậu không khỏi buồn rầu, chốc chốc lại nhớ đến cảnh anh cùng những người kia cứ nhao nhao trong lúc ăn

Một tuần nay, Lục Tiểu Thiên quay trở lại là mình của ngày xưa, chỉ một mình lủi thủi lui về từ lớp học đến kí túc xá, và lặp lại, cậu vui đầu vào sách vở để quên đi bóng hình anh, để không cảm thấy đau lòng khi tưởng tượng đến anh và chị Mặc Yên đang bên nhau

Vì hai người khác ban với nhau, cho nên số lần gặp mặt bây giờ cũng thật rất ít, hoặc có thể nói đúng hơn từ lúc Tiểu Thiên lần tránh anh đến bây giờ, hai người bọn họ chưa bao giờ chạm mặt nhau nữa

Hôm nay, cũng như mọi ngày khác Lục Tiểu Thiên vẫn đến căn tin từ sáng sớm, chọn nhanh một hộp sữa cùng ổ bánh mì rồi đến quầy tính tiền, nhưng cậu cũng không ngờ người tính vẫn không bằng trời tính, hôm nay anh cùng ba người kia cũng đến căn tin thật sớm

Cậu nhìn thấy chị Mặc Yên đang ôm lấy một cánh tay của anh, đoạn bốn người nói chuyện với nhau rất hòa hợp. Hình ảnh này làm nỗi chua xót lâu nay lại trở dậy

Vội vã cầm thức ăn của mình lên, sau đó cậu xoay người chạy đi, Tử Hoàng ở phía bên này nói

- Mạnh Nghiêm...em ấy thực sự đang trốn tránh cậu đó

Anh nói bằng giọng mũi trầm thấp của mình

-Ừm

Mặc Yên khuôn mặt lo lắng, quan tâm anh nói

- A Nghiêm, cậu thật sự không ổn rồi, nhìn đi sốt cao đến thế này vậy mà ngày nào nhất quyết cũng xuống căn tin nhìn em ấy, lúc nào cũng trốn ở một góc chờ đợi cả buổi để chờ em ấy xuất hiện như vậy có đáng không?? Chỉ bằng bây giờ cậu mau dưỡng bệnh rồi sau đó đến tìm Lục Tiểu Thiên nói chuyện có phải hay hơn không, hãy nhìn đi nếu tớ không đỡ cậu thì bây giờ cậu cũng ngã rồi. Mau quay về uống thuốc nằm nghỉ đi, cả người cậu như lò lửa rồi

- Tôi không sao cả, ban này em ấy vừa mua cái gì các cậu đi mua cái ấy cho tôi, tôi muốn xem thử những món đó có gì ngon, tại sao em ấy cứ ăn mãi vậy?

Ba người Tử Hoàng, Hoắc Đông cùng Mặc Yên nhìn nhau trong lòng đều thầm chửi rủa

- Là hai người các cậu tự ngược nhau, chứ chả ai nhúng tay vào đâu nha

Lục Tiểu Thiên ở lại lớp tự học đến 7h tối mới về kí túc xá, lúc đến gần phòng mình thì thấy một thân ảnh quen thuộc đang ngồi ở cửa, cậu chậm rãi tiến đến nhẹ nhàng mở miệng

- Anh...Tử Hoàng

Nghe tiếng cậu cất lên, Tử Hoàng liền quay người lại, nắm chặt lấy bàn tay cậu nói

- A Thiên em về rồi. Mau mau giúp bọn anh đi

Cậu bị anh lắc tay đến cả người cũng động theo, mơ màng hỏi

- Hả... Các anh muốn em giúp chuyện gì?

- Ai ya...Thiên Thiên thật ra cái ngày đầu tiên em bùng cơm bỏ đi đó, tên Mạnh Nghiêm cả buổi trưa liền đứng ở sân bóng rổ, mặc kệ trời nắng có cháy da,hắn vẫn loanh quanh trong sân mà tự chơi bóng, thành thử ra sốt cả một tuần nay chưa khỏi, nhưng cậu ấy lại chẳng chịu ăn, chẳng chịu uống thuốc gì cả, bây giờ cả người đều mê man đến đứng cũng không vững nhưng vẫn muốn lết xác đến căn tin để nhìn em thôi!! Thiên... Đến khuyên hắn đi

Cậu hay tin anh bị sốt, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, nhưng nghĩ lại mình quan tâm cũng có ích gì cho nên đè nén trong lòng tiếp tục đáp lời

- Em...em đến thì có ích gì chứ? Các anh thử tìm chị Yên xem sao, chị ấy là vợ hôn thê của anh ấy, chắc hẳn sẽ có giải quyết tốt hơn

- Trời ơi.. A Thiên em muốn ca quỳ xuống cầu xin em có phải không?? Mọi chuyện đâu có phải như em nghĩ đâu, xem như Tử Hoàng anh cầu xin em, đến khuyên hắn dù chỉ một lần thôi có được không em?

- Em...em...

Nhìn ánh mắt đầy thành khẩn của Tử Hoàng, lại thêm phần lo lắng cho anh, Tiểu Thiên thở dài lấy can đảm nhận lời

- Thiên làm em làm ơn giúp bọn anh đi có được không?

- Được! Ca em sẽ đến xem thử

Tử Hoàng chỉ chờ thời khắc này của cậu, sau đó liền nắm tay Tiểu Thiên kéo như bay về phòng kí túc xá của mình

Bên ngoài cửa đã thấy Hoắc Đông đứng canh sẵn, hắn vội hỏi

- Đông Đông tên kia sao rồi?

Hoắc Đông lắc đầu đáp

- Vẫn cứ cứng đầu, cậu ấy muốn đến căn tin

- Thiên Thiên.. Anh cùng Hoắc Đông tin tưởng em, mau vào đi em

Hoắc Đông mở cửa để cậu vào phòng, căn phòng của Ban A khác xa với bên của cậu, tất cả đều có ba giường, ga trải giường mềm mại, hơi lạnh từ máy điều hòa tỏa ra xua đi cái nóng của mùa hè, trên chiếc giường rộng lớn Mạnh Nghiêm vì cơn sốt mà nằm bẹp dí, nhưng miệng vẫn còn nói

- Em ấy ăn như vậy không tốt, mau đưa tớ đến căn tin để tớ bắt em ấy lại

Mặc Yên tức giận mắng

- Cậu im mồm cho tớ, lấy sức đâu mà đi nữa, không ổn rồi, để tớ mua thức ăn rồi cho cậu uống thuốc

Tiểu Thiên thấy anh đã có người chăm sóc, nhìn đến mình đang đứng ở góc cửa như bóng đèn liền muốn tránh né đi ra, nào ngờ cô quay lại liền thấy cậu, giọng nói vui mừng

-n Hay quá!! Em đến rồi, mau mau giúp chị trông chừng tên này nha!hắn bệnh sắp chết đến nơi vẫn lo cho em thôi đấy

Cậu ấp úng nói

- Em...em

- Ấy! em gì nữa, mau mau đến đây chăm sóc hắn đi, chị ra ngoài đây, không quản nữa đâu, mệt quá rồi!! Hừ tôi mới về nước chưa bao lâu đã hành cái thân xác tôi rồi

Nói rồi cô liền phóng nhanh ra ngoài, đóng cửa lại sau đó gia nhập hội nghe lén với hai người kia

Bây giờ cả căn phòng chỉ còn lại mình cậu và anh đang nằm trên giường, nhẹ nhàng bước đến chỗ người kia, sau đó ngồi xuống, bàn tay đặt lên trán anh mà sờ, độ nóng từ trán truyền đến bàn tay nhỏ bé khiến cậu không khỏi lo lắng, thầm nói

- Sao lại nóng đến như vậy chứ?

Nghĩ bụng muốn tìm một chiếc khăn ướt đó lên trán cho anh để giảm nhiệt độ, nào ngờ khi cậu vừa đứng lên, anh liền bật người dậy từ phía sau ôm lấy ngực cậu, khiến cậu lại một lần nữa đặt mông lên trên

giường, đầu anh chôn vào cái cổ nhỏ của cậu mà vùi vùi, dùng giọng mũi nghệt nghệt nói

- Tiểu Thiên... Anh bị cảm rồi. Em hư quá! Bây giờ mới chịu đến thăm anh....

_____****_____

Toàn chúng bây tự ngược nhau không chứ má thấy chẳng ai chọc phá gì bây:v

17. Chương 17: Bước Ngoặt Mới

Tiểu Thiên bất ngờ bị anh ôm khiến thân thể cứng đờ trong tức khắc, một lúc sau cậu mới lấy lại bình tĩnh, đoạn cả người lắc lư muốn trốn tránh khỏi cái ôm kia

- Anh...anh chị Mặc Yên nếu đi vào sẽ thấy mất, Anh.....mau...buông..em..ra, sẽ gây hiểu lầm đó

Khang Mạnh Nghiêm tuy cả người mệt mỏi đến vô lực, nhưng hắn vẫn còn đủ sức để giữ chặt con người nhỏ bé này, giọng nói khàn khàn trầm thấp vì cơn sốt nhẹ nhàng phả vào cần cổ cậu, khiến cảm giác ấm nóng cùng ngứa ngáy lan tỏa khắp nơi

- Em đó.. Đúng là đồ thô con thích trốn người, chưa kịp nghe anh nói em liền bỏ đi

Lục Tiểu Thiên bị anh ghì chặt nên cũng đành chịu thua, cả người cứng đờ đáp lời anh

- Em không có bỏ trốn... Chỉ là..chỉ là dạo gần đây bài tập hơi nhiều... Cho nên..cho nên

- Lại còn nói dối anh. Tiểu Thiên em tưởng anh ngốc cho nên không biết gì sao? vừa nghe Mặc Yên là vị hôn thê của anh, em liền cụp tai bỏ chạy vào hang mà trốn tránh sự thật, thật hết nói nổi em luôn

Cậu bị anh nói trúng tim đen, cả khuôn mặt đỏ như tôm luộc. Sợ rằng nếu nói nữa sẽ phát hiện được rằng mình thích anh ấy, cho nên cậu tận lực nói dối

- Anh...anh nghĩ nhiều quá rồi....em..em làm gì để ý đến chuyện anh có vị hôn thê hay không chứ

Mạnh Nghiêm cũng không khách khí nữa, há miệng cắn nhẹ lên cái cổ trắng nõn của cậu, khiến Tiểu Thiên phát ra tiếng " A " rõ to

Tiểu Thiên lần nữa vùng vẫy muốn thoát khỏi anh, cậu tự hỏi tại bản thân, người yêu anh vẫn còn ở đó,

tại sao anh lại làm hành động như vậy chứ? Có biết cậu khó khăn trốn tránh anh bao nhiêu để vui bớt được nỗi đau không hả?? Làm ơn dừng những trò thân thiết này lại đi, cậu sắp không chịu nổi rồi....

Anh nhìn cậu phản ứng kịch liệt như vậy không khỏi mỉm cười, cả khuôn mặt đỏ ửng lên vì sốt hỏi cậu một câu chí mạng

- Lục Tiểu Thiên... Em thích anh đúng không?? Nếu dám nói dối anh liền đánh đòn

Cậu thật sự chịu hết nổi rồi, dùng hết sức mạnh thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc đó, nước mắt đã rơi từ bao giờ, cậu nhìn anh giọng nói nghẹn ngào cất lên

- Anh muốn biết sự thật đúng không... Đúng là em thích anh, là em thích anh đó.. Nhưng vậy thì đã sao?em biết mình nên ở đâu, nên đặt ở vị trí nào, càng không dám mơ cao sang cho nên em luôn giấu diếm nó, em biết anh tốt bụng, luôn đối tốt với mọi người, cho nên em càng muốn tránh xa những hành động đó của anh hơn. Anh có người anh yêu thương, em không dám nghĩ, không dám nhìn đoạn tình cảm đó của hai người, cho nên em trốn tránh, nhưng tại sao em càng trốn anh lại càng muốn chơi trò truy đuổi tới cùng vậy?. Dừng làm em thêm ảo tưởng nữa có được không? Em biết cả người em xấu xí, cho nên nói ra những lời này rất buồn cười đúng không?

Mạnh Nghiêm sững sốt vì thái độ của cậu, nhưng thật nhanh anh liền phục hồi tinh thần, mỉm cười ôn nhu dùng thân thể nặng nhọc của mình cố gắng đứng dậy nhẹ nhàng ôm lấy cậu rồi lại kéo xuống giường ngồi, anh nói

- Thiên Thiên ngoan đừng khóc.. Để anh kể cho em nghe một câu chuyện có được không??

Tiểu Thiên cứ cảm thấy những hành động ôm ấp này của anh thật không phải, liền tránh né sang một bên, anh thấy vậy cũng không giận gì, nhích mông mình tới cầm chặt tay cậu không cho thoát ra, chậm rãi nói

- Ngồi im nghe anh kể chuyện. Lúc anh học năm cấp hai vẫn nhớ rõ ràng có một cậu nhóc con cả người nhỏ nhắn luôn trốn ở góc tối nhìn anh, ngay cả lúc anh chơi bóng rổ cũng chỉ dám đứng từ xa nhìn mà cổ vũ, ban đầu anh chẳng để ý đến sự xuất hiện của nhóc con đó, nhưng có một hôm, anh chợt phát hiện ra cậu nhóc ấy luôn âm thầm quan tâm chăm sóc anh, mặc kệ anh có xe đưa đón lúc trời mưa, em ấy vẫn luôn đến ngăn tủ của anh để nhét áo mưa vào, mặc kệ anh có ở sân bóng chơi bóng rổ một mình em ấy vẫn luôn dõi theo, ngày valentines anh được nhận quà rất nhiều quà của bạn nữ nhưng lại để hết sang một bên, em ấy thì khác, chỉ lén lút nhét hộp quà của mình vào cái đồng nui đó, nhưng anh cũng quên nói cho nhóc ấy biết rằng những hộp quà của em ấy anh đều có thể nhận ra và đem cất giữ. Anh chợt phát hiện ra anh có tình cảm với tên nhóc nhút nhát ấy mất rồi, Tiểu Thiên em biết người anh nhắc đến là ai chứ?

Làm sao cậu không biết đó là ai được, chỉ đành ấp úng nói

- Em...em

- Không cho nói dối, mau nói xem người đó là ai

Nếu anh thật sự đã biết cậu cũng không thể chối được nữa, chỉ đành thừa nhận

- Người đó chính là em...

Nói xong câu này cậu hận không thể đào hố mà chui xuống đất, anh thì ngược lại, lại một lần nữa ôm cậu vào trong thân thể mình, anh nói

-Thiên Thiên! Anh cũng thích em...

Ầm!

Lục Tiểu Thiên không dám tin vào tai mình nữa, nghĩ rằng anh đang sốt cậu liền bình tĩnh nói

- Anh đang sốt nặng nên nói mê man rồi, mau nằm xuống đi, em đi kiếm thuốc cho anh

- Đứa ngốc này! Anh phát sốt chứ không phát ngốc đâu

- Chị Mặc Yên nghe được sẽ không vui đâu, anh đừng đùa nữa

- Hửm..Thì ra em vẫn còn lo lắng chuyện này. Anh và cô ấy không hề thích nhau, Mặc Yên đã có bạn trai bên Mỹ, mọi chuyện là do ông nội anh sắp đặt, hai người bọn anh đã thống nhất đến khi tốt nghiệp cấp ba liền nói rõ với ông nội, cho nên em đừng lo lắng nữa

Cậu vẫn còn một nỗi sợ, liền ngập ngừng giải thích với anh

- Em xấu xí như thế này, sẽ không xứng với anh đâu

Đó là điều cậu luôn tự ti nhất, hai người có khoảng cách quá xa, anh như một vị vương tử còn cậu thì như một con cóc xấu xí, thật không thể đến với nhau được

- Tiểu Thiên! Tình cảm là của hai chúng ta, không phải của mọi người, mặc kệ thiên hạ nghĩ gì, chỉ cần đứng yên nhìn anh yêu em là đủ rồi. Chấp nhận anh có được không?

Cậu không biết đây là thật hay giả, nhưng nếu nó đã diễn ra, xin hãy cho cậu trèo cao một lần, Tiểu Thiên nhẹ nhàng ôm lại anh đáp

- Nếu có một ngày anh chán em, hoặc nhìn ra đây là tình cảm nhất thời thì xin hãy cứ nói, em sẽ không giận hay trách gì anh đâu

- Đứa ngốc này,sao lại không tin tưởng anh vậy! Tiểu Thiên à...anh mệt quá, muốn được em chăm sóc...

Sau một màn tình cảm, cả cơ thể dường như không chống nổi nữa, anh liền bắt đầu giở trò làm nũng với cậu...

Ba người ngoài kia chỉ đợi có vậy, Mặc Yên liền tung một cước cho Tử Hoàng, sau đó dặn dò

- Mau mau xuống căn tin mua một phần ăn hai người lên đây cho tới...nhanh cái chân lên nào

Chúng nó đã về với nhau, Cỏ đi ngủ tiếp đây

18. Chương 18: Em Phải Ngủ Với Anh

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa phòng vừa vang lên, Tiểu Thiên còn chưa kịp chạy ra mở cửa thì đã thấy ba người kia mặt phờ phợt như tiết trời đầu mùa xuân bước vào, trên tay anh Tử Hoàng còn cầm một khay thức ăn cực lớn, cười hề hề nói

- Thiên Thiên! Nhờ em chăm sóc cậu ấy nhé, mấy ngày hôm nay cậu ấy cứ nhất quyết ăn thức ăn tiện lợi cho nên không đủ sức, anh mua sẵn suất ăn dành cho hai người rồi, cứ ăn thoải mái, thuốc thì ở trên bàn học của Mạnh Nghiêm đó, bọn anh không làm phiền hai người nữa nha

Mặc Yên : ” Đúng rồi, hai người các cậu đã hiểu rõ nhau rồi thì cũng nên ở cạnh nhau cho tăng thêm tình cảm, bà đây mấy ngày nay chăm sóc tên ôn thần này sắp mệt đến chết rồi. Chị mày phải quay về phòng dưỡng lại nhan sắc đã, mọi chuyện giao cho em đó. Bye bye”

Hoắc Đông cũng tiếp lời ” Tiểu Thiên, anh và A Hoàng tạm thời mượn phòng em đêm này nhé. Cảm ơn”

Ba người này nói xong mục đích của mình liền cười lớn, kéo nhau chạy ra khỏi phòng, trả lại sự yên tĩnh như ban nãy, để lại Lục Tiểu Thiên vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Mạnh Nghiêm tốt bụng nhắc nhở cậu

- Thiên Thiên! Anh đói, em định để người yêu của mình chết vì đói hả?

Cậu vì câu nói này của anh thì hồn liền nhập trở về, lúng túng đưa khay thức ăn đến chỗ anh, lại gãi đầu

nói

- Thức...thức ăn của anh đây, em đi lấy thuốc cho anh

- Tiểu Thiên của anh ơi! Em thực vô tâm mà. Anh bây giờ tay còn nhấc không lên thì lấy sức đâu tự ăn cơm được chứ?

- Vậy...vậy... Phải làm sao bây giờ?

Anh bật cười nhìn hành động lúng túng như cá mắc cạn của cậu, sau đó tiếp tục nói

- Ai ya! Nói em ngốc cũng thật là đúng.. Anh đây là muốn em dứt cho anh ăn

Tiểu Thiên lại cúi đầu đỏ mặt, giọng nói như muỗi kêu hỏi anh

- Anh thật sự muốn em dứt sao?

- Thật mà! Nào nào.. Mau lên đi nào, anh đói lắm rồi... Aaaaaaaa

Nhìn con người lớn xác vì sốt mà hóa thành trẻ con kia, trong lòng cậu giờ đây dường như mọi cảm xúc đều tiêu tán hết đi chỉ còn lại dòng nước ấm áp chảy róc rách trong tim, môi cậu mỉm cười nhẹ nhàng, xúc một muỗng cơm đưa đến miệng anh, nhìn anh nhai nó một cách bình thản không hiểu sao Tiểu Thiên cảm thấy cứ như mình đang lạc trong giấc mơ ngọt ngào vậy

- Tiểu Thiên! Em cũng mau ăn đi, những ngày qua em ăn toàn những thứ không tốt, anh thực sự rất giận đó. Đồ quỷ con cứng đầu này cho dù có buồn hay có ảm ức gì với anh thì cũng phải lo cho bản thân mình chứ. Em đúng thật là.. Mau xúc cơm bỏ vào miệng anh xem nào

Cậu biết anh đang lo lắng cho cậu cho nên liền thật tâm nói với anh

- Em không sao mà, Mạnh Nghiêm anh mau chóng ăn đi. Lát nữa em sẽ ăn cũng được mà

-Không được! Em phải ở trước mặt anh ăn thì anh mới yên tâm được. Vả lại đồ ăn nhiều thế này, em tưởng anh là heo sao?

Nhìn anh nhất quyết như vậy, Tiểu Thiên thật hết cách, liền múc lấy một muỗng cơm to cho vào miệng, lúc này anh mới hài lòng gật đầu. Sau đó hai người cứ ta một muỗng người một muỗng mà ngay một nháo suất cơm lớn liền hết sạch

Tiểu Thiên lục đục hì hụi cho anh uống thuốc, giúp anh thay áo, dùng khăn lau khuôn mặt của anh, cứ thế cũng đến 10h30 tối, cậu thấy anh đã mệt liền nói

- Mạnh Nghiêm! Anh yên tâm nghỉ ngơi nhé, cũng tối rồi em phải về phòng của mình đây

Mạnh Nghiêm đang suy yếu nằm trong chăn nhìn cậu này giờ, thấy cậu muốn trốn đi liền ngoắc tay ra hiệu bảo cậu lại đây

Cậu ngoan ngoãn tiếng đến gần anh, giọng nói trầm ấm cất lên

- Nhích người sát xuống gần anh

Vẫn là Lục Tiểu Thiên của chúng ta nghe lời, cúi sát người xuống, thuận tay anh liền kéo cậu vào lòng mình, hôn nhẹ lên trán của cậu

- Thiên hôm nay em ngủ với anh đi. Thật muốn ôm em nhiều hơn nữa

Tiểu Thiên được anh hôn liền đỏ mặt đến xém ngắt, nằm trong ngực anh cậu lại lấp bắp nói

- Anh....anh...anh....hai...anh....kia...sẽ..về

- Mặc kệ họ, đêm nay họ nhường phòng cho chúng ta, chần chẫn sẽ không về đâu

- Nhưng...em..chưa..tắm..người rất không sạch sẽ

- Tiểu Thiên của anh rất tốt, ngoan tối rồi, nằm cạnh anh ngủ đi. Còn nếu em lạ giường anh cũng sẽ tình nguyện ôm gối sang phòng em ngủ

Cậu biết sẽ khó lay chuyển được anh, cũng may hôm nay cậu mặc một chiếc quần lửng cùng áo thun nhẹ nhàng cho nên không vướng víu gì mấy, lén lút ôm lại anh, sau đó lại rúc đầu vào ngực anh xem đây là thực hay mơ, thì lại được anh ôm chặt hơn nữa, một lúc sau hai người nhanh chóng hạnh phúc tiếng vào mộng đẹp

_____*****_____

Mai các tình yêu chuẩn bị đón Tiểu Bánh Đậu chào đời nhé, tui đi ngủ đây

Bà con chuẩn bị ăn đường từ truyện kia sang truyện này nhá

19. Chương 19: Thật Sự Không Phải Là Mơ

Đến sáng ngày hôm sau, không biết nhờ có phép màu gì, hay tại tâm trạng tối hôm qua khá là vui vẻ, cho nên sáng nay Mạnh Nghiêm đã không còn sốt cao như đêm qua, mặc dù vẫn còn chút ấm nóng, kèm theo đau đầu từ bệnh, nhưng nhìn chung qui thì vương tử của chúng ta đã khỏe hơn rất nhiều chỉ trong MỘT ĐÊM

Nhìn con người bé nhỏ vẫn còn đang nằm say ngủ trên giường, lại nhìn đến đồng hồ trên tay, tính theo thời gian qui định của trường thì cũng đã sắp đến giờ ăn sáng, cũng may hôm nay là chủ nhật, mọi học sinh tá túc chắc chắn đều có phần lưỡi biếng mà dậy trễ, cho nên Mạnh Nghiêm cũng không vội vàng đánh thức Lục Tiêu Thiên

Tranh thủ vào phòng tắm, sử dụng máy nước nóng tẩy rửa sơ qua thân thể vì cảm sốt mà hai ngày nay chưa tắm, cả người được dòng nước thanh tẩy qua liền có phần dễ chịu, lúc này anh mới đi ra, nhẹ nhàng đánh thức cậu dậy

- Thiên Thiên...Mau dậy đi em, sắp đến giờ ăn sáng rồi

Lục Tiêu Thiên mơ màng mở mắt khê hừ một tiếng, sau đó... Quay người qua phía góc tường ngủ tiếp. Anh nhìn con mèo nhỏ vì hơi lạnh của điều hòa mà chui rúc trong chăn say sưa ngủ mà cảm thấy dễ thương vô cùng, nhưng nếu ăn trễ sẽ không tốt cho sức khỏe em ấy, thế là vẫn kiên trì kéo cậu dậy. Khẽ nghịch mái tóc đen óng của Tiêu Thiên, anh thì thầm vào tai cậu

- Em mà không dậy, anh liền cắn đứt luôn cái tai nhỏ này có nghe không

Cậu vì bị hơi nóng phả vào tai, kèm theo lời uy hiếp chẳng đâu vào đâu mà lồm cồm ngồi dậy, vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Mạnh Nghiêm, giọng nói ngái ngủ khê kêu

- Lại mơ đến anh ấy nữa rồi....

Anh lắc đầu nhìn cậu vừa dụi mắt vừa lẩm bẩm, tự hỏi lòng mình

- Em ấy đào ở đâu ra tự ti lắm thế nhỉ??

Bất đắc dĩ thở dài, sau đó anh lấy hai bàn tay mình đặt lên hai cái má trắng trẻo của cậu, hai ngón tay từ hai bàn tay dùng sức véo lên khuôn mặt đó khiến cậu la oai oái

- Ái..oái...đau...đau..quá

Anh bắt đầu hỏi

- Tiểu tổ tông, anh hỏi em, anh là ai?

Cậu vì bị véo đau mà tỉnh, bây giờ đã nhìn rõ được người trước mặt là ai, cậu liền vội vàng trả lời

- Ai da..anh là..Mạnh Nghiêm

- Anh có đẹp trai không?

- Dạ...có..đau..quá...đừng..véo...nữa...mà...anh!

Mạnh Nghiêm dường như vẫn không tha cho cậu, vừa dùng sức nhéo vừa hỏi tiếp

- Tối hôm qua anh đã nói gì?

-Hả...ai..da...anh...đã...nói..gì..nhỉ?

Cậu thành thật trả lời nhưng anh vẫn chưa chịu thả ra

-Hôm qua là ai nói thích anh?

- Là....em!

Hai má tuy có đau thật, nhưng khi trả lời cậu hỏi này cậu vẫn rất xấu hổ mà!

- Tốt ngoan lắm, tối hôm qua ai đã thành người yêu của anh?

Mặt cậu càng đỏ hơn, nhưng vì bị bàn tay to lớn đó nhào nặng hai má mình, cậu vẫn là ngoan ngoãn trả lời

- Là...em...Mạnh...Nghiêm...đau..quá à...anh...tha..cho..em

Anh nhìn cậu nước mắt lưng tròng rồi, cho nên cũng niệm tình tha thứ mà bỏ tay ra, nhìn hai cái má bị anh véo cho đến sưng đỏ, bây giờ anh mới cảm thấy hối hận vô cùng, nhưng vẫn hỏi cậu

- Có đau không?

Tiểu Thiên xoa xoa hai má đáng thương của mình, mếu máo nói

- Dạ có, đau lắm luôn... Đau chết luôn ấy...

- Đau là tốt! Đau thì chứng tỏ đây là hiện thực, em không phải là đang mơ có biết chưa?

- Dạ biết

Lúc này anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt của cậu, những đốm tàn nhan vì sắc đỏ cũng mờ đi mà xốt xa, nhẹ nhàng hôn lên má phải cậu một cái, rồi quay sang má trái hôn cho đều, anh nói

- Em đó, đừng tự ti nữa có được không, anh thương em không hết thế này, mà cứ tưởng là mình mơ cũng khiến anh buồn lắm chứ. Mới hết sốt được một chút, em muốn chọc anh đến tức phát sốt lại có phải không?

Cậu ấy náy nói

- Em...em không có mà, anh đừng tức giận em nha! A... Anh đã đỡ hơn chưa?

Đoạn cậu đưa tay lên sờ trán anh, thấy nhiệt độ đã giảm xuống liền yên lòng, anh vòng tay qua eo cậu nói tiếp

- Bảo bối.. Bây giờ và cả sau này em đều là người của anh, hứa với anh không được mặc cảm với bất cứ điều gì nữa có được không. Anh sẽ đứng sau bảo vệ em

Cậu nhìn anh, lúng ta lúng túng không biết nói gì, anh vẫn kiên trì nói

- Mau hứa đi

- Em....xin...hứa mà, sau này nhất định luôn là người của anh

- Chỉ được thương mỗi mình anh

- Tất...tất nhiên rồi, em..em chỉ thích mỗi anh thôi

- Ngoan lắm, hôn anh một cái chào buổi sáng cái nào, sau đó anh đưa em về phòng thay đồ rồi cùng đi ăn sáng

Anh đưa miệng đến gần miệng cậu đòi hôn, cậu ngượng muốn chết rồi, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào đôi

môi đó mà không biết phải làm sao, anh hồi thúc

- Mau mau hôn một cái nào, mới này anh cũng hôn em còn gì, nếu không hôn anh là không công bằng đó nha

- Nhưng em chưa đánh răng mà

- Không sao! không sao! hôn anh đi mà bảo bối

Nhìn anh như vậy, cậu thật sự cảm thấy vừa ngại ngùng nhưng cũng rất hạnh phúc nha, quyết định bỏ đi hết những nghi hoặc, tự ti của bản thân, cậu sau này sẽ tập trung hết bản năng của mình chỉ để yêu anh, sẽ không để ý đến ngoài kia nữa, đưa môi mình đến môi anh, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đó một cái, mặt cậu liền đỏ như tôm luộc. Còn anh thì thỏa mãn vô cùng, liền ôm chặt cậu mà dụi dụi

Đúng lúc này cửa phòng vang lên, sau đó ba người Mặc Yên, Tử Hoàng và Hoắc Đông liền bước vào

_____*****_____

Đường dạo này rẻ quá nên phát nhiều một chút ấy mà

Chương sau chúng ta cùng chào đón nhân vật mới nào! Hí hí bật mí luôn là chuẩn bị có couple lên chào sân:v

20. Chương 20: Buổi Sáng Thú Vị

Tử Hoàng và Mặc Yên nhìn đến khung cảnh ngọt ngào trước mắt, đều đồng thanh chọc ghẹo hai người không ngừng

- Ai nha. Mới sáng sớm đã định làm mù mắt chó bọn tớ à?

Lục Tiểu Thiên vốn da mặt đã mỏng, lại bị người ngoài phát hiện mình hôn anh, bao nhiêu cảm xúc mới từ trong lòng dâng lên nào là sẽ vứt bỏ tự ti, không để ý đến người ngoài, Bla..bla.. Đều bị cậu kéo ngược trở về. Vội vàng đẩy anh, cậu liền cúi đầu đỏ mặt ngồi thu mình lại thành cây nấm nhỏ, chỉ có Mạnh Nghiêm là vẫn bình tĩnh đáp

- Đã mù chưa? Nếu chưa thì đừng nói cho đỡ tốn nước bọt

Mặc Yên đáp

- Cậu vừa thành công mang người mình yêu về trong lòng thì liền lật mặt còn nhanh hơn lật bánh đỏ. Tớ thấy cậu mới một đêm mà liền hết sốt thì đúng là kì tích

Tử Hoàng phụ họa

- Còn không phải vì có liều thuốc tình yêu ở bên cạnh sao?

Hoắc Đông suy nghĩ

- Hai cậu lại tự muốn rước họa vào thân nữa rồi

Mạnh Nghiêm không để ý đến những lời ngu ngốc của hai người này, một bên nắm tay Tiểu Thiên, một bên nói

- Các cậu xuống dưới lấy đồ ăn sáng trước đi, tôi đưa em ấy về phòng thay đồ rồi đến sau, nhớ là phải mua sữa tươi cho Tiểu Thiên nữa

Ba người bọn họ nghe đến vậy cũng không đùa giỡn nữa, liền vui vẻ gật đầu, đồng thời nối gót nhau xuống căn tin trường

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cậu, ôn nhu nói

- Được rồi, nhìn mặt em còn đỏ hơn cả quả đào chín rồi đó, không còn ai đâu, đứng lên anh đưa em về phòng nào

Tiểu Thiên ngược mặt lên nhìn anh, đối lại chỉ là ánh mắt nhẹ nhàng như làn nước, lúc này cậu mới phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng siết tay anh, hai người liền nắm tay nhau đi đến kí túc xá của Tiểu Thiên

Đoạn đường đi của bọn họ thu hút không biết bao ánh mắt của rất nhiều người, hầu hết các nữ sinh đều không thể tin nổi nữa, vương tử của bọn họ nắm tay tên lập dị của trường. Đã vậy anh còn ân cần nói chuyện nữa chứ!! Lắm lúc còn nhéo má, ôm hông cậu xốc lên, Đúng là làm bọn họ tỉnh hết cả ngủ mà.

Tiểu Thiên làm sao không biết họ đang nghĩ gì, nhưng mới này cậu đã hứa sẽ không quản mọi người nữa cùng liền cố gắng tập từ bỏ đi nỗi sợ trong lòng mình

Không lâu sau hai người liền đến phòng của Tiểu Thiên, anh ngồi trên chiếc giường nhỏ của cậu mà chờ đợi, tranh thủ gọi cuộc điện thoại dặn dò Hoắc Đông hôm nay cho người đến lắp đặt điều hòa cùng sửa soạn lại phòng cho bảo bối của mình.

Lục Tiểu Thiên tắm rửa vệ sinh cũng mất hết ba mươi phút, sau khi xong mọi việc anh và cậu lại nắm

tay nhau thẳng hướng căn tin đi đến. Tin tức lan truyền nhanh hơn bao giờ hết, mới mất gần bốn mươi lăm phút đồng hồ thì toàn thể học sinh trường đều biết Mạnh Nghiêm và Lục Tiểu Thiên đang yêu nhau. Thậm chí ngay cả trang web của trường cũng đã xuất hiện hình ảnh hai người vui vẻ tay trong tay, phải nói là mức độ phủ sóng nhanh cực kỳ. An Mỹ vừa thấy tấm hình liền nổi điên mà ném luôn cả điện thoại, con người của cô gái này hiện lên cả tơ máu

Hai nhân vật chính của chúng ta vẫn bỏ ngoài tai những lời mọi người bàn tán, anh vẫn nắm tay cậu đi đến bàn ăn, nhẹ nhàng đâm ống hút vào hộp sữa đưa đến miệng cậu nói

- Trước khi ăn phải uống sữa mới mau lớn được

Tiểu Thiên liền nói

- Em... Em cũng lớn mà.. Người..ta cũng chỉ thua anh một tuổi thôi

- Nhìn đi, cả người em nhỏ như học sinh cấp hai ấy, anh sợ nếu như ra đường không khéo em còn có thể bị đám trẻ con bắt nạt nữa đó. Vẫn là nghe lời anh uống đi, dù sao em có thêm chút thịt thì ôm mới thích

Cậu đỏ mặt nói

- Mạnh Nghiêm...vẫn còn người ngồi trên bàn mà

Ba người kia đồng thanh trả lời

- Ấy da.. Đây quen cả rồi, không sao không sao

Tiểu Thiên cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn uống hết hộp sữa, anh thấy vậy liền hài lòng vô cùng. Đẩy phần súp còn nóng hổi sang cho cậu, anh nói

- Tốt lắm! Mau ăn đi, ăn hết anh mới cho đứng lên

- Em sẽ ăn hết. Nhưng anh không được nhường thức ăn của anh cho em đó. Anh vẫn còn bệnh, ăn nhiều còn phải uống thuốc nữa

Anh nhẹ xoa đầu cậu đáp

- Được! Luôn nghe lời em

Ba người bên này nhìn một màn sến súa ấy của hai người họ. Trong lòng đều cùng một suy nghĩ

- Oe! Muốn nôn, lông tay lẫn lông chân đều dựng đứng cả rồi

Mặc Yên chống cằm nhìn Tiểu Thiên một lúc, sau đó mới nói

- Này! Mạnh Nghiêm, thật ra Tiểu Thiên không xấu, hoặc có thể nói là dễ thương cực kỳ, em ấy da trắng nõn thế kia, những đốm tàn nhan này chỉ cần dùng kem tốt xoa đều đặn lên mặt, uống ít thuốc thì liền hết ngay lập tức. Môi em ấy nếu được dùng thuốc bôi tốt, cũng liền trở nên đỏ hồng cùng căng mọng ngay. Chỉ cần em ấy chịu khó làm thương xuyên thì có thể cải thiện tốt đó

Tiểu Thiên muốn ngăn cản nói không cần thì đã bị Mạnh Nghiêm cướp lời

- Tốt! Cậu cứ tìm những thứ tốt nhất cho tớ, tiền bạc không quan trọng, chỉ cần tốt cho em ấy, tôi đều không tiếc

Cậu nắm lấy gấu áo anh vội vàng ngăn cản, dù sao cậu không muốn làm phiền anh những chuyện này đâu

- Anh...em thật sự không cần mà

Anh trấn an cậu

- Đừng lo! Chỉ là muốn em không bị mọi người trêu chọc thôi. Nhưng đối với anh, mặt em bây giờ cũng đáng yêu nhất rồi.

Tiểu Thiên cảm động nhìn anh, thật sự cậu như đang sống trong mơ vậy, bỗng nhiên bàn ăn của họ truyền tới giọng nói

- Cậu có làm phiền mấy đứa không?

Mạnh Nghiêm khuôn mặt không tỏ vẻ gì khi nhìn thấy cậu út Phác Dương Thanh của mình, chỉ cười chào hỏi

- Chú đến rồi sao. Năm nay chú lại bận thêm nhiều rồi nhỉ?

Dương Thanh không nói gì chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng Hoắc Đông cùng Mặc Yên mắt đều liếc qua Tử Hoàng còn đang run sợ kia, A Hoàng lập bập nói

- Dương...Thanh.....ác...ma...sao.....lại..

Ánh Mắt của cậu út vẫn cười, nhìn Tử Hoàng nói

- Vợ! Em không cần nhớ anh đến không nói nên lời như vậy, từ ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên hơn, anh sau này sẽ là thầy em đó

Tử Hoàng nghe đến đây suýt chút nữa muốn chuyển trường, đừng đùa chứ tên này mỗi lần ở gần cậu đều làm cậu đến chân đi còn không nổi đó, làm thầy cái cóc khỉ gì, ngoan ngoãn làm ở bệnh viện không tốt hả. Lại nhớ đến năm mình mới 14 tuổi tên này liền lấy đi lần đầu của mình mà không khỏi rét run

_____***_____

Tui đổi chúc vị của Phác Dương Thanh thành anh em ruột với mẹ của Mạnh Nghiêm nha, dù sao bên ngoại vẫn dễ dẫn dắt câu chuyện hơn, chứ bên nội A Nghiêm có ông nội, mà để ông biết thằng con trai ông có vấn đề thì chắc chắn ông nội chưa chào sân đã chết vì tức mất:v

21. Chương 21: Ở Chung

Tử Hoàng đỏ mặt hời hợt, mỗi lần thấy con người này là cậu đều cảm thấy đáng sợ vô cùng, khuôn miệng vẫn là lấp bắp nói

- Vợ...vợ...cái gì mà vợ

Tên kia mặc kệ bàn vẫn còn nhiều người, liền đi ngang qua bên chỗ Tử Hoàng, đặt mông ngồi xuống cạnh cậu, sau đó bình tĩnh đáp

- Hửm?? Em nói vậy thật khiến anh buồn rầu nha, ai là năm ba tuổi vẫn còn ngậm ti anh hả, năm sau tuổi thì bảo muốn làm cô dâu của anh =.=. Ai là năm mười bốn tuổi đưa đòi vào quán ba khiến anh nhìn không được mà lấy mất....

Biết tên vô lại này sắp nói đến điều không hay, Tử Hoàng liền đưa tay đến khóa chặt miệng hắn, lại nói

- Anh..anh im đi, không được nói nữa

Đoạn quay qua Mạnh Nghiêm hỏi

- Cậu biết hắn đến sao không nói với tớ! Chắc chắn hai người thông đồng với nhau mà

Mạnh Nghiêm nhẹ nhàng lấy khăn giấy, lau miệng cho Tiểu Thiên khi cậu đã ăn xong, khiến cậu có chút không thích ứng kịp, sau đó bình tĩnh trả lời hắn

- Đúng là tôi biết cậu tôi sẽ đến, nhưng tính cậu hay hấp tấp cho nên tôi liền không nói, lỡ đâu cậu chạy mất lại khiến cậu tôi trách tôi thì sao?

- Cậu là đang cố ý trả thù tớ vụ lần trước tớ làm Tiểu Thiên không để ý đến cậu??

-Hừm! Bây giờ cậu mới đoán được??

- Cậu..cậu..thật là nguy hiểm,thế mà lúc trước bảo là không để bụng chuyện này, vậy mà bây giờ âm thầm trả thù tớ là sao hả? Nhưng nếu muốn trả thù thì cậu có thể tìm nhiều cách mà, tại sao phải là đưa tên ôn thần đến trị tớ.....

Mạnh Nghiêm lười nói với tên lảm lời này, liền mặc kệ hắn đang than khóc ỉ ôi, tiếp tục vừa ăn súp vừa nhìn Tiểu Thiên cười cười

Dương Thanh bị bịt miệng quá lâu liền cảm thấy khó chịu, lười bồng đưa ra liếm lên bàn tay Tử Hoàng, khiến cậu hốt hoảng mà rút tay lại, hắn vô sỉ cười nói

- Em không cần phải sợ, dù sao chúng ta cũng đính hôn rồi, anh đến lo cho em thì có gì là sai?

Tử Hoàng đáng thương trả lời

- Tôi biết chứ, nhưng anh hờ một chút liền đánh đòn tôi, điểm thấp cũng đánh, đi chơi một chút cũng đánh, không nghe lời anh liền ở mọi mặt trận làm cục tôi nở hoa. Nếu như anh bình thường một chút, tôi đã không sợ anh rồi

- Đó là tại vì em hư nên anh mới phải như vậy, à mà quên nói một điều với em, bệnh viện thì có mẹ của Mạnh Nghiêm lo rồi, cho nên từ hôm nay anh sẽ là giáo viên dạy môn sinh học lớp em và khiêm luôn chức quản lí kí túc xá ban A

Tử Hoàng cả người rét run khi nghe điều này

- Con mẹ nó...Đừng đùa chứ, hắn mà ở gần cậu thì đảm bảo cậu sẽ bị hắn đem ra chơi đùa cả đêm mất. Dù sao hắn cũng có một nửa thân phận là chồng cậu, cho nên..... Việc sinh hoạt thường xuyên xảy ra, mà tên này thể lực cũng rất tốt nữa chứ...

Tử Hoàng hoảng sợ bật người dậy bỏ chạy, đoạn gào thét

- Tớ phải gọi cho ba cho mẹ, tớ muốn chuyển trường.....

Dương Thanh thấy vậy liền đứng lên đuổi theo, trước khi nổi gót quay đi còn hướng Tiểu Thiên nói

-Xem ra A Nghiêm nhà chúng ta rất thương cháu nha, ở nhà ai nói gì nó cũng không thèm quan tâm, lạnh lùng vô cùng, đây là lần đầu tiên ta thấy nó quan tâm chăm sóc người khác đó. Lần sau lại đến tìm cháu nói chuyện

_____*****_____

Mạnh Nghiêm ăn xong liền nắm tay Tiểu Thiên đi dạo quanh trường, mục đích cũng chỉ để mọi người có thể hiểu rõ mối quan hệ của hai người mà thôi

Lục Tiểu Thiên bị nhiều ánh mắt phóng ra tia lửa lia đến đây liền có chút không quen, cậu thì thầm

- Anh! Trong..trường học nắm tay thì có vẻ không được tốt lắm. Vả lại anh còn là trưởng hội học sinh nữa đó!

Anh vẫn ung dung xoa đầu cậu trước mặt bao nhiêu người nói

- Không sao, lâu lâu lợi dụng địa vị một chút cũng không mất mát gì, em đừng để ý đến họ

Bỗng nhiên có vài nam sinh cùng lớp của Mạnh Nghiêm đi ngang qua chỗ hai người, một chàng trai không khỏi kìm lòng tò mò liền đánh tiếng hỏi

- A Nghiêm, cậu và nhóc này có quan hệ gì vậy?

Anh tỏa ra khí suất bá vương trả lời

- Em ấy là người yêu của tôi? Các cậu có ý kiến gì sao?

- Không..không có..vậy bọn tớ đi trước đây..

Nhóm nam sinh kia thấy khí tức lạnh lùng từ người anh tỏa ra liền không chịu nổi, chưa nói đến ba câu liền vội vàng kéo nhau đi

Lần đầu tiên anh ở trước mặt mọi người công khai mối quan hệ của mình khiến cậu cảm thấy có một chút bối rối không tên, ngượng ngùng nhìn anh một chút, anh liền nói

- Anh biết anh rất đẹp trai, nhan sắc này đều cho em ngắm bất cứ lúc nào, không cần phải giấu diếm lên lút nhìn anh đâu!!

- Em.... Có nhìn anh đâu

Cậu không hiểu sao những hành động nhỏ của cậu cũng khiến anh có thể nhìn ra được, cho nên đành xấu hổ nà chối

- Được rồi! Cứ xem là em không có đi, chúng ta đi về kí túc xá của em chơi, đi dạo một lát cũng thật nóng

Tiểu Thiên vừa đến kí túc xá của mình liền thấy có điều gì không ổn, cậu nhìn thấy có cả một đám người đang đứng trước cửa phòng mình, vội vàng kéo Mạnh Nghiêm đến liền thấy Hoắc Đông đang đứng đó, nhìn thấy hai người Hoắc Đông liền nói

- Máy lạnh đã được lắp đặt xong, tủ lạnh cũng đã mang tới, vài bộ quần áo của cậu tớ cũng đã chuẩn bị hết rồi

Trong khi cậu còn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Mạnh Nghiêm đã tiến lên cảm ơn Hoắc Đông

- Mọi chuyện tốt lắm! Phiên đến cậu rồi

- Dù sao cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, tớ về phòng mình trước, cậu nếu cần thấy có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói!! Tớ lập tức sẽ sửa giúp cậu

Đội đám người và Hoắc Đông lui đi, Tiểu Thiên liền lắc tay Mạnh Nghiêm hỏi

- Anh chuyện này là sao? Tại sao trong phòng em lại có những thứ này??

Anh chậm rãi giải thích

- Vào trong rồi nói chuyện

Phòng của cậu dường như đã thay đổi thành một phòng khác, hơi lạnh điều hòa làm xóa đi cái nóng gay gắt ngoài kia, phòng đã được dọn sạch sẽ nên nhìn trông gọn gàng hơn, còn có một chiếc tủ lạnh nhỏ được đặt ở một góc tường, Mạnh Nghiêm hài lòng khoác vai cậu nói

- Em không cần phải ngạc nhiên, vừa hay bạn học chung kí túc xá của em còn lâu mới đến đây ở, anh muốn gần em hơn, cho nên quyết định từ hôm nay sẽ đóng đô tại đây

- Nhưng đây là kí túc xá ban B mà, anh ở đây sẽ không quen đâu, với lại em ở một mình điều kiện lúc trước cũng tốt, em không muốn làm phiền đến anh đâu

- Không sao, cũng chỉ là một chỗ để ở thôi mà, em không cần phải để ý đâu. Ai ya! Tiểu Thiên anh còn mệt lắm nha, còn ngứa lưng nữa, mau đến gãi giúp anh nào

Nhìn còn người ban nãy tỏa ra khí thế lạnh lùng mà bây giờ lại đi làm nũng này, Tiểu Thiên thật không biết diễn tả làm sao, chỉ cảm thấy bối cảnh xung quanh đều thật dễ thương, tiến đến chỗ anh đang nằm dài trên giường kia khiến cậu không khỏi buồn cười, một buổi sáng chủ nhật yên bình trôi qua, hai người từ hôm nay chính thức ở chung với nhau

Tất nhiên cũng là do Mạnh Nghiêm dùng một chút đặc quyền ” con ông cháu cha” mà có thể thuận lợi chuyển vào phòng này ở

_____*****_____

Đội nhà Cúp điện, vừa chạy 3G vừa viết truyện dang thit cho muỗi -.-

22. Chương 22: Buổi Tối Đầu Tiên

Tiểu Thiên và Mạnh Nghiêm cả một ngày hôm đó đều ở trong phòng, vì dù sao anh cũng đã quyết định ở lại phòng mình mà đóng đô, cho nên cậu vẫn là nên sắp xếp lại mọi thứ trong phòng một chút nữa cho phù hợp với chỗ cho hai người ở

Kéo chiếc va li đựng quần áo của anh ra, cậu bắt đầu phân loại các quần ra quần, áo ra áo, để chúng vào chung với tủ đựng quần áo của mình, sau đó lại lui lại dọn dẹp một góc bàn học, đặt từng cuốn sách, quyển vở của anh vào, biến bàn học thành góc học nhỏ của hai người, rồi lại lật đật chạy đi mượn một chiếc bàn là về ủi đồng phục cho anh, thuận phục treo chiếc áo sơ mi trắng tinh lên giá treo đồ trong tủ

Anh nhìn cậu cứ hí hoáy làm hết việc này đến việc khác mà ánh mắt đều nhu hòa như nước, ngồi trên chiếc giường của cậu, anh vỗ tay nói

- Tiểu Thiên, bây giờ nhìn căn phòng này không khác gì nhà của anh và em đâu. Người yêu anh thật đảm đang nha

Tiểu Thiên của chúng ta nghe Mạnh Nghiêm nói đến câu ” nhà của anh và em” trong lòng không khỏi ngại ngùng, bèn trả lời lại

- Tại...vì em cảm thấy dù sao anh đã ở đây, thì cũng phải thu dọn một chút cho thỏa đáng

-Bảo bối...em nói thu dọn một chút mà hết cả một ngày, mặt trời lặn xuống núi bao lâu rồi, sắp đến giờ ăn tối luôn rồi đó Thiên Thiên à..Anh cả ngày hôm nay bị em bắt ngoan ngoãn ngồi ở trên giường. Nhìn em đi qua đi lại mà chóng luôn cả mặt rồi, không lẽ em định để người em yêu nhịn đói đó chứ?

Cậu lúc này mới để ý đến sắc trời bên ngoài, quả đúng như lời anh nói, các khu kí túc xá, cùng sân trường đã bắt đầu sáng đèn. Ánh chiều tà cũng đã bắt đầu bị bóng tối bao phủ mất rồi, liếc nhìn đồng hồ trên

bàn học đã chỉ đến bảy giờ, lúc này cậu mới nhớ ra là cần phải đi ăn cơm nha

Mạnh Nghiêm đứng lên, một tay bỏ vào túi quần, một tay tiến đến nắm lấy tay cậu, bắt đầu kéo đi, đoạn anh nói

- Em dọn như vậy là đủ rồi, không cần làm nữa đâu, bây giờ cũng phải đi ăn chứ. Anh nhịn đói thì không sao. Nhưng nhìn em đi, cả người gầy như que củi, nếu bây giờ không ăn nữa thì chỉ còn da bọc xương thôi

Nói rồi anh liền kéo cậu đi một mạch xuống nhà ăn, lúc hai người tình tình tứ tứ ngồi ăn với nhau, Lục Tiểu Thiên không biết rằng mình đã bị những nữ sinh nhìn bằng ánh mắt ghét cùng độ kị không thôi, nhưng vì có anh luôn đứng ở phía sau, tạo sự chú ý cho cậu mà khiến Tiểu Thiên không thể nhận ra

Lúc hai người về lại phòng, Mạnh Nghiêm liền mang đồ vào phòng tắm, nghe tiếng nước chảy róc rách vang vọng ra đến ngoài này. Cậu cảm thấy có cảm giác mặc danh kì diệu vô cùng, nắm lấy tấm nệm dưới tay mình mà siết chặt lại, cậu cười khúc khích không thôi

Chợt nhớ ra hôm nay là chủ nhật phải gọi về hỏi thăm cha và mẹ, Tiểu Thiên liền mang dép định bụng đi xuống phòng giáo vụ mượn điện thoại, nào ngờ đâu anh vừa đi ra thì thấy cậu đang mở cửa, liền hỏi

- Em đi đâu giờ này vậy??

Cậu thành thật trả lời

- Em xuống phòng giáo gọi cho ba và mẹ!

Mạnh Nghiêm bỗng nhớ ra là Tiểu Thiên chưa có điện thoại, anh nói

- Em quay trở lại đây cho anh

Tiểu Thiên khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời mà quay trở lại. Mạnh Nghiêm đưa điện thoại mình đến cho cậu, tiếp tục nói

- Dừng tạm của anh mà gọi điện đi.. Không cần xuống đó tốn công đâu

Nhìn chiếc iphone anh đưa cho mình, cậu lắc đầu từ chối

- Anh, để em xuống phòng giáo vụ gọi một chút rồi lên ngay mà. Chứ cái này đắt thế này, em chạm vài lỗ hỏng của anh mất

- Đứa ngốc, chỉ là cái điện thoại thôi mà, không quan trọng bằng em đâu, cứ gọi đi

- Không cần thật mà...em đi một lát

- Cầm lấy nhanh.. Ngồi ở đây gọi điện cho anh nghe, không nghe lời anh sẽ đánh đòn em

Nhìn anh khuôn mặt đã nghiêm lại, cậu nào dám cãi lời!! Ngoan ngoãn cầm điện thoại của anh mà bấm dãy số quen thuộc. Bên kia rất nhanh liền bắt máy

- Nhà họ Lục xin nghe

Giọng nói của người phụ nữ dịu dàng truyền qua, Tiểu Thiên mừng rỡ mà kêu lên

- Mẹ là con đây

Bà Trần nghe giọng con trai mình mà mừng rỡ nói

- Con trai hả? Mẹ chờ con gọi này giờ đó, đã ăn cơm chưa nào??

- Con ăn rồi, mẹ và ba khỏe chứ? Ba đâu rồi mẹ?

- Khỏe! Điều rất khỏe. Ba con vẫn còn đi làm chưa về, con học ở trường vẫn tốt??

- Vâng ạ...Mọi thứ đều tốt, không có vấn đề gì hết ạ

Mạnh Nghiêm sau khi lau tóc khô ráo liền trèo lên giường Tiểu Thiên ngồi, anh vòng ra phía sau mà ôm lấy eo cậu. Dùng cằm gác lên vai bắt đầu hôn hôn chỗ xương má của cậu, Tiểu Thiên xấu hổ mà rụt cổ lại, đoạn nói tiếp với mẹ mình.

-Mẹ! Không cần gởi tiền tiêu vặt cho con vào tháng này nữa đâu, tháng trước con dùng vẫn còn dư nhiều lắm, mẹ để tiền đó cho hai người dùng đi

Quả đúng thật như vậy, tháng trước toàn anh lo bao ăn uống cho cậu, công thêm cậu ăn uống cũng rất tiết kiệm, khiến tiền tiêu vặt cậu vẫn còn dư chút ít, nghĩ đi nghĩ lại mình cũng không dùng gì nhiều, cho nên vẫn có thể dùng số tiền đó cầm cự đến tháng sau, như vậy đỡ làm phiền đến cha mẹ cũng như đỡ một khoản chi tiêu trong gia đình

Anh nghe cậu nói vậy mà giở trò xấu, nói vào tai cậu

- Bác gái ơi...Em ấy toàn ăn rau xanh không đó, bác không cần gỏi tiền tiêu vặt đâu, bác gởi em ấy cho con nuôi là được!

Biết anh đang trêu trọc mình, cậu cũng không khách khí mà nhéo nhẹ lên bàn tay đang không yên phận mà xoa bụng của cậu

Đầu dây bên kia vẫn nói

- Đừng từ ngược với bản thân quá, mẹ biết con lo cho ba và mẹ nên mới tiết kiệm vậy, từ nhỏ con đã không thể làm bạn với ai, cũng không có được những thứ cơ bản như bao người bạn khác. Tiểu Thiên mẹ thật sự làm con chịu nhiều thiệt thòi quá

- Mẹ con không sao thật mà.. Con không thiệt thòi, đối với con như vậy là tốt rồi. Bây giờ con phải tắt máy rồi, mẹ và ba nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Tạm biệt

- Ủ!Tạm biệt con trai

Cuộc gọi vừa kết thúc, Mạnh Nghiêm vẫn ôm Tiểu Thiên nói

- Bảo bối... Sau này có anh làm vòng bảo vệ cho em rồi, anh sẽ giúp bác gái bớt lo lắng cho em hơn. Cho nên, sau này có chuyện gì xảy ra em đều phải nói anh nghe có biết chưa?

Cậu nghe anh nói vậy mà lòng nhẹ nhàng không thôi, quay đầu ra sau mà chủ động hôn lấy miệng anh, cậu cười nói.

- Dạ được

23. Chương 23: Tâm Điểm

Sáng hôm sau là ngày đầu tuần, Mạnh Nghiêm và Tiểu Thiên đã thức dậy từ rất sớm để chuẩn bị mọi thứ cho việc lên lớp ngày hôm nay, chưa đến một giờ đồng hồ thì hai người đã bước ra khỏi phòng, trên đoạn đường đi đến nhà ăn, anh không quên dặn dò cậu

- Hôm nay là thứ hai, anh có việc ở hội học sinh nên trưa nay không thể đi ăn cơm với em được. Tự mình ăn cơm cho tốt có biết chưa??

Cậu ngoan ngoãn gật đầu, đáp

- Em biết rồi mà

Anh vừa lòng gặt đầu, nhưng bỗng nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó liền cất lời

- Mà cũng không được!! Không có anh chắc chắn em sẽ ăn toàn những món không đủ chất dinh dưỡng. Anh quyết định rồi, trưa nay khi tan học em mua hai suất cơm loại A sau đó đến khu của hội học sinh ngoan ngoan ngồi tại phòng của anh ăn cơm, như vậy sẽ dễ quan sát em hơn

Hội học sinh là nơi chỉ có những người liên quan đến phận sự mới được bước vào, hầu như những anh chị nắm chức quyền trong đó đều là những tinh hoa của ban A tập hợp lại, ban B là cấp bậc dành cho những học sinh có thực lực ở trung bình mà thôi. Cho nên, việc được vào hội học sinh ban B chưa bao giờ có ai có thể bước vào đó. Bây giờ nghe anh nói mình hôm nay phải đi vào khu của những người có "máu mặt" nhất trường, lại còn ở đó hiên ngang ngồi ở lại ăn cơm. Tiểu Thiên có nghe đến nhiều lần vẫn cảm thấy không thông nổi cái lỗ tai của mình nha

Cậu lắc đầu, hai tay xua xua mà nói với Mạnh Nghiêm

- Anh! Em không cần đến đó mà, em hứa sẽ ăn ngoan ngoãn có được không?

Cậu sợ anh không tin lời mình, nắm tay Mạnh Nghiêm lắc lắc, lại nói thêm vào

- Sẽ uống sữa nữa mà....Anh yên tâm đi có được không

Đừng đùa chứ...Cậu là một người tầm thường, đi vào trong đó thì thôi đi, còn mang theo cơm vào, mọi người trong hội không dùng ánh mắt dìm chết cậu mới là lạ đó

Những Mạnh Nghiêm một khi đã ra quyết định thì nào dễ gì rút lại, vẫn là cứng rắn bảo cậu chấp hành nhiệm vụ "ăn cơm trưa nay"

- Cãi lời liền đánh đòn, không được nói nhiều. Trưa nay mang cơm đến hội, vào phòng anh mà nghiêm túc ăn cho anh. Vả lại, nhìn em ăn cơm anh cũng mới có hứng thú ăn, không lẽ em định bỏ đói người yêu mình chắc?

Tiểu Thiên nghe cũng hợp tình hợp lý, trọng trách của hội học sinh rất cao, nếu như anh xử lý việc nhiều quá mà lại không ăn cũng khiến cậu xót nha!! Cho nên, cậu cũng hết lời để cãi, chỉ đánh bĩu bĩu môi mình

Anh lần đầu tiên thấy cậu làm hành động đó liền nhin không được, ngay tại hành lang kí túc xá mà đề cậu ra hôn hôn. Hôn đến khi thỏa mãn mới buông, hai người lại xuống căn tin ăn sáng

Lúc cậu bước vào lớp học liền cảm nhận bầu không khí có chút thay đổi thì phải. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu, các nam sinh hầu như không còn tà ác như mấy bữa mà lấy tay đè đầu cậu, các bạn nữ sinh thì nhìn cậu bằng ánh mắt đố kỵ cùng ganh ghét đến vô cực, nhưng cũng không còn châm chọc cậu nữa, Tiểu Thiên không nói gì, chỉ một mực cuối đầu đi xuống bàn học của mình

Trong lớp mọi người ai hiểu rõ bây giờ người này là người yêu của vị vương tử băng sơn khiêm chức vị người đứng đầu hội học sinh Khang Mạnh Nghiêm, ai không biết gia thế nhà họ Khang lớn mạnh đến thế nào, từ bên nội lẫn bên ngoại đều có thế lực to lớn, họ Khang kia còn là người khi sinh ra đã ngậm thìa vàng, những thứ liên quan đến người kia tốt nhất đừng nên chạm vào, nếu như chưa muốn nhà tan cửa nát, hồn phi phách tán

Cho nên Tiểu Thiên không biết rằng mình vô tình được cái danh của anh làm lớp bảo vệ vô cùng rắn chắc. Kể cả tận sau này, khi ai vừa đụng chạm đi đến cậu, nếu để anh biết được ngày hôm sau người đó liền bị thảm mà bị cắt lưỡi, thật sự là bị cắt cho đến câm luôn...

Nhưng tại thời điểm này, vẫn có người điếc không sợ súng mà tiến lại gần cậu, An Mỹ cũng Mỹ Yên khi thấy cậu vừa ngồi xuống bàn liền bước đến, con người An Mỹ đỏ như máu trợn cậu, hai tay đập mạnh xuống bàn, giọng nói chua ngoa mà hướng cậu hỏi

- Nói cho tôi biết, ên hồ ly nhà cậu đã làm gì anh Nghiêm, một kẻ xấu xí như cậu sao lại nắm tay anh ấy mà đi lại quanh cả sân trường thế hả?

Tiểu Thiên nhìn cô ta hung dữ như vậy thì sợ hãi vô cùng, chỉ lắp bắp rụt rè đáp

- Tổ....tổ...

- Tôi hỏi cậu, cậu và anh Nghiêm có phải thật sự là người yêu của nhau hay không

Tiểu Thiên vò vò góc áo không nói gì. À ta hét lên

- Nói

- Ph...phải!

Nghe chính miệng tên cậu thừa nhận chuyện tình cảm, cô ta dường như nổi điên lên, vung bàn tay đến tát cậu một cái, móng tay của cô vô tình làm trên mặt cậu xước một đường. Mỹ Yên vội vàng ngăn cản

- Mỹ! Cậu ta bây giờ đã là người yêu của anh Nghiêm, nếu bây giờ cậu đánh hắn, không khéo anh ấy sẽ tức giận đó. Cậu nói cậu muốn ghi điểm trong lòng anh ấy mà, bình tĩnh đi, anh ấy chắc chắn chỉ là chơi đùa với cậu ta một chút thôi, đợi khi nào anh ấy chán, chúng ta ra tay cũng không muộn mà

An Mỹ nghe đến vậy thì thấy có vẻ hợp lí, liền xoay người bỏ đi ra khỏi lớp, để lại Tiểu Thiên vẫn còn hoảng sợ trong lòng

Mọi người sau khi xem hết náo nhiệt cũng liền giải tán, lớp học lại trở về nề nếp ban đầu

Đến buổi trưa, Tiểu Thiên mang tâm trạng buồn rầu đi đến căn tin, mua hai suất ăn loại A bỏ hộp, lúc đưa thẻ ra tính tiền, cũng liền được mọi người chú ý. Hôm nay cậu thật được nhiều người nhìn nha

Vì ra trường mở ra cho "hai giới" là giới quý tộc và tầng lớp bình thường đều có, cho nên việc sử dụng thẻ để quẹt tiền cũng không thiếu. Nhưng khoan, thẻ của Tiểu Thiên là thẻ đen đó, xin nhắc lại là thẻ đen trăm phần trăm luôn, trung trường mà thấy thẻ VIP là đã hiếm lắm rồi, giờ lại còn thẻ đen nữa. Không của Mạnh Nghiêm thì của ai, chừng đó thôi cũng đã đủ hiểu hội trưởng đáng kính của coi trọng người này thế nào rồi

Cậu nào giờ có biết thẻ tín dụng cũng phân ra thành nhiều loại, Mạnh Nghiêm bảo cậu cầm đi mua thức ăn thì cậu ngoan ngoãn lần theo thôi, nào có hay thẻ này là thẻ quý đó. Tiểu Thiên bị mọi người nhìn đến cắn cứng cả người, khi cơm vừa đưa đến tay, cậu liền lui đi nhanh nhất có thể

Cậu vội vã bước đi, một phần là hội học sinh cách hơi xa nhà ăn, một phần lại sợ nếu đi chậm đồ ăn sẽ nguội, anh ăn lại không được ngon mất

Giữa tiết trời oi bức, Tiểu Thiên vừa đi vừa đổ mồ hôi thấm ướt cả đầu tóc. Lúc đứng ở cửa của khu hội học sinh, cậu cứ rụt rè đi cẩn thận vô cùng, mọi người ở đây ai cũng mặt mày nghiêm túc hết, lúc thấy cậu đến cũng chỉ đi ngang qua liếc mắt một cái rồi thẳng đường của mình mà tiến, việc mình mà làm

Cậu không biết phòng của anh ở đâu cả, cho nên mới mạnh dạn, nhắm mắt nhắm mũi nhờ hỏi một đại tỷ

- Sư tỷ..em..em..đến đưa cơm cho anh Nghiêm, nhưng lại không biết phòng của anh ấy, tỷ có thể chỉ giúp em được không?

Cô gái này đẩy mắt kính nhìn cậu, một lát sau nhận ra đây chính là Tiểu Thiên, người đang là tâm điểm hai ngày nay của trang web trên trường, là người yêu của hội trưởng, chỉ nên cũng không ngạc nhiên, cô ấy liền tận tâm chỉ chỗ cho cậu

Nhìn bóng lưng của Tiểu Thiên đang đi kia, cô gái tự hỏi

- Anh Nghiêm là người có khí suất cùng đẹp trai, lại giàu có biết bao nhiêu cô gái xinh, trai đẹp đều xứng với anh ấy. Chỉ cần anh ấy phát tay liền có khối người, Nhưng thật sự không hiểu sao nhóc ấy vừa xấu vừa nhu nhược mà lại khiến anh ấy yêu thích thế nhỉ?? Ban nãy khi mới vừa bước vào liền thông báo với mọi người, nếu như người này có đi vào, ai dám làm cậu ấy khiếp sợ thì sẽ lãnh hậu quả. Như thế cũng đủ biết

hội trưởng cương chiều nhóc này đến tận trời luôn rồi

Cô gái khó hiểu suy nghĩ, vừa đi vừa lắc đầu

Cậu theo chỉ dẫn của sư tỷ mà cuối cùng cũng đã tìm đến được phòng của anh, nhẹ nhàng đứng trước gõ cửa

Cốc! Cốc! Cốc!

Ở bên trong liền truyền ra tiếng nói lạnh lùng

- Vào đi

Cậu nhẹ đẩy cửa bước vào, cái đầu ló ra nà hướng anh nói.

- Anh! Em mang cơm đến rồi đây

_____****_____

Tự nhiên cũng muốn học cái trường do mình viết ra để sợ :v

À Thông báo cho các tình yêu là để theo kịp tiến độ của Phần Hai Kế Hoạch Nuôi Vợ, thì từ hôm nay mỗi lần đến ngày ra chap cho truyện này thì tui sẽ tăng lên thành mỗi lần up trong ngày sẽ có hai chap. Tức là mỗi lần đăng truyện thì sẽ up hai chap trong một ngày

Chứ mỗi lần một chap thì khi nào Mạnh Nhi ở truyện kia mới xuất hiện chứ Mạnh Nhi tức là con của hai người Nghiêm và Thiên sau này (Kế Hoạch Nuôi Vợ là kể về chuyện tình của đời con của các nhân vật này)

Truyện này theo thể loại sinh tử văn nhé các cô gái của tui!!!

Mọi người nhớ ghé qua ủng hộ truyện Kế Hoạch Nuôi Vợ của tui nữa nha!!!

24. Chương 24: Phát Hiện

Anh vừa nghe thấy tiếng cậu liền ngược mặt lên. Khuôn miệng còn vô tư vẽ lên một nụ cười ôn nhu, ngừng hết mọi việc đang làm, anh nói

- Đến rồi thì mau vào đây với anh

Cậu cũng an phận mà nghe lời, xách theo hai hộp cơm, đi đến cạnh chiếc bàn, đứng đối diện với anh, sau đó mới kéo ghế ngồi xuống, chu đáo bày biện cơm ra cho anh, lúc cậu cúi xuống soạn thức ăn, Mạnh Nghiêm liền để ý đến trên mặt cậu có điểm khác thường. Bên má trái thế mà lại xuất hiện một vết dài đỏ đỏ, hình như còn bị sưng nữa chứ. Con người anh chợt co rút lại, trong mắt toàn là sát khí muốn giết người. Đến khi cậu ngồi xuống đưa phần cơm đến cho anh, lại phát hiện người này ban nãy còn cười, sao bây giờ mặt mày lại khó ở đến thế?? Cậu cảm thấy kì lạ, nhin không được lên tiếng

- Anh! Có chuyện gì xảy ra sao?

Mạnh Nghiêm trong giọng nói pha lẫn với tức giận hỏi

- Tiểu Thiên, anh hỏi em, má bên trái bị sao vậy?

Tiểu Thiên lúc này mới sực nhớ đến cái tát mới nãy do An Mỹ gây ra, ban nãy lo mua cơm mà quên bên mắt việc này. Cậu biết tình không ổn liền vò vò góc áo, nhỏ giọng nói dối

- Cái...cái..này..là..là ban nãy vô tình bị muối cắn, ngứa quá cho nên em liền gãi. Tại vì gãi mạnh cho nên mới để lại dấu vết, không có gì đâu anh. Chúng ta cùng ăn cơm đi, em đói rồi

Cậu nói xong liền vội vã cầm muống lên, nhưng miếng cơm vừa đưa đến miệng, Mạnh Nghiêm vẫn là dùng khẩu khí lạnh băng nói

- Em nói dối anh

Lục Tiểu Thiên bỏ muống cơm xuống, vẫn một mực nói chối

- Em làm gì có nói dối đâu!! thật mà,là muối cắn đó anh. Nào chúng ta đừng để ý đến chuyện này nữa, mau ăn cơm đi anh, đồ ăn sắp nguội rồi

- Em đừng tưởng anh không biết, muối nào có thể cắn đến má em sưng húp thế kia, còn nữa em nếu có ngứa thì làm gì mà gãi đến rách da được, chẳng lẽ em thích ngược bản thân mình. Còn có vài vết máu nữa, nói cho anh biết, là ai đã đánh em

Lúc nói câu cuối cùng, anh dường như gần từng chữ với cậu. Lục Tiểu Thiên bị anh nói trúng, cả người dường như căn cứng một chút, sau đó lại thả lỏng cười cười nói với anh

- Haha! Ai mà đánh em chứ, là muối thôi

- Em còn dám nói dối?? Nếu như không nói thật, sau này đừng có nói chuyện với anh nữa

Anh lần này trực tiếp khoanh tay, đứng lên đi đến chỗ cậu, con mắt hoàn toàn nghiêm túc uy hiếp cậu, lại bồi thêm

- Chưa gì đã muốn giấu anh tất cả mọi chuyện?? Trong mắt em có thật sự coi trọng tình cảm của anh hay không?

Cậu bị anh nói vậy có chút hoảng sợ không nói nên lời, đôi mắt có chút hồng hồng nhìn anh. Thấy cậu như vậy anh cũng xót lắm, nhưng mà nghĩ đi, nếu để cậu giấu giếm, không nói với anh bất cứ chuyện gì, có phải hay không cậu sẽ bị mọi người làm cho thua thiệt, bị mọi người ức hiếp, ánh mắt lại liếc qua chỗ cậu bị đánh, cả người dường như tỏa ra một tầng sát khí dày đặc hơn ban nãy, như muốn chém đứt mọi vật xung quanh

- Lục Tiểu Thiên, em có coi anh là người yêu hay không? Tại sao lại phải giấu giếm anh, em tưởng anh dễ bị lừa như em chắc? Được rồi, em không nói cũng được, nhưng cũng phải cho anh biết nguyên nhân chứ? Có được không

Tiểu Thiên biết anh vì lo cho cậu, lại sợ anh sẽ ghét mình khi nói dối, cho nên cậu đành cuối mặt nói

- Là...em ở lớp xảy ra một chút xô xát với bạn bè... Cho nên mới thành ra như vậy. Anh! Anh đừng giận em có được không, chỉ là một chuyện nhỏ thôi, em không bị gì cả, vết thương nhẹ như vậy, không ảnh hưởng gì đến em hết

Mạnh Nghiêm thở dài nhìn cái con người hiền lành này, càng hứa với lòng phải bảo bọc em ấy nhiều hơn nữa. Thấy cậu đã hoảng sợ mà sắp rơi nước mắt, anh liền bế cậu lên ngồi trên đùi mình, đoạn ôm eo cậu trấn an

- Được rồi...Ban nãy anh có hơi nặng lời với em, là anh sai. Đừng sợ, anh sẽ không làm gì em cả. Được rồi, ăn cơm cho anh xem nào

Tiểu Thiên vội vàng gật đầu, sau đó hít hít cái mũi của mình, quay đầu lại hỏi anh

- Sao anh không ăn?

- Đợi anh gọi tin nhắn này rồi sẽ ăn sau

Cậu cũng không hề nghi ngờ lời nói của anh, liền xúc cơm lên cho vào miệng. Mạnh Nghiêm soạn một dòng tin nhắn

- Tiểu Thiên bị bạn học đánh, đi xem camera của khối lớp em ấy học, sau đó đến lớp Tiểu Thiên hỏi nguyên

nhân vụ việc. Ai là người đánh em ấy, các cậu có quyền xử lí

Sau đó anh nhấc gỏi đi cho ba người Hoắc Đông, Tử Hoàng cùng Mặc Yên. Lúc này mới buông cậu ra, ngồi bên cạnh ăn cơm cùng cậu

Đừng đùa với anh.. Chạm vào người yêu của anh, tưởng rằng sẽ dễ dàng được anh bỏ qua hay sao?? Như vậy thì người đó quá xem thường Khang Mạnh Nghiêm này rồi

Giữ đúng lời hứa ngày hai chap nè, các cô gái hãy vote vì sự chăm chỉ của tui đi chứ!!!

Nay tự nhiên tui lại khoái viết Đoản Văn Đàm Mỹ kinh dị, thích cái vụ giết người ăn thịt, chặt xác, ôm xác thối rửa kinh khủng. Có phải hay không tui biến thái quá rồi a~~~~

25. Chương 25: Hội Trưởng Thay Đổi Ảnh Đại Diện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối khi về kí túc xá, hai người sau khi tắm rửa xong liền ở trong phòng làm việc của mình

Mạnh Nghiêm thì an an ổn ổn ngồi trên giường đọc sách về kinh tế, Tiểu Thiên của anh thì lại rất ngoan ngoãn mà ngồi vào bàn làm bài tập

Chỉ có điều cậu đang gặp vấn đề với môn toán nha ~T_T~ phải nói rằng, môn nào cậu cũng vượt qua vì độ chăm chỉ học hành của mình, nhưng chỉ riêng môn toán là khắc tinh đời cậu, cho dù có siêng năng đến cỡ nào cũng bị nó cho nốc ao ngay lập tức. Nhưng mà cả một đàn bài tập toán này, nếu tối nay làm không xong, ngày mai đến tiết của thầy Hiếu thì cậu chết chắc. Phải làm sao bây giờ??

Cậu cắn cắn đầu bút, rồi lại xoa xoa đầu tóc của mình. Lầm lút lại lén lút nhìn anh, muốn mở lời nhờ anh giúp đỡ nhưng lại sợ phiền đến việc đọc sách của Mạnh Nghiêm

Mạnh Nghiêm mắt vẫn không rời cuốn sách, nhưng miệng thì nói

- Hôn một cái vào má phải thì sẽ giảng cho em hai bài, hôn hai cái vào hai má thì sẽ chỉ dạy em một nửa phần bài tập, hôn lên môi anh thật lâu một chút thì anh liền giải luôn mớ bài tập đơn giản này cho em

Tiểu Thiên bắt đầu mở giọng cầu xin

- X X Anh à

- Không có xin xỏ gì ở đây hết, anh có gen mạnh kinh doanh của ông nội, phải có điều kiện thỏa đáng mới thì mới làm

Tiểu Thiên bĩu bĩu môi, sau đó lại đứng lên, trèo lên giường, chụp ngay miệng anh mà hôn một cái, khiến Mạnh Nghiêm phòng thủ không kịp, sau khi ổn định lại tinh thần, anh cũng thực hưởng thụ nha

Tiểu Thiên hôn xong liền đỏ mặt ôm cánh tay anh vọc vọc, Mạnh Nghiêm xoa đầu cậu nói

- Tốt lắm! Đưa vở em đến đây, anh làm cho

Tiểu Thiên lắc đầu cái trả lời

- Hôn miệng anh chỉ là vì em muốn thôi, anh chỉ cần chỉ giảng là tốt lắm rồi! Được không anh?

Mạnh Nghiêm sủng nịch xoa đầu cậu, hai người nắm tay nhau xuống chỗ bàn học, anh đặt cậu trên đùi mình. Bàn tay ôm một eo của cậu, một tay thì bắt đầu chỉ từng con số, miệng không ngừng giải thích bài tập cho cậu!!! Cảnh tượng thật ấm muội, Tiểu Thiên muốn ngồi lại học hành nghiêm chỉnh, nhưng nào dễ thoát khỏi vuốt sói cơ chứ

Nhờ có người thông minh như anh chỉ dạy, sau ba tiếng rớt cuộc Tiểu Thiên cũng làm xong bài tập rồi nha!!
Lòng cậu phơi phơi như mùa thu tháng tám

Anh nói với cậu

- Anh có thứ này cho em

Mạnh Nghiêm buông Lục Tiểu Thiên ra, đi đến chiếc cặp của mình, từ ngăn cặp to lớn lấy ra một chiếc điện thoại iphone X đưa đến trước mặt cậu

- Cho em

Tiểu Thiên tròn mắt ngạc nhiên lắc đầu xua tay

- Anh! Em không nhận cái này đâu!! Nó rất đắt đó..

Đạo trước bạn học của cậu có người người khoe khoang nói rằng dòng iphone này rất đắt tiền, còn là loại mới nhất nữa, số tiền phải nói là nhìn đến hoa cả mắt, bây giờ anh lại cho không một thứ đắt giá như vậy, cậu cảm thấy não không thể thông, tay không thể nhận đâu à

Mạnh Nghiêm quyết định không nói nhiều mà đặt luôn cả điện thoại vào tay Tiểu Thiên

- Em không nhận thì anh cũng vứt thôi, dù sao nó cũng dư mà.

Đúng là đại thiếu gia không tiếc tiền mà, Tiểu Thiên sợ anh làm thật nên cầm lấy, sau đó anh hài lòng nói

- Trong đó đã có sim, số của anh và gia đình em anh đều lưu trong đó, sau này muốn nói gì cũng không chạy xuống phòng giáo vụ nữa có nghe không?

Cậu cầm điện thoại mà cho dù có tích góp cả đời cũng không được lại có chút hồi hộp, chỉ biết nói

- Anh! Sau này đừng mua những thứ đắt tiền này nữa, em không muốn anh như vậy

Anh không nói gì, chỉ kéo cậu lên giường nằm mà ôm, hôn lên đầu cậu một cái, anh nói

- Tiền không quan trọng bằng em, đừng quan tâm nhiều!! Thiên, điện thoại em chưa có hình nền, hay chúng ta chụp chung đi, sau đó cùng nhau để chung một tấm ảnh có được không?

Cậu nghe vậy cảm thấy vui lắm, gật đầu đồng ý, anh chỉ dạy cậu cách chụp hình làm sao cho đẹp nhất, lúc cậu đưa camera lên, hai người liền mỉm cười mà bấm nút

Chưa đầy 10p sau, màn hình điện thoại của cả hai đã xuất hiện một bức ảnh mới, có cả mặt của anh và cậu. Hai người nằm trên giường mà nhìn nhau mỉm cười thật vui vẻ, đôi khi chỉ cần bình yên như vậy là đủ

Anh chưa dừng lại ở đó, âm thầm lấy ảnh đó mà đặt thành ảnh đại diện trên cả Weibo lẫn QQ còn đặt thêm một cậu đến mặt nồng không thể tưởng

- Đứa ngốc mà anh thương

Khiến những cô gái, cùng những người đang theo dõi anh giật cả mình, cứ tưởng nick của anh bị người khác hack nữa chứ, lượt like cùng lượt bình luận nhiều như vũ bão mà phóng tới, trang web của trường lại được một đồng tin tức cần quét một phen, những người thích anh nhưng không học chung trường thì bắt đầu muốn tìm ra tung tích của Tiểu Thiên, nhưng rất tiếc nha. Cậu ấy không hề dùng những mạng xã hội này thì lấy cái gì mà tìm hả (*- -*)

Tử Hoàng, Hoắc Đông và Mặc Yên thấy anh đăng ảnh thì vừa cười mà nhấn nút like, A Hoàng nhà chúng ta cùng vào bình luận cho vui nhà vui cửa

- Ấy! Bức ảnh này hai người thật dễ thương nha, cầu lương bọn tớ ăn no quá rồi

Chưa đầy một phút sau, chú của A Nghiêm là Dương Thanh liền vào trả lời bình luận của cậu

- Nếu em thích, ngày mai anh với em chụp chung

-Tử Hoàng trả lời:

Bà ngoại của anh khi thấy ảnh cũng thốt lên một câu

- Cháu tôi nó biết chụp hình từ khi nào vậy nhỉ? Đúng là chỉ có nhóc này mới có thể làm nó có những hành động vui vẻ mà

Trong khi mọi người đang nháo nhào lên thì hai nhân vật chính của chúng ta vẫn còn đang vui vẻ nằm trên giường mà chơi đùa cùng nhau, bỏ mặc sự đợi đang nhộn nhịp ngoài kia!!!

Tui có vài ảnh đẹp nhưng mạng yếu quá không tải lên được!! Sau này sẽ up lên sau nà

Đây là ảnh hai đứa chụp chung nè

Đây là hình tượng của Khiêm lúc đi học, bỏ cái khuyên tai đi là ra hội trường lạnh lùng: v

Và đây là Nghiêm sau này khi trải qua biến cố:v

Bạn Thiên của chúng ta sau này khi đã được chồng nuôi cho trắng trẻo và đẹp ra:v

Nguồn ảnh: Ở trong ảnh TvT xin lỗi tại tui không biết viết tiếng trung

26. Chương 26: Tâm Trạng Của Tiểu Thiên

Ngày hôm sau đi học, quả nhiên tình thế thay đổi hẳn đi, bạn học ấy thế mà bây giờ còn mỉm cười với cậu nữa chứ, có người còn giúp cậu nhặt đồ khi cậu vô tình làm rơi nữa kìa!! Quả đúng là chuyện động trời không thể tưởng tượng được

Nhưng cậu đâu có biết rằng, chỉ vì một bức ảnh Mạnh Nghiêm đăng hôm qua đến giờ, phải nói rằng chẳng ai còn dám làm loạn với cậu nữa hết, thậm chí là có phần kiên dè cậu hơn

Tiểu Thiên khó hiểu nhìn mọi người, nhưng cậu sợ khi mình mở miệng ra lại thu về những ánh mắt khinh thường như ban đầu, cho nên vẫn là ngoan ngoãn lẳng lặng đi xuống bàn học ngồi yên

Lúc giáo viên chủ nhiệm bước vào, sau khi điểm danh số lượng học sinh xong liền thông báo

- Bạn An Mỹ và Mỹ Yên ngày hôm qua đã dọn ra kí túc xá, hai bạn ấy cũng đã xin thôi học từ hôm qua rồi. Vì gia đình có việc nên không thể đến tạm biệt lớp chúng ta được nha

Học sinh trong lớp nghe vậy thì kinh ngạc lắm, chỉ có một đám nữa sinh ngồi bàn đầu mà quay xuống len lén nhìn Tiểu Thiên nhưng lại run lẩy bẩy không ngừng

Đến giờ trưa vẫn là khung cảnh một bàn năm người đang bát nháo ngồi cùng nhau ăn trưa, Mạnh Nghiêm vẫn như ngày nào mà bá đạo bắt cậu ăn hết một suất cơm lớn cùng hộp sữa dâu tây béo ngậy, đã vậy còn quan tâm hỏi.

- Thiên! Sữa anh mua trong tủ cho em còn bao nhiêu hộp?

Cậu vớt những cọng hành anh ghét nhất sang phần của mình, sau đó nhắm nhắm mà trả lời

- Còn nhiều lắm, đến tận ba hộp luôn đó anh

- Được rồi! Ngày mai liền mua thêm cho em vài hộp nữa

Cậu định phản bác nhưng thấy anh trợn mắt đe dọa thì liền im luôn, chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu nhai cơm

Thấm thoát hai người cũng đã quen nhau được một tháng, hôm nay là chủ nhật, cậu theo thường lệ liền gọi cho gia đình mình

Tiểu Thiên sau khi giải thích rằng mình được một bạn học tốt bụng ” bán rẻ ” cho chiếc điện thoại cũng thành công không khiến hai người lao động thật thà trong nhà nghi ngờ gì cả, ba người nói chuyện thật lâu, bỗng nhiên mẹ cậu nhớ ra chuyện gì rồi nói

- A Thiên, mấy hôm trước

có vài người mang quạt và ti vi đến nhà mình, họ nói rằng này là tiền học bổng con nhận được nên mua gửi về cho cha mẹ. Thằng nhóc này, sao lại phung phí như vậy? nếu có tiền thì giữ lại bên người, không cần lo lắng cho cha con và mẹ đâu mà

Cậu đâu phải là kẻ ngốc đâu khi nghe mẹ kể đến chuyện này, cho dù cậu có siêng năng đi chăng nữa thì học lực vẫn ở mức tầm thường thôi, với lại tiền học bổng đâu có nhiều như vậy, liếc nhìn con người đang bấm điện thoại trong phòng kia, cậu bắt đầu cảm thấy lòng nặng trĩu

Cố gắng che dấu sự thật ở đằng sau, cậu lại nói chuyện thêm một lát nữa rồi cúp máy

Lúc đi đến bên giường anh, cậu hỏi

- Anh tại sao phải mua sắm cho nhà em nhiều như vậy?

Mạnh Nghiêm đặt điện thoại xuống nhéo má cậu nói

- Dù sao sau này cũng sẽ là cha mẹ anh, mua sắm một chút cũng không sao

Cậu nhìn anh rồi lại nghĩ đến bản thân mình, cảm thấy mình không làm được gì cho anh, tự ti bấy lâu nay lại trỗi lên, nhìn cậu sắc mặt âm u, anh liền nói

-Được rồi! Ngoan đừng quá lo lắng, em đừng để ý đến chuyện này nữa, mau ngủ thôi

Cậu nặng nề thở dài ngoan ngoãn trèo lên giường nhắm mắt, ôm anh ngủ

_____*****_____

Sáng hôm sau, trong lúc cậu cất đồng phục vào tủ quần áo để chuẩn bị cho việc học thể dục, lại vô tình nghe được vào vài nữ sinh nói chuyện với nhau

- An Mỹ và Mỹ Yên là do chạm vào Tiểu Thiên, cho nên anh Nghiêm mới trừng trị hai người họ đó

Giọng nữ khác vang lên

- Tớ nghe đâu! Anh ấy bảo nhóm của mình đi hỏi rõ vụ việc hôm An Mỹ tát cậu ta, sau khi hiểu được mọi chuyện, chị Mặc Yên còn đánh hai cô ấy đến nổi đứng cũng không được, lại còn nói rằng cả gan dám đánh tên Thiên đó là chán sống rồi. Anh Nghiêm còn uy hiếp rằng, nếu muốn gia đình yên ổn thì các cậu ấy phải nghỉ học đấy

Tiểu Thiên nghe đến đây mà chết đứng cả người, thì ra là vì cậu mà hai người kia mới bị ép đến nghỉ học, thì ra là anh luôn tạo lá chắn quá lớn để che chở mình, anh luôn đủ sức để bảo vệ cậu, hết lần này đến lần khác, còn cậu hãy nhìn đi, đã làm được gì cho anh chưa. Không khéo khi quen anh, cậu sẽ làm xấu anh nữa thôi, lúc chưa quen cậu, anh đâu có những hành động này

Cả buổi sáng hôm đó, cho dù có học thể dục hay học chính cũng khiến cậu mang một tâm trạng nặng nề không thôi

Buổi trưa sau khi tan học, Tiểu Thiên sải chậm bước chân của mình, lúc vừa mở cửa đi vào phòng đã thấy anh đang lau tóc vẫn còn ướt, có lẽ anh về tan lớp sớm hơn cậu đây mà

Mạnh Nghiêm thấy Lục Tiểu Thiên đã về liền nói

- Em mau thay đồ rồi cùng xuống ăn cơm trưa nào

Cậu không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng mà không nhúc nhích, nhận ra có điều gì không ổn trên người Tiểu Thiên, Mạnh Nghiêm liền tiến đến hỏi

- Em bị sao vậy? bị đau chỗ nào hả?

Cậu lắc đầu tỏ ý nói không phải, anh lại kiên trì nói tiếp

- Hay là ai bắt nạt em?

Cậu vẫn một mực lắc đầu không thôi, anh khó hiểu mà nhìn cậu

- Nói đi, hôm nay em làm sao thế, mặt cứ buồn buồn vậy?

Tiểu Thiên ngược khuôn mặt đau thương lên, đôi mắt hồng hồng đọng nước hướng anh nói

- Mạnh Nghiêm! Chúng ta chia tay đi

27. Chương 27: Tâm Sự

Mạnh Nghiêm vừa nghe đến câu này, đồng tử chợt co rút, khuôn mặt nghiêm lại hỏi

- Thiên! Anh ghét nhất là kiểu đùa giỡn như vậy. Nếu như em còn làm trò này một lần nữa anh sẽ tức giận

thật sự

Tiểu Thiên cố gắng khắc chế nỗi yếu đuối trong lòng mình, mười ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, cậu ngược lên nhìn anh nói

- Anh...Em không đùa giỡn một chút nào cả. Em thật sự muốn chia tay anh

Sát khí bắt đầu bao bọc lấy Mạnh Nghiêm, khuôn mặt nhu hòa đã bị thay đổi thành một khối băng, anh lạnh giọng hỏi

- Vì sao?

Tiểu Thiên suy nghĩ thật lâu, sau đó mới trả lời

- Tại... Em cảm thấy chúng ta không hợp, cho nên không muốn quen nữa thôi

Anh tức giận thật sự, nghiêng răng lại gầm gừ

- Cậu đang giỡn mặt với tôi? Nói chia tay là chia tay vậy sao

Tiểu Thiên gật đầu, nhưng mà nội tâm đã bị cào xé đến rách nát. Đau! Nó đau lắm, bắt cậu chia tay anh khiến cậu chịu không nổi đâu... Nhưng biết phải làm gì bây giờ?? Chỉ có cách này là tốt nhất. Cậu nuốt ngược nước mắt vào trong nói

- Xin lỗi, nếu em biết tính mình nhanh chán như vậy thì đã không quen anh. Thật sự xin lỗi học trưởng nhiều

Chiếc điện thoại anh cầm trong tay này giờ vô tình bị vạ lây, anh phóng thẳng nó vào tường khiến nó nát cả màn hình, anh nói

- Mẹ nó! Cậu hay lắm Lục Tiểu Thiên

Sau đó không nói nhiều lời liền lướt qua cậu mà đi ra ngoài, lúc này Tiểu Thiên mới ngồi sụp xuống, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt cậu

Giấc mơ đẹp của cậu.. Nó đã kết thúc rồi.Dĩ nhiên là cậu phải tỉnh giấc thôi, nhưng mà đau lắm, nó thật sự đau đến thấu ruột gan

Buổi trưa hôm đó Tiểu Thiên không thiết ăn uống gì, chỉ nằm cuộn tròn tròn chán mà đau thương. Nhìn

những cuốn sách, quần áo, giường mền vẫn còn đọng lại mùi hương của anh, cậu vô thức rơi nước mắt một lần nữa

Cứ như vậy cậu tự nhốt mình trong phòng đến mặt trời cũng đã lặn xuống, nhìn màn hình điện thoại vẫn còn là ảnh hai người, cậu nức nở thật to

Cốc! Cốc! Cốc

Tiếng gõ cửa vang lên lôi kéo cậu về với hiện tại, cố gắng lau hết đi những vệt nước mắt trên mặt mình, xốc lại tinh thần, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cậu mới bước xuống mở cửa

Người đứng ngoài cửa không ai khác chính là chị Mặc Yên, cô nở nụ cười xinh đẹp chào hỏi

- A Thiên! Chúng ta mới gặp nhau hồi sáng, nhưng mà chị biết em và tăng băng kia có chuyện. Chị vào ngồi một chút có được không?

Tiểu Thiên cúi mặt gật đầu, lách người nhường đường cho cô vào, Mặc Yên ngồi trên giường cậu nói

- Ngồi xuống đây với chị nào

Vẫn là cậu ngoan ngoãn làm theo lời cô, Mặc Yên dịu giọng hỏi cậu

- Nói cho chị nghe em với hấn đã xảy ra chuyện gì được không?

Cậu buồn rầu trả lời

- Em với anh ấy chia tay rồi

- Là ai nói lời ấy trước??

Tiểu Thiên thành thật đáp

- Là em

- Được rồi, không sao đâu em không cần phải sợ. Bây giờ dù gì em với hấn cũng chia tay rồi, xem như đã không còn quan hệ nữa. Nhưng chị biết em có chuyện buồn cho nên mới làm vậy. Nói cho chị Yên nghe được không? Như vậy sẽ khiến em nhẹ lòng hơn

Tiểu Thiên lắc đầu không muốn nói, Mặc Yên vẫn nhỏ giọng dỗ dành

- Chị hứa với em, sẽ không nói cho ai biết, chỉ hai chị em ta biết thôi nè. Chị sẽ đứng về phía em, cho dù tên đó là bạn thân của chị cũng sẽ không nói. Chị đây đã hứa thì sẽ bảo đảm

Nhìn ánh mắt sắc bén của Mặc Yên, Tiểu Thiên cũng chịu không nổi nữa mà khóc lớn, cô nhẹ nhàng vỗ lưng cậu an ủi

Một lát sau khi lấy lại được bình tĩnh, cậu liền tin tưởng cô nói

- Chị Yên.. Em tin tưởng chị, chị hứa đừng kể với ai có được không!!

Cô nói chắc như đinh đóng cột

- Chị đây chưa bao giờ thất hứa với ai cả

Tiểu Thiên mang âm giọng buồn rầu nói

- Mạnh Nghiêm rất tốt, anh ấy hoàn hảo từ ngoại hình cho đến tính cách, em với anh ấy ở hai khoảng cách khác nhau, chị nhìn đi Mạnh Nghiêm luôn quan tâm, lo cho lắng cho em từng chút, từ phòng ở cho đến việc ăn uống của em cũng là anh ấy một tay gánh hết. Ngay cả chiếc điện thoại này, đồ dùng của cha mẹ em anh ấy cũng tỉ mỉ chuẩn bị, ai bắt nạt em vẫn là anh âm thầm tạo ra khiến chấn bao bọc lấy bản thân yếu đuối này. Còn em thì đã làm được gì cho anh ấy?? đầu óc thì không bằng ai, dung mạo lại xấu xí, lấm lúc muốn mua cho anh món quà nhỏ thôi nhưng lại không đủ tiền, cả người thật sự vô dụng đến đáng ghét. Cho nên em muốn chia tay cũng muốn vì tốt cho anh ấy, anh ấy tìm người khác sẽ hợp hơn em nhiều

Mặc Yên lắng nghe từng lời cậu tâm sự, xong lại tiếp tục hỏi

- Tức là em vẫn còn yêu Mạnh Nghiêm có phải không

Cậu cười khổ, trả lời

- Đúng vậy! Chị nghĩ đi, em đi theo phía sau bóng dáng anh Nghiêm cũng từ năm cấp hai rồi. Cố gắng thi vào trường cấp ba này cũng chỉ vì muốn tiếp tục nhìn Mạnh Nghiêm. Không ngờ lại được nói chuyện cùng anh, được anh ấy yêu thương em cảm thấy ấm áp vừa như mơ ấy, nói hết yêu đâu phải là dễ. Nhưng mà thật sự không còn cách nào khác cả

Tiểu Thiên tuy mắt đã sưng húp rồi, nhưng vẫn không kìm nén được mà lại trực trào rơi lệ

Mặc Yên cười gian vỗ lưng cậu, sau đó nói to

- Uy! Mạnh Nghiêm cậu nghe rõ lời em ấy nói rồi chứ?

Tiểu Thiên vừa nghe đến tên anh liền trợn mắt lên, ngược mặt nhìn ra ngoài cửa phòng

Khang Mạnh Nghiêm vòng tay lại trước ngực, dựa vào cửa nhìn cậu, khuôn mặt cười gian tà nhưng lại không kém phần nghiêm túc nói

- Thiên..Em tưởng anh là đồ ngốc, dễ bị lừa như em sao hả bảo bối

Cậu lại sang quay sang nhìn chị Yên, cô thấy vậy liền chấp tay cười hề hề

- Chị chỉ hứa là không kể với ai, chứ không có hứa là để người khác trực tiếp nghe chúng ta nói chuyện đâu à

Nói rồi cô liền phóng ra khỏi cửa phòng mà bỏ chạy, nhiệm vụ đã xong rồi thì phải chuồn thôi, trả lại nơi riêng tư cho hai người họ chứ

28. Chương 28: Nhóc Con Không Ngoan

Mạnh Nghiêm mặt lạnh băng đóng cửa lại, sau đó vẫn là hai tay vẫn là vòng ở trước ngực, chậm rãi tiến lại gần cậu

- Tiểu Thiên... Anh quên nói cho em biết một điều này nha...Đó là em nói dối rất tệ đó! Cưng nghĩ anh dễ bị vài lời nói dối của em mà ăn quả lừa hả??

Đến lúc này cậu vẫn còn ở trạng thái ngạc nhiên nhìn anh, miệng lắp bắp

- Anh...tại...sao..anh biết được em đang nói dối?

Mạnh Nghiêm buông lỏng hai tay xuống chống ở chiếc giường, cả người đều sát gần lại cậu, hơi thở ám muội nhẹ nhàng phả vào mặt cậu mà trả lời

- Vừa nói dối, vừa nắm chặt hai bàn tay lại như muốn mình mạnh mẽ hơn. Cả khuôn mặt vì kìm nén bi thương mà đỏ ửng, nhìn vào là thấy hai chữ ” nói dối” hiện lên trên trán em rồi Tiểu Thiên à!?

Cậu sau một hồi cuống quýt thì đã lấy lại được bình tĩnh, lau vài giọt nước mắt còn dính trên mặt mình, cậu cắn răng hướng anh nói

- Dù.. Anh muốn nói gì thì em vẫn muốn chia tay anh

- Hửm... Vậy anh đây cũng không đồng ý lời chia tay này

Thái độ dửng dưng của anh khiến cậu cảm thấy hết lời để nói, chỉ vụng về lặp lại vài từ vừa xoẹt qua đầu

- Anh..anh tại sao lại không đồng ý chứ?

Mạnh Nghiêm cũng không nhiều lời, trực tiếp ôm bế cậu lên trên người mình, nâng mông cậu như đang ẵm một đứa con nít, sau đó không thủ hạ lưu tình mà dùng tay phải vỗ ba ba vào mông nhỏ đáng thương của cậu

- Em nghĩ sau khi nghe những lời em đã nói kia, anh sẽ chấp nhận chia tay sao. Tiểu Thiên, anh nhớ là anh cho em uống rất nhiều sữa tốt mà, sao lại không bao giờ thông minh lên chút nào hết, nếu đã như thế, vậy mai anh bảo người ta mua loại sữa tốt hơn cho em

Cậu bị anh vừa đánh vừa nói, ầm ỨC cùng tủi thân trong lòng đều trào ra, đôi mắt sưng to tủi hờn mà khóc lóc, càng ôm chặt anh mà kể lể

- Anh...Em ghét bản thân mình lắm. Hu hu, cả người chỉ toàn là yếu đuối thôi, lúc nào cũng phải để anh lo lắng. Anh vì muốn tốt cho em mà luôn luôn để ý từng chút một, vì em mà bị làm xấu đi trong mắt mọi người. Ấm thầm ở phía sau che chở cho em. Còn bản thân em, ngay cả một bữa cơm căn tin trường cũng không thể lo cho nổi cho mình, lắm lúc nhìn các nữ sinh kia tặng anh những món quà, rồi lại nhìn về số tiền của mình, ngay cả người yêu mà cũng không bằng người ngoài, khiến em thấy tủi thân lắm. Anh..Hu hu em buồn lắm

Lục Tiểu Thiên như trẻ lên ba mà ôm cổ Mạnh Nghiêm nói hết lời của bản thân mình

- Em không có khả năng giúp anh được việc gì, hức hức cho nên em mới muốn chia tay anh, quen em anh sẽ khổ đó. Em là một tiểu quỷ không ra gì mà....hic hic

Mạnh Nghiêm nhìn tâm can bảo bối đang ôm cổ mình mà khóc đến không thấy cả bầu trời. Trong lòng đều mềm nhũn không thôi, cận thận ôm cậu vào lòng, bước đến giường ngủ mà chậm rãi ngồi xuống, anh hôn cái má vẫn còn nước mắt của cậu rồi dỗ dành

-Anh đã từng nói, tiền không quan trọng bằng em, chỉ cần em cười. Chỉ cần Thiên Thiên của anh ngoan đã là điều anh cảm thấy hạnh phúc lắm rồi, em không cần phải quan tâm những món quà của đám ngoài kia, chỉ cần gỏi trái tim của em cho anh, đã khiến anh cảm thấy vô giá rồi. Thiên! Em đừng bao giờ nghĩ mình vô dụng, đừng bao giờ chán ghét bản thân mình. Bởi vì anh rất yêu con người thuần khiết như em

Nỗi lòng được nói rõ, lời chia tay cũng tan biến. Lần đầu tiên Tiểu Thiên ôm chặt anh mà khóc lóc làm nũng

- Nghiêm Nghiêm, em sau này sẽ ngoan ngoãn, em quyết định rồi, dù sau này anh có hết yêu em, em vẫn sẽ tìm cách khiến tình yêu đó bốc cháy lần nữa. Nếu anh chán ghét em, em liền cần anh đó, em sẽ tập sống ích kỉ cho bản thân mình một lần

Nhìn con người trong lòng bây giờ lại đổ ngược hờn giận sang người mình. Mạnh Nghiêm bật cười mà vuốt lưng cậu

- Được.. Anh đây khi yêu ai sẽ không bao giờ buông bỏ cả. Nhóc con không ngoan của anh, nếu sau này có chuyện gì cũng phải nói với anh, đừng để xảy ra chuyện như ngày hôm nay có biết không. Bởi vì Mạnh Nghiêm anh cũng biết đau

Tiểu Thiên dụi nước mắt nước mũi lên áo người kia, rồi lại gật đầu xem như đồng ý, Mạnh Nghiêm bế cậu vào phòng vệ sinh, rửa đi khuôn mặt bẩn hề hề của cậu

- Khóc đủ rồi thì xuống ăn cơm, buổi trưa đã nhịn đói rồi. Hôm nay ăn hai suất bù cho anh

- Anh à! Em không ăn nổi đâu

- Đừng nhiều lời, nhịn đói là phải phạt, phạm nhân không được kì kèo

Tiểu Thiên nhìn con người mới vừa ôn nhu với mình ban nãy, bây giờ thì lại thay đổi tích cách nghiêm nghị quản lí mình, trong lòng đau khổ không thôi.

- Bình thường ăn cơm, đợi anh ấy lơ là liền vớt bớt cơm sang cho anh Đông và anh Hoàng ăn dùm , bây giờ hai suất. Muốn làm cậu bể bụng sao

Tiểu Thiên của chúng ta lại bắt đầu năng nỉ người yêu mình giảm bớt hình phạt nha. Chắc chắc

_____***_____

Màn kịch nhỏ

Tiểu Thiên: Anh!! Có người bảo anh là đồ nhà giàu, đập điện thoại làm bọn họ tiếc muốn chết

Mạnh Nghiêm:→_→ Còn không phải tại em hại anh phung phí, nhưng không sao, chỉ là một cái điện thoại thôi mà, số tiền đó đáng là gì, xem như xả giận vì không muốn đánh mông em đi, lát nữa Tử Hoàng lại mang đến cái mới cho anh

Tiểu Thiên: Tại anh không tìm chế mà, sao lại đổ thừa em!!_(._.)_

Mạnh Nghiêm: (-) Còn dám chối, phạt em ăn luôn ba suất cơm

Tiểu Thiên: ~T__T~ Anh à!! Em sai rồi mà!!

Cổ: Đừng bao giờ cãi lời chồng nha con, nó có tiền thì cứ để nó phí một chút cũng không sao:v xem như dọn dẹp ví tiền của nó cho nhẹ bớt đi:v

29. Chương 29: Tiết Thể Dục Vật Vã

Thời khóa biểu của Tiểu Thiên cod thay đổi, cho nên hôm nay cậu liền có hai tiết thể dục vào tiết hai và ba. Mỗi lần nghe đến môn này. Cậu hận không ngửa mặt lên cao mà gào khóc thật to

Nếu nói môn toán là khắc tinh đời cậu, thì hãy nói rằng môn thể dục chính là bản tuyên án trong tất cả các môn học của cậu đi. Thật sự đau khổ quá đi mà

Tiết trời hôm nay âm u, từng trận mưa rào xối ào ào lên sân vận động ngoài trời, thầy thể dục liền cho mọi người vào nhà trong để tiếp tục buổi học

Tiểu Thiên mang quần soóc ngắn cùng áo thể dục màu trắng, bởi vì bị mưa xối ướt vài chỗ, cho nên áo trắng dính vào cơ thể cậu, khiến khó chịu vô cùng

Lúc lớp trưởng cho sắp xếp lại đội hình, điểm danh bạn học, thì lớp 11A cũng bắt đầu tiến đến sân vận động trong nhà. Các nữ sinh lớp cậu vừa thấy Mạnh Nghiêm bước vào cũng bắt đầu gào thét, cuồng loạn kêu tên anh

- Aaaa... Học trưởng, nhìn em này.. Nhìn em này

- Mạnh Nghiêm anh thật đẹp trai quá đi....

Lục Tiểu Thiên dù sao cũng đã là người yêu của Mạnh Nghiêm rồi. Cho nên việc ghen tuông là điều không tránh khỏi được, nhìn các cô gái cứ liên tục kêu tên anh, trong lòng liền khó chịu, môi cậu cứ bĩu bĩu ra

Anh không thèm để ý đến những người kia, lại nhớ ra Tiểu Thiên bây giờ thời gian học thể dục trùng với mình, ánh mắt liền tìm kiếm thân hình cậu, đảo mắt một hồi liền thấy con người nhỏ bé kia đang trốn ở một góc nhìn mình với một luồng khí đầy oán giận. Mạnh Nghiêm không nói gì, liền nở một nụ cười như muốn xua tan đi tiết trời âm u ngoài kia, hai tay nâng lên ra dấu hiệu với cậu, khuôn miệng nói

- Thiên.... Em Phải học cho tốt đó!

Hành động của anh trực tiếp xua tan đi nỗi buồn bực của cậu, cũng âm thầm làm các cô gái lấm mồm này im hết, Tiểu Thiên ngại ngùng nhìn anh mà nở nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu

Bởi vì sân vận động bên trong cũng rất rộng lớn cho nên hai lớp học chung cũng chẳng hề ảnh hưởng nhau vì vậy

Thầy giáo lớp cậu ra lệnh tất cả các học sinh chạy hai vòng khởi động. Vẫn là Tiểu Thiên thể lực yếu mà chậm chạp chạy về cuối, nhìn khuôn mặt của cậu đỏ bừng vì mất sức, Mặc Yên hướng Mạnh Nghiêm đang nhìn bảo bối của hắn một cách say đắm mà nói

- Chậc! Ai bảo Tiểu Thiên xấu chứ, nếu em ấy mà biết dưỡng tốt, không khéo người như cậu cũng không có cửa với em ấy đó

Anh không thèm quan tâm cô nói gì, vẫn là chần chú nhìn theo từng cử chỉ của cậu

Lúc Tiểu Thiên thở hổn hển về lại chỗ đứng của mình, giọng nói ồm ồm của vị thầy giáo khó tính vang lên

- Tuần sau chúng ta sẽ kiểm học kì môn thể dục, cho nên hôm tôi sẽ cho các bạn ôn tập phần thi nhảy cao, ai yếu môn này tôi sẽ cho lên kiểm tra đầu tiên

Cậu âm thầm kêu khổ, đừng đùa chứ, chỉ chạy thôi cũng đã vắt kiệt sức cậu rồi, bây giờ lại kêu nhảy xa.... Bảo đảm có tập cả tháng cũng không qua nổi đâu trời ạ...

Chẳng ai thèm quan tâm đến một Tiểu Thiên nhỏ bé của chúng ta. Thầy giáo cầm cuốn sổ đến, hết lật qua rồi lật lại, sau đó kêu tên

- Lục Tiểu Thiên

Vẫn là cậu yếu nhất lớp, cho nên thầy muốn cậu luyện tập nhiều hơn đây!! Nghe đến tên mình bị nêu lên, Tiểu Thiên giật mình, như một con thỏ bị ép ra khỏi hang mà chậm chậm bước lên

Thầy giáo hung hăng quát

- Em là con trai mà con yếu hơn cả nữ sinh đó. Có thấy xấu hổ không hả? Hôm nay nếu không nhảy qua mức qui định thì phạt ăn năm roi

Cậu sợ đến khiếp cả hồn vía, nhìn đến cây roi dài trong tay thầy, chỉ đành cầu nguyện may mắn đến với mình. Bước từng bước nặng đến vạch lấy đà mà chuẩn bị

Mạnh Nghiêm nhìn thấy một màn la mắng của vị giáo viên kia, ánh mắt liền như muốn giết người. Trong lòng thầm nghĩ, nếu dám đánh bảo bối của hắn, có phải hay không chán sống rồi?

Cậu lấy đà chạy thật nhanh, lúc chạy đến gần cây xà liền không biết nhắm thời cơ chính xác, cứ như vậy liều mình phóng qua. Nào ngờ, cậu chưa kịp nhảy thì mất đà, cái mũi liền đập trúng cây xà mà đau điếng, cả người choáng váng khụy xuống. Mạnh Nghiêm thấy vậy bỗng hét lên một chữ

- Thiênnnnn

Tiếp theo anh liền chạy nhanh đến chỗ cậu, mặc kệ vẫn còn đang trong tiết học, liền xô đẩy những người kia ra, một mực bế cậu xuống phòng y tế

Tử Hoàng cùng Hoắc Đông thấy vậy cũng không nói hai lời, từ đâu lấy ra hai cái dù rồi đuổi theo. Bỏ mặt lại học sinh hai lớp vẫn còn đánh ngơ ngác vì chuyện vừa xảy ra

30. Chương 30: Quyết Tâm

Lục Tiểu Thiên được anh cấp tốc đưa vào phòng y tế sơ cứu, cơn đau nhức khi bị cây xà đập trúng mũi khiến cả đầu cậu cũng choáng váng theo. Lúc cô y tế dùng bông cầm máu cho cậu, Khang Mạnh Nghiêm một mực đứng ở bên cạnh mà hồi có bị cắn trúng lưỡi không. Còn muốn đưa cậu đi bệnh viện nữa chứ

Cậu thê thảm bị nhét hai miếng bông vào cả hai mũi, phải dùng miệng thở phì phò, khuôn mặt lại buồn buồn mà lắc đầu

Tử Hoàng sau khi chạy theo đến nơi đây, tâm trạng lo lắng được thay thế bởi một trận cười. Hắn dựa cả vào người Hoắc Đông đang đứng bên mà cười ra nước mắt

- Haha... Thiên... Anh không ngờ em lại yếu thể dục đến vậy đó... Ha ha ha

Hoắc Đông thưởng cho hắn một đấm ngay vào bụng, khiến tên lấm mồm này ngay lập tức câm miệng. Mạnh Nghiêm ngồi bên cạnh Tiểu Thiên, ôn nhu vuốt đầu an ủi cậu

- Không sao! Em đừng buồn, chỉ là môn thể dục thôi mà, chẳng quan trọng là mấy

Cơn đau lan truyền xuống tận cơ miệng. Làm cậu chỉ có thể be be mở khẩu hình

- Môn thể dục cũng có thể hạ gục em đó ~T__T~

Nói hết lời của mình, Tiểu Thiên cảm thấy cực kì buồn rầu, quyết định trùm cả chăn lên đầu để trốn tránh sự việc. Mạnh Nghiêm biết tâm trạng cậu không tốt thì cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng xoa mái tóc đen đang lòi ra kia

Một tiếng sau, Khang Mạnh Nghiêm đưa Tiểu Thiên về kí túc xá, vẫn là cậu không nói gì, tự mình trèo lên giường kiểm điểm lại bản thân vô dụng

-Hôm nay em không cần đi học, lát nữa anh sẽ sang lớp xin phép giáo viên chủ nhiệm cho em. Ngoan... Đừng buồn nữa có được không??

Cậu quay sang, hướng anh cười cười. Bàn tay với lên nắm lấy tay anh

- Em biết rồi mà, chỉ là có hơi đau đầu một chút. Chuông reo rồi kìa, anh mau đến lớp đi

Ôn nhu xoa xoa bàn tay của cậu, anh điềm tĩnh gặt đầu cậu

- Tốt! Bây giờ anh lên lớp, khó chịu chỗ nào thì gọi cho anh

Sau đó lại nhìn cậu một lượt đang an ổn nằm trên giường một lần nữa mới yên tâm rời đi

Cửa vừa đóng lại, Tiểu Thiên liền thở dài, lấy tay tự gõ lên đầu mình một cái mà lẩm bẩm

- Lục Tiểu Thiên, sao cái gì mày cũng làm không ra hồn vậy? Ai nha

Cậu bực lắm, cậu giận bản thân mình, chẳng được tích sự gì cả, học lực bình thường, thể lực quá yếu, việc gì cũng làm không xong, ngay cả môn thể dục cũng bị nó vật cho đổ máu. Thử hỏi cậu đã làm được gì ra hồn chưa?

Lục Tiểu Thiên lăn lộn trên giường, hết thở dài rồi vẫn lại thở dài mãi thôi.

Đến trưa Mạnh Nghiêm vừa kết thúc buổi học liền không quản nhiều, sải chân dài đi nhanh về kí túc xá lo cho bảo bối của mình, sợ đầu cậu vì cú va đập mà còn đau, cho nên gọi một cuộc điện thoại về nhà. Báo với quần gia hôm nay muốn ăn cháo bào ngư, không muốn ăn cơm trường nữa, bảo người làm phải mang cháo đến thật nhanh và vẫn còn độ ấm nóng

Bác quần gia vừa nghe thiếu gia gọi về, liền tức tốc sai người làm ngay lập tức. Còn hứa là 30p nữa sẽ mang đến cho anh

Mạnh Nghiêm vừa mở cửa phòng liền thấy Lục Tiểu Thiên ngồi dậy hét lên

- Nhất định ngày mai phải luyện tập... Ồi mẹ ơi...anh về khi nào vậy

Vừa thấy người đứng trước cửa, cậu giật mình không thôi, tất cả những hành động ngu xuẩn ban nãy đều bị anh thu vào trong mắt, người ấy còn vừa nhìn vừa cười nữa chứ!! Thật khiến cậu ngượng ngùng cúi đầu chui lại vào góc giường

- Em ổn chưa?

Cậu gật đầu trả lời

- Dạ rồi, miệng tuy còn nhức nhưng vẫn ổn hơi ban nãy, chỉ có điều là mũi em vẫn còn tê tê

- Không sao... Em không bị gì là tốt, hôm nay không cần xuống căn tin ăn cơm, một lát nữa người làm nhà anh sẽ mang cháo đến đây. Chúng ta sẽ ở phòng này ăn

Tiểu Thiên ngoan ngoãn gật đầu, anh vươn người tới, hôn nhẹ một cái thật sâu vào môi cậu, sau đó mới hài lòng đi tắm

Một lát sau, khi anh vừa mới tắm xong, Tử Hoàng cũng liền chui tót vào phòng hai người, trên tay cầm hai cà mên lớn, đưa đến trước mặt anh

- Này! Quần gia nhà cậu gởi cho cậu đó, hôm nay tớ không rảnh ở lại chơi. Dương Thanh mới phát hiện ra một phương thuốc mới, tớ phải phụ anh ấy một chút. Tạm biệt

Tử Hoàng đến cũng nhanh, mà rời đi lại còn nhanh hơn, vừa nói hai ba câu liền như người có lắp đặt tên lửa mà phóng như bay ra ngoài, Tiểu Thiên còn chưa hiểu mô tê gì cả thì cửa cũng đóng sầm lại, Mạnh Nghiêm đổ cháo ra chén đã chuẩn bị sẵn, sau đó thổi vài hơi rồi đưa lên miệng cậu

- Miệng em vẫn còn đau, nhai cơm sẽ rất khó khăn, đây là cháo bào ngư. Ngoan ngoãn ăn đi, rất tốt cho cơ thể em đó

Cậu tròn mắt, thì ra vẫn là anh chu đáo với cậu nhất

- Thiên! Há miệng ra nào, để anh đút cho em

- Em tự ăn được mà, em lúc nào cũng phiền anh cả

Mạnh Nghiêm không nhiều lời, trực tiếp đưa cháo đến miệng của cậu, Lục Tiểu Thiên đành ngoan ngoãn mà ăn hết từng muỗng.

Cứ như thế, buổi tối cũng vậy, anh chu đáo để sữa hết lạnh rồi mới cho cậu uống, đến giờ ăn, anh Hoắc Đông lại đem tổ yến đến cho, biến cậu như một bảo bối mà nâng niu không ngừng

Nằm trong lòng ngực anh mà chột chột lên vết hằn của người này, anh một tay ôm eo cậu, một tay dùng điện thoại xem một vài tình hình kinh tế của trong lẫn ngoài, chơi với cổ chân chên, như nhớ ra điều gì đó, cậu vội với tay đến điện thoại mình, cài đặt đồng hồ báo thức lúc 5h sáng, anh nhìn cậu khó hiểu hỏi

- Em dậy sớm như vậy để làm gì?

Tiểu Thiên sau khi cài đặt xong liền rúc vào trong ngực anh, đáp

- Em quyết định rồi, từ hôm nay quyết tâm dậy sớm tập thể dục, rèn luyện thể lực, em muốn thi qua môn nha, cho nên phải cố gắng

Nhìn hai con mắt của cậu như muốn tỏa sao sáng, anh không khỏi ôn nhu cười trả lời

- Người yêu anh thật siêng năng, được rồi ngày mai anh dậy cùng em

- Không cần đâu. Anh cứ ngủ đi, em nhớ là mai anh còn phải đến hội học sinh nữa mà. Em tự tập cũng được, không muốn phiền anh mà

- Dù sao dạo này anh cũng muốn rèn luyện thân thể, đi chung với em vẫn tốt hơn!! Ngủ đi mai còn dậy sớm nữa

Anh vỗ vào mông cậu một cái, sau đó cả hai như hai con gấu kôla bám vào nhau mà ngủ, cứ như vậy, một ngày xui xẻo cũng trôi qua với Tiểu Thiên

31. Chương 31: Tập Luyện

Sáng sớm hôm sau, chuông điện thoại của Lục Tiểu Thiên vừa reo lên, Khang Mạnh Nghiêm liền với tay đến chụp lấy nó rồi tắt đi, sau đó ngồi dậy, nhìn khuôn mặt cậu còn đang say ngủ, bỗng nhiên nổi lên ý xấu không thôi

Tà ác bóp mũi của cậu lại, khiến Tiểu Thiên đang say ngủ, liền bị khó thở làm cho tỉnh giấc, cậu hít lấy hít để bầu không khí bên ngoài, mắt vẫn còn liu liu vì buồn ngủ nhìn anh, giọng nói mang uể ỏi

- Anh.. Còn sớm mà, sao anh không ngủ thêm

Mạnh Nghiêm buồn cười nhìn cậu đang như con sâu nhỏ trong lòng mình, tốt bụng nhắc nhở

- Anh nhớ có ai nói rằng hôm nay quyết tâm tập luyện thể dục lúc sáng sớm nhỉ?

Một câu nói của anh triệt để làm cậu tỉnh giấc, cả người bật dậy như có lò xo

-Nghiêm... Mấy giờ rồi nhỉ, em ngủ bao lâu rồi? Có trễ hay không vậy

- Em yên tâm đi, vẫn còn sớm, điện thoại của em vừa reo thì anh tắt rồi. Không có trễ đâu, vào thay đồ đi bảo bối

Hai người loay hoay một lúc thì cuối cùng cũng ra sân vận động, Lục Tiểu Thiên vẫn là lần đầu tập luyện, cho nên việc đuổi sức là không thể tránh khỏi được. Mới chạy được một vòng sân, mồ hôi đã thấm ướt hết cả áo, hai chân mỏi rã như không phải là của mình nữa rồi, nhưng mà đã quyết tâm thì phải làm cho được, Mạnh Nghiêm rất quan tâm cậu, Tiểu Thiên tập nhảy cóc anh cũng nhảy theo, cậu tập chạy thì vẫn có anh kề sát một bên, sân trường có một cây bệ nhảy cao, anh cũng giúp cậu tập luyện nốt

Hai người quan tâm nhau đến nỗi không để ý đến những người khác vẫn còn đang ở tại sân vận động, họ nhìn một mảnh hường phấn tỏa ra bốn phía mà không khỏi ganh tị, có người còn tỉnh cả mắt cầu độc thân

-Tại sao Tiểu Thiên xấu như vậy lại có thể may mắn vớt được học trưởng của bọn họ cơ chứ?? Thật đau khổ mà

Liên tục suốt một tuần như vậy, không ngày nào mà Lục Tiểu Thiên không cùng Khang Mạnh Nghiêm tập luyện, ban đầu vì chưa quen, nên cậu bị đau nhức cơ bắp vô cùng, cả bàn chân cũng có nhiều vết bầm do tập nhảy không đúng cách, anh nhìn mà xót xa vô cùng, mỗi buổi tối đều giúp cậu pha nước nóng để tắm, sau đó còn xoa bóp chân cho cậu mỗi ngày

Một tuần trôi qua, cũng đã đến ngày thi môn thể dục, Tiểu Thiên cho dù có tập luyện rất chăm chỉ nhưng hôm nay vẫn có chút run nhua, trước khi đến lớp, bàn tay to lớn của Mạnh Nghiêm xoa đầu cậu nói

- Hôn anh một cái tìm may mắn nào!!

-Được.. Anh là thần may mắn của em, chúng ta cùng cố lên

Cậu cũng không còn ngại ngùng như trước nữa, nhón chân của mình lên, ngay tại môi anh để một nụ hôn nhẹ, sau đó cả hai cũng nhau rời đi

Thời khắc quan trọng cũng đã đến, thầy thể dục nói rằng hôm nay sẽ xáo tên danh sách lớp, gọi tên ngẫu nhiên, và cậu “may mắn” được gọi tên lên đầu tiên

Tự tâm niệm phải bình tĩnh một vạn lần, những công sức của một tuần qua phải đặt hết cho ngày hôm nay. Bạn Tiểu Thiên của chúng ta đã quyết tâm vô cùng. Sẵn sàng vào vạch xuất phát

Ánh mắt Khang Mạnh Nghiêm, Tử Hoàng và Hoắc Đông dõi theo từng động tác của cậu

Dùng hết sức lực của bản thân, lần này cậu chuẩn xác nhảy qua cây sào một cách an toàn, khoảng khoảng lưng cậu không chạm cây sào, bên này Mạnh Nghiêm và hai người kia đều vui mừng cho cậu

Thầy giáo lên tiếng

- Thiên, Lần này em làm rất tốt. Môn thể dục em đã vượt qua rồi!!

- Thầy... Em cảm ơn thầy nhiều lắm ~T__T~

Công sức cuối cùng cũng được đền đáp, Lục Tiểu Thiên hướng đến chỗ anh mà giơ tay thành hình chữ V, khẩu hình miệng nói

- Anh.. Em làm được rồi

Khang Mạnh Nghiêm cũng không tiếc một ngón tay cái lên cho cậu. Hiện giờ phải nói là tâm trạng cậu vui phơi phới như ánh nắng mặt trời nha!!

_____*****_____

Buổi trưa, tranh thủ lúc bảo bối của mình ngủ say, anh liền nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, tiến đến phòng của giáo viên dạy thể dục Tiểu Thiên gõ cửa

Nhìn người đến chính là công tử nhà họ Khang, thấy Bác liền có phần khách sáo cùng vui vẻ nói

- Trò Nghiêm, cảm ơn em đã nói hiệu trưởng tăng lương giúp cho tôi

Khuôn mặt của Mạnh Nghiêm tỏa ra khí lạnh tức người, chỉ gật đầu đáp

- Dù sao hôm nay cũng nhờ có thầy đã hạ cây sào thấp xuống bằng với mức của Tiểu Thiên, cho nên người cảm ơn phải là tôi mới đúng

Thầy Bác vội xua tay

- Không sao, em đã giúp thầy rồi cho nên đây cũng là chuyện nhỏ
- Nhớ kĩ, chuyện này không được để ai biết nữa, nhất là em ấy, thầy hiểu chứ
- Ân, thầy đã nhớ rồi, em cứ yên tâm

Mạnh Nghiêm không nhiều lời nữa, quay đầu chào thầy, sau đó quay trở lại phòng mình, tiếp tục ôm bảo bối vẫn còn đang ngủ vào lòng, an tĩnh nằm ngủ xem như mình chưa từng ra khỏi căn phòng này

32. Chương 32: Xa Nhau

Học kỳ một cuối cùng cũng đã trôi qua, Tiểu Thiên nhờ có Khang Mạnh Nghiêm ôn tập cho mà thuận lợi vượt qua kỳ thi học kì. Đông đi rồi mùa xuân cũng đến, không khí của năm mới liền cận kề với đất nước Trung Quốc

Hôm nay toàn thể học sinh của cao trung Tín Lâm đều nô nức soạn vali về nhà đón tết, nhà trường cho tất cả mọi người được nghỉ tận hai tuần lễ lặn nha. Hầu như, học sinh nào cũng phấn khởi không thôi

Chỉ có riêng vị hội trưởng của chúng ta là không có một chút biểu cảm vui mừng nào cả, nhìn người yêu bé nhỏ đang chu đáo xếp đồ của cả hai vào hành lí. Anh không tình nguyện, tiến đến ôm cậu từ phía đằng sau, giọng nói làm chút biếng nhác

- Thiên...Anh không muốn về nhà chút nào cả

Cậu dường như đã quá quen với những cử chỉ thân mật của anh, cũng liền không có ngại ngùng như trước nữa, cậu gấp từng bộ quần áo cho anh, lại hỏi

- Vì sao? Tết mà được đón cùng gia đình sẽ rất vui đó anh

Mạnh Nghiêm cắn lỗ tai cậu, vẫn là tiếp tục ôm chặt thân thể người ở trong lòng lại

- Xa em đến hai tuần lặn đó, sẽ rất nhớ. Học kỳ sau bạn cùng phòng của em lại nhập học rồi, thật sự khiến anh buồn bực mà

Tiểu Thiên sau khi bỏ món đồ cuối cùng vào hành lí, trực tiếp quay lại vuốt khuôn mặt bánh bao chiều của anh, nhìn khuôn mặt đang không can tâm tình nguyện kia, cậu trấn an

- Mạnh Nghiêm, em tưởng đâu anh chỉ có mỗi khuôn mặt lạnh lùng thôi chứ!! Thật không ngờ nha, hiếm

thấy những cảm xúc này của anh đó!!

- Hừ.. Em nhìn có vẻ rất vui khi xa anh nha. Thật muốn đi về cùng em ra mắt cha mẹ vợ

Tiểu Thiên nghe đến từ ” Vợ ” khuôn mặt liền đỏ au, dấm nhẹ vào ngực anh một cái, dùng giọng điệu ngại ngùng nói

- Ai là cha mẹ vợ chứ, anh lại nói linh tinh rồi

- Ha ha.. Rõ ràng em thích muốn chết mà còn chối cái gì hả bảo bối

Sau khi nói vài câu đùa giỡn, Nghiêm tiểu công của chúng ta vẫn là nhào đến ôm lấy Lục Tiểu Thiên, dùng cằm mình cọ cái đầu nhỏ của cậu, lộ ra vẻ rất chi là buồn chán

- Aaaaa! Hai tuần không có em, anh sẽ mất ngủ cho coi, tranh thủ phải hôn em thật nhiều bù cho chừng đó ngày mới được

Nói là làm, anh chuẩn xác chộp khuôn mặt của cậu, lưu lên từ trán cho đến cổ không biết bao nhiêu là nước bọt của mình, cuối cùng lại tìm đến môi cậu hôn say đắm

Cốc! Cốc!bCốc

Tiếng của Tử Hoàng vang lên, phá đi khoảnh khắc ngọt ngào của hai người

- Mạnh Nghiêm... Đoàn xe nhà cậu đến rồi kìa, mau đi thôi. Tiểu Thiên, em có trong đó không, xe buýt đưa đón học sinh ban B cũng đã tập trung lại rồi đó

Lúc này, nhìn vào đồng hồ điện thoại, Tiểu Thiên vội vàng mang vali lên, sau đó nắm tay anh kéo đi

Hai người vừa đến cổng trường, đoàn xe sáu chiếc sang trọng của ba vị thiếu gia này liền đậu sẵn ở đó, vừa thấy Mạnh Nghiêm, Tử Hoàng, và Hoắc Đông xuất hiện, bao ánh nhìn lại tập trung về đây, đoàn vệ sĩ của từng nhà liền bước xuống xách hành lý hộ họ, Tử Hoàng huych vai Hoắc Đông nói

- Được về nhà với Khắc Kiệt rồi chứ gì, cậu chắc vui lắm nhỉ

Trên khuôn mặt liệt của Hoắc Đông lộ ra nụ cười khó thấy, cậu ngốc Khắc Kiệt chính một nhóc bị thiếu năng trí tuệ, mồ côi cha mẹ, là một kẻ lang thang. Ban đầu là cậu ấy ngủ tại cổng nhà Hoắc Đông, tình cờ anh thấy được, cho nên đem vào nhà cư mang, xem như làm người tốt. Không ngờ cuối năm lớp mười, nghe tin Kiệt đi lạc, anh liền loạn cào cào mà tìm kiếm khắp nơi, sau đó khi tìm về được. Liên sống chết cầu xin cha mẹ mình cho được sống cùng em ấy như vợ chồng, để một đời có thể bảo vệ con người này, cha

mẹ của Hoắc Đông không quá cổ hủ, liền đồng ý ngay. Kể từ đó, đi học thì thôi, chứ về nhà là Hoắc Đông trong mắt lại chỉ có mỗi vợ ngọc của mình. Bây giờ sắp được gặp lại em ấy, hẳn liền cười cười nói

- Ủm..Lần này về, sẽ dẫn em ấy đi sang Pháp chơi

Tử Hoàng gọi điện thoại cho Dương Thanh nói

- Anh! Năm nay em muốn được lì xì một căn nhà nha

Bên kia đáp lại

- Quà lì xì là bản thân anh được không?

- Xí.. Mới là không thêm anh

Nhìn tổng thể vẫn là Tử Hoàng khuấy động không khí nhất

Lúc Mạnh Nghiêm được người mang hành lí giúp liền nói

- Các người đợi tôi

Sau đó liền nắm tay Lục Tiểu Thiên, đưa cậu lên xe buýt rồi dặn dò

- Vừa nãy anh có bỏ vài gói socola và một chai rượu vào trong đó, em đem về cho cả cùng dùng có biết chưa. Về đến nơi nhớ gọi điện báo anh biết, mỗi ngày cũng phải gọi cho anh, không được tắt máy có biết không? Anh mà liên lạc không được, liền sang tận nhà em đánh đòn

Tiểu Thiên tròn mắt..Hèn gì ban nãy anh cứ hí hoáy ở vali cậu, gật đầu nói với anh

- Anh lúc nào cũng âm thầm quan tâm như vậy cả, em biết rồi, lát về sẽ gọi điện cho anh. Nghiêm thật ra em cũng sẽ nhớ anh lắm đó

Mạnh Nghiêm như muốn truy tìm vì câu nói của cậu, xoa đầu bảo bối của mình, anh tạm biệt Tiểu Thiên

Nhìn xe bus màu vàng đã đi thật xa, anh cũng lên xe mình mà về lại Khang gia, vị quán gia ngồi ở trên liền nói

- Cậu Nghiêm, người yêu cậu thật dễ thương đó, chỉ sợ lão gia....

Anh phất tay, chắn ngang lời ông ấy

- Bác không cần lo, đợi đúng lúc cháu sẽ nói rõ cho ông nội biết, bác bây giờ cần giữ kín chuyện này là được

Ông kính cẩn trả lời

- Đã biết

_____****

Tiểu Thiên đang ngồi trên xe, di động liên reo lên báo tin nhắn

- Thiên! Anh thật sự không can tâm tình nguyện tí nào

Cậu bật cười vì cái icon anh gửi sang, liền lập tức trả lời lại

- Em sẽ gọi cho anh thường xuyên mà, được rồi, chỉ là hai tuần thôi, sau đó liền gặp lại nhau O(_)O

Tin nhắn gửi đi, cậu liền cất điện thoại vào trong túi áo, ánh mắt lại nhìn ra khung cảnh bên ngoài, đoàn xe chậm rãi đưa mọi người về nhà đón năm mới

_____*****

Truyện về Hoắc Định và Khắc Kiệt mang tên Nuôi Vợ Ngốc nhé

33. Chương 33: Tụ Hạp

Chuyến xe bus xóc nảy cứ chầm chậm chạy hết hai tiếng đồng hồ, cuối cùng thì cũng đưa Lục Tiểu Thiên về đến đầu ngõ nhà. Mang hai túi hành lý to của mình trên tay, tiếng nói của người đàn ông liền vọng đến

- A Thiên

Cậu theo phản xạ, xoay đầu về hướng có tiếng nói, trên mặt lộ ra vẻ cười tươi rói, bước chân đi cũng nhanh hơn, tiến gần đến người đàn ông đó

- Ba!

Người đàn ông đó tên Lục Ương, là ba của Lục Tiểu Thiên, khuôn mặt tuy vì phơi nắng quá nhiều mà có phần ngăm đen, nhưng lại phát ra một vẻ thật thà ít ai có, ông đưa tay đến, xách hộ túi hành lí của con trai, hỏi thăm

- Ở trường không bị ai bắt nạt chứ??

- Không ạ. Mọi người ở trường đều đối với con rất tốt

- Ừ! Như vậy ta cũng yên tâm hơn, ta và mẹ ở nhà luôn lo lắng cho con đấy

Hai người vừa nói vừa từ từ cước bộ về đến nhà

Căn nhà của nhà họ Lục tuy nhỏ nhưng nhìn trông rất sạch sẽ và ấm áp, cậu vừa mới đặt chân vào cửa nhà thì có một mùi hương từ thức ăn xộc thẳng vào mũi, không cầm được kích động, cậu liền chạy thẳng vào trong bếp

- Mẹ! Con về rồi đây

Bà Lan Trân đang làm món sườn xào chua ngọt, thấy con trai mình đã về, liền vội vàng tắt bếp, chạy đến ôm chầm Tiểu Thiên

- Thiên, Cuối cùng con cũng về nhà rồi, nào nào để mẹ nhìn con một chút nữa nào

Người phụ nữ có khuôn mặt hiền từ không kìm nén được kích động, hết nhìn con trai bên phải, rồi lại nhìn bên trái, cả người cậu bị nhìn đến không bỏ sót chỗ nào, sau đó bà chợt cảm thán

- Xem ra quả đúng như lời con nói, ở trường rất tốt, nhìn kìa con bây giờ có rất nhiều thịt đó, mặt mũi cũng hồng hơn trước nữa nha! Thật tốt...Con trai của mẹ, mừng con về nhà...

Lục Tiểu Thiên vừa về nhà liền bị hai vị thân sinh của mình làm cho hạnh phúc không nói nên lời, hết cười rồi lại ôm chầm cha và mẹ, phải mất đến nửa giờ sau, cậu mới lên phòng xếp lại hành lí

Mạnh Nghiêm về đến biệt thự, khuôn mặt liền lạnh lùng đi, những nét cười trên khuôn mặt vừa nãy triệt để biến mất, chỉ chừa lại một thiếu gia họ Khang lạnh lùng lúc trước

Bước vào đại sảnh, trên ghế sofa đã có ba người ngồi đó, vẫn là những bà mẹ đều bộc lộ hết tình yêu thương cho con trai, bà Ngọc thấy con trai độc nhất của mình về, liền đặt tách trà xuống, đi đến hỏi thăm

- Nghiêm! Đi đường về có mệt không?

Mạnh Nghiêm trừ Tiểu Thiên là người ngoài được anh đối xử ôn nhu ra, còn có thêm hai người khác là bà ngoại và mẹ là khiến anh không giữ tính bằng lãnh của mình, nhẹ giọng trả lời

- Con không mệt chút nào! Mẹ mau đến ghế ngồi đi nào, chân bị khớp, đứng lâu không tốt đâu

Hai người đàn ông ngồi trên ghế lần lượt là Khang Đông lão gia, và Khang Phát cha của Mạnh Nghiêm, anh hướng hai người chào hỏi

- Ông nội! Cha!

Khang Phát cũng giống hệt vợ mình, tuy là người đàn ông thành đạt nhưng không hề tỏ ra khí suất kiêu căng, ngược lại có phần bình dị vô cùng, liền nói với anh

- Nhóc thôi! Cuối cùng cũng lộ mặt về. Ở trường vẫn tốt??

- Ân! Vẫn tốt ạ

Có lẽ sự bằng lãnh, xấc xỏ của Mạnh Nghiêm đều thừa hưởng từ ông nội, chờ đến lượt của một nhà ba người kia nói xong, ông liền lên tiếng

- Về nhà là tốt rồi. Mau lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm, ta còn nhiều chuyện muốn nói với cháu

Mạnh Nghiêm không nói gì, chỉ hướng ba người gật đầu chào thưa, sau đó đứng thẳng đi lên lầu, trả lại bầu không khí yên tĩnh cho Khang gia. Vợ chồng Khang Phát thấy cha mình vẫn luôn lạnh lùng, điềm tĩnh như vậy, đành nhìn nhau rồi lắc đầu, tiếp tục cúi xuống uống trà

Tiểu Thiên đang xếp quần áo, điện thoại liền reo lên, nhìn tên người gọi đến, cậu vội vàng bắt máy

- Nghiêm.. Em đây

Bên kia vang lên giọng nói trầm thấp, nhưng chứa đầy ôn nhu

- Bảo bối! Em đã về đến nơi chưa??

Cậu ngoan ngoãn trả lời

- Đã về được một lúc rồi nha. Còn anh, đã về đến nhà chưa vậy??

Bên kia vang lên tiếng cười nhẹ, đáp

- Anh mới vừa về liền gọi cho em đây, Thiên mới xa em vài tiếng anh lại cảm thấy nhớ rồi

Thường thì khi chạm mặt nhau, anh nói câu này ít nhiều cậu cũng sẽ bót ngại ngùng, nhưng không ngờ nha, khi nói qua điện thoại như vậy cảm giác xấu hổ như lúc ban đầu lại ùa về

- Nghiêm, Tiểu Thiên hai tuần không gặp cũng sẽ nhớ anh lắm

- Thiệt sự muốn bay thẳng sang nhà em ở luôn mất

Mạnh Nghiêm lộ ra bộ mặt ôn nhu không thể tưởng, giọng nói đầy biếng nhác

-Hai tuần nữa sẽ gặp lại anh có được không.. Em sẽ gọi điện cho anh thường xuyên mà!

- Chuyện đó là tất nhiên, em dám không gọi cho anh thử xem??

Cậu bật cười vì nghe anh nói câu đó, hai người im lặng một lúc, Tiểu Thiên liền lên tiếng

- Khang Mạnh Nghiêm! Năm mới vui vẻ, qua năm rồi em sẽ yêu anh nhiều hơn năm cũ, anh cũng phải yêu em nhiều thêm nữa có biết không?

Một câu nói đã khiến bao nhiêu tảng băng tan chảy, ánh mắt cùng khuôn miệng của anh đều cong lên đáp

- Tiểu tâm can, anh cũng yêu em nhiều lắm

_____*****_____

Cổ đã từng nói chưa nhỉ?? Ông nội mà chào sân là có mùi nguy hiểm

Cũng nói luôn, ba mẹ của Nghiêm không hề chảnh đâu nha, hai người họ cũng rất hiền đó!! Sau này hai người chính là màn bảo vệ cho Mạnh Nghiêm vào phút cuối

34. Chương 34: Chuyện Ngày 30 Tết

Lục Tiểu Thiên ở nhà mình cảm giác rất ảm cúng, ngày 28- 29 tết cậu đều cùng mẹ đi chợ sắm thêm thức ăn, giúp cha mình trang trí lại nhà cửa, dọn dẹp lại bàn thờ một lần cuối cùng. Và cậu đúng như lời hứa của mình, một ngày ba bữa sẽ luôn gọi cho Khang Mạnh Nghiêm, ngoài ra hai người vẫn liên tục nhắn tin cho nhau

Nhưng chiều ngày ba mươi tết có lại có một số việc bất ngờ xảy ra, chẳng hạn như cậu quên tắt điện thoại của anh. Nhưng mà thật sự không phải là Tiểu Thiên cậu cố ý đâu mà, chẳng qua hôm nay lại đi dạo chợ với mẹ, định sắm sửa thêm một ít trái cây để đêm nay đón giao thừa. Ngờ đâu, lúc đi ngang sang quầy thịt giảm giá, thế là cậu và bà Trần liền chớp lấy thời cơ, lao vào cố gắng vượt qua những bà nội trợ khác để mua thêm đồ về dự trữ

Lục Tiểu Thiên không có đi tranh giành, nhưng là cậu luôn ở sau lưng của mẹ để che chở, hòng không cho những người kia giật tóc, nắm áo ba Trần. Nào ngờ ngay tại khoảng khắc đoàn người xô bồ, chen lấn lẫn nhau thì Mạnh Nghi lại gọi đến. Thật chẳng hợp phong cảnh thế nào, vậy là tiếng của những người phụ nữ gào thét nào là

- Cửa tôi, cửa tôi mấy người tránh ra

- Cái con mụ này! Ai nói là của bà hả??

Hơn một chục người phụ nữ giọng ai giọng nấy đều khỏe như nhau, thế là triệt để lấn át luôn tiếng chuông điện thoại yếu ớt của cậu

Lúc hai mẹ con thỏa mãn xách được bốn cân thịt ngon đi về nhà, Lục Tiểu Thiên liền kiểm tra điện thoại, vừa bật màn hình lên liền hiện đến mười sáu cuộc gọi nhỡ từ anh..

Trong lòng cậu liền kêu không ổn, vội vã nói mẹ muốn ra ngoài đi dạo một lát, sau đó liền nhanh như chớp mà phóng ra công viên nhỏ gần nhà mình

Cậu nhắn điện thoại gọi đi cho anh, chưa đầy hai tiếng chuông reo liền có người nhắc máy, bên kia Mạnh Nghiêm như muốn gào thét cho lung cả màng nhĩ của cậu

- Em đang đi với thằng nào đóoooo!!

Cậu đỡ khóc đỡ cười, vội vã giải thích

- Không có mà! Em không đi với ai hết

Mạnh Nghiêm bên này vẫn tiếp tục gầm gừ hỏi

- Vậy tại sao không bắt máy của anh? Mười sáu cuộc đều không có cuộc nào nhận điện thoại là sao hả?

Vẫn là cậu ngoan ngoãn từ tốn nói với anh

- Ban nãy em và mẹ có đi mua chút đồ, tại vì chỗ đó ồn ào quá cho nên em không nghe được chuông điện thoại của anh. Lúc về đến nhà thấy cuộc gọi nhớ, em liền gọi ngay cho anh đây

Mạnh Nghiêm nghe vậy, tâm trạng liền hòa hoãn đi không ít, lúc này mới dịu giọng của mình lại

- Thiên, xin lỗi vì ban nãy đã trách lầm em. Cũng là tại vì anh lo lắng cho em nên mới như vậy thôi

Cậu biết anh có tính chiếm hữu rất cao, chỉ cần cái gì là của anh, thì đừng hòng ai chạm vào được, cho nên đối với chuyện này Tiểu Thiên không giận, chỉ cười nhẹ nhàng đáp

- Em biết mà. Cũng là em có lỗi, lần sau em sẽ bắt máy nhanh hơn

- Khoảnh khắc em không nghe điện thoại của anh, Mạnh Nghiêm anh hận không thể phi sang nhà em mất

- Haha... Được rồi. Buổi tối lại gọi cho anh, bây giờ em phải về phụ giúp với mẹ rồi. Tạm biệt

Đầu dây bên kia thật sự chưa muốn tắt máy đâu, nhưng mà Thiên của hắn còn việc cho nên không thể ép nha, sau khi hắn liền gạt đầu đồng ý thì hai bên cùng tắt máy

_____*****_____

Khang Mạnh Nghiêm đang nằm trên giường đọc sách thì Khang phu nhân đẩy cửa tiến vào, hiền từ hỏi

- Con trai, ban nãy làm gì mà con lại gào thét dữ vậy?

Anh đặt quyển sách xuống, hướng mẹ mình nói

- Không có gì, chỉ là một chút chuyện thôi ạ. Làm mẹ giật mình rồi?

Bỗng nhiên điện thoại anh báo tin nhắn đến, bà Ngọc liếc mắt một phát liền thấy ảnh nền điện thoại của cậu với Tiểu Thiên chụp chung, liền mở chộc ghẹo

- Ấy da! Nhóc con này đã khiến con bực mình hả? Là người yêu?

Anh nhanh nhẹn tắt đi màn hình điện thoại của mình, sau đó lại nhìn biểu hiện của mẹ mình, bà Ngọc vẫn nói

- Nếu sợ xa người ta như vậy thì tại sao không đến hẳn nhà cậu nhóc ấy đón tết?? Dù gì nhà ta có năm nào đón tết như những nhà khác đâu

Mạnh Nghiêm bắt ngờ với thái độ của mẹ mình, định bụng hỏi một câu thì lại bị mẹ mình dành nói

- Vừa hay ông nội con đã bay sang anh nghỉ ngơi, ta và cha con tối nay cũng sẽ lên máy bay đi du lịch, con thích thì có thể đi bây giờ nha

- Mẹ... Con là gay mà mẹ cũng không để ý sao?

- Con trai.. Con quên mất rằng mẹ từng là bác sĩ tâm lý sao? Bây giờ không lẽ người ngoài mẹ bảo vệ được, người trong nhà thì lại không sao?? Con cũng đừng sợ cha con, ông ấy là người của hiện đại, chuyện kinh doanh cũng sẽ ít nhiều gặp trường hợp này. Chỉ là sợ ông nội của con thôi

Lúc nào cũng là mẹ tốt với cậu, Mạnh Nghiêm mỉm cười gật đầu, nhét đại vài bộ đồ vào vali, sau đó hẳn một hai phóng xuống nhà, bỗng nhiên mẹ Ngọc hét lên

- Này nhóc thối, con định đi tay không đến à? Xuống phòng rượu lấy hai chai rượu quý mang theo biếu bác trai, chạy vào tiệm mua thêm bánh biếu bác gái có biết chưa?

Từ cầu thang vọng lại tiếng nói

- Con biết rồi mẹ

_____*****_____

Buổi tối mười một giờ khuya, chỉ còn một tiếng nữa là đến giao thừa, nhà họ Lục đều tập trung trước nhà, tươm tất dọn đồ để đón năm mới. Bỗng nhiên một thân ảnh quen thuộc xuất hiện giữa nhà, khuôn mặt điển trai cười rạng rỡ nói

- Cháu chào bác trai, chào bác gái, cháu là bạn của Lục Tiểu Thiên, nhà cháu đã đi công tác hết rồi, chỉ để cháu ở lại một mình, không biết có phiền hai bác cho cháu ở lại đây đón tết được hay không?

Tiểu Thiên suýt chút nữa hồn bay khỏi người, trợn mắt nhìn cái con người này. Là anh... Khang Mạnh Nghiêm

_____*****_____

Cổ: Hình tượng tui xây dựng tổng công lạnh lùng đâu rồi O_o. Sao bây giờ lại trở thành tên mặt dày không tưởng thế kia hả????

35. Chương 35: Đón Giao Thừa Cùng Anh

Ba người nhà họ Lục ngơ ngác nhìn con người đang cười tươi như hoa trước cửa nhà mình

Thấy không ai phản ứng gì cả, vẫn là Mạnh Nghiêm lên tiếng

- Cả nhà bị sao vậy ạ? Hay tại vì cháu đã làm phiền mọi người?

Người thanh tỉnh nhanh nhất có lẽ là mẹ Trân, bà vội vàng cười xoa tay nói

- Không phiền! Không phiền chút nào hết, Tiểu Thiên nhà chúng ta có bạn đến chơi thật tốt. Vào nhà đi cháu, Thiên đem nước đến cho bạn đi con

Lục Tiểu Thiên vâng một tiếng rồi đi thẳng xuống bếp lấy nước, ba Lục cũng không ngại người lạ, dù sao cũng là bạn bè với con mình, ông hướng người rồi gặt đầu

Mẹ Trân nhìn cậu trai trước mắt, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, nhưng cũng không kém phần khí suất, trong lòng thầm tán thưởng con ai mà lại khéo sinh đến thế, lúc vào trong nhà ngồi

Nghiêm tiểu công của chúng liền tay đưa một túi quà lớn đến cho bà Trân

- Bác gái.. Thật ngại vì sẽ làm phiền nhà bác vài ngày, cháu có mang vài hộp bánh đến để cả nhà bày biện thêm trong những ngày đón khách

- Khách sáo làm gì không biết nữa

Tuy là nói như vậy, nhưng bà vẫn mở ra, bên trong toàn loại bánh cao cấp đắt tiền, khiến Lan Trân có ý định trả lại, nào ngờ lời còn chưa mở đã bị anh đánh úp

- Bác gái không cần trả lại đâu, cháu ở đây vài ngày, chút bánh này chỉ là quà thôi ạ. Bác nhận đi cho cháu vui, bác trai, vừa hay nhà cháu có vài chai rượu quý, cháu biếu tặng bác ạ

Hai chai rượu vang nguyên chất được đặt trước bàn, giống hệt chai rượu con trai mình đưa lần trước, ông nghiêng đầu nhìn anh, sau đó cũng không nói gì, chỉ cười hiền từ cảm ơn một tiếng

Dù sao cũng là rượu quý nên ông không dám uống, vì vậy liền cất vào trong tủ nhỏ ở căn bếp

Lúc Tiểu Thiên đưa nước ra, Mạnh Nghiêm liền nói

- Được rồi.. Em khách sáo làm gì, ngồi xuống đi

Cậu hướng anh gạt đầu, sau đó ngồi bên cạnh mẹ mình, bà Lan Trân như nhớ ra chuyện gì đó liền nói

- Thiên, con đưa bạn lên phòng ngủ đi, cha mẹ ở đây soạn đồ cúng giao thừa cũng được rồi. Đã gần 12h cháu đi xa chắc cũng mệt, cứ lên phòng ngủ đi, đừng ngại gì nhé. Sáng mai bác lại làm món ngon ăn mừng năm mới nào

Hai vị phụ huynh nhìn trông rất thoải mái, không gò bó hay khó chịu gì vì sự đến đột ngột của Khang Mạnh Nghiêm cả

Lục Tiểu Thiên vừa đưa anh lên phòng mình, bản mặt con sói liền hiện ra, anh nhào đến ôm cậu vào lòng thật chặt

- Mới có mấy ngày mà anh đã nhớ em chịu không nổi rồi đó

Cũng may, cửa phòng cậu đã khóa lại, để mặc cho anh ôm mình, cậu hỏi

- Không phải giao thừa đều phải ở nhà cùng gia đình sao, anh đi như thế, cha mẹ không nói gì cả??

Dùng cảm mình cọ lên đầu cậu, anh nói

- Nhà anh làm gì có khái niệm đón năm mới, ông nội lẫn ba mẹ đều lên máy bay đi du lịch cả rồi, anh ngồi xe suốt mấy tiếng đồng hồ mới đến được đây đó. Sau này sẽ ở nhà em vài ngày

- Ban nãy anh đến, khiến em muốn rơi tim ra ngoài

- Sao vậy? Không muốn bạn trai của em đến à?

Anh dùng giọng điệu giả và như không vui hỏi cậu

Lục Tiểu Thiên sanh giận thật, vội vánh giải thích

- Không có..Chỉ là có một chút bất ngờ mà thôi

Anh nâng mặt cậu lên, nhìn khuôn mặt nhiều người cho là xấu xí đó, nhưng đối với anh lại dễ thương vô cùng, sau đó dùng giọng trầm thấp nói

- Thiên, Em là người đầu tiên khiến anh rung động cả trái tim, ngoài em ra, thật sự anh không thể thích ai khác được nữa rồi!! Thiên, đợi anh đủ tuổi rồi, sẽ cùng nhau công khai có được không?

Nhìn ánh mắt anh chứa đầy hình ảnh cậu, Tiểu Thiên liềm biết cả đời này nếu không phải người này, thì cậu cũng chẳng thể tìm được hạnh phúc nữa rồi

- Nghiêm, em cũng hứa với anh, sau này chỉ yêu mỗi anh mà thôi. Chúng ta sẽ cùng nhau tiến lên phía trước nhé

Đồng hồ điểm mười hai giờ, pháo hoa bắt đầu được bắn lên trời, màu sắc pha trộn với bầu trời đêm tối, âm sắc của các nhà khác đốt pháo thật nhộn nhịp

Tiểu Thiên cùng Mạnh Nghiêm dưới tiếng pháo hoa nổ vang trời mà trao cho nhau một nụ hôn say đắm không rời

Có một lời nói, nếu cặp tình nhân nào hôn nhau trước pháo hoa thì từ này về sau họ sẽ bên nhau hạnh phúc mãi mãi. Dù chưa biết thực hư ra sao, nhưng họ mặc kệ, bây giờ cứ sống cho chính mình, vẫn một mực yêu nhau như thế này là tốt rồi

Hai vợ chồng họ Lục nhìn ngắm pháo hoa, sau đó nói chuyện với nhau

- Tôi thật sự không ngờ ông lại có thể bình tĩnh tiếp nhận người yêu của Tiểu Thiên như vậy đó. Cứ nghĩ ông sẽ vác cây đuổi người chứ

Lục Ương cười cười, hiền lành nói với vợ mình

- Thiên dù sao cũng đã sống trong cơ cực từ nhỏ, thua thiệt với bạn bè rất nhiều, luôn phải sống trong một màu u ám, bây giờ không lẽ niềm hạnh phúc duy nhất của con trai tôi cũng ngăn cản thì sao được. Dù gì nhìn cũng biết thằng nhóc kia cũng yêu thương con mình, thôi thì nhắm mắt làm ngơ bỏ qua cho chúng nó đi

Lan Trân gật đầu tán thành

- Chẳng qua cũng chỉ thêm một người con trai nữa cũng không là gì to tát cả

36. Chương 36: Thời Gian Đã Đến

Thấm thoát trôi qua, Mạnh Nghiêm và Tiểu Thiên cũng đã quen nhau được gần ba năm rưỡi

Anh bây giờ đã là sinh viên đại học năm hai của một ngôi trường nổi tiếng, cậu hết mùa hè mười hai này cũng sẽ thi đại học, phải nói là tình cảm hai người qua bao nhiêu năm tháng vẫn mặn nồng như xưa

Khang Mạnh Nghiêm giờ đây cũng là khách quen của hai ông bà nhà họ Lục mất rồi, ban đầu khi cậu nói với cha mẹ, cứ ngỡ rằng không bị đánh thì cũng bị mắng một trận nhớ đời, nhưng mà thói đời chẳng ai biết trước được chuyện gì, lúc Mạnh Nghiêm chuẩn bị tư thế sẵn sàng để bị ăn đập thì Lan Trần cười hiền từ nói

- Mẹ biết hai đứa quen nhau từ lâu rồi, giữ được đến bây giờ thì tốt. Chúng ta không có ý kiến

Lại nhìn qua Lục Ương, ông chỉ nhìn Mạnh Nghiêm cảnh cáo

- Chỉ cần cậu đừng làm nó đau khổ, thì tôi cũng không nói gì cả

Cứ như thế, cậu và anh thuận lợi được ba mẹ nhà họ Lục thông qua

Chỉ là bên nhà anh hơi rắc rối một chút, cha mẹ mình thì không nói họ cũng tự động hiểu, vấn đề ở chỗ ông nội vẫn là một người theo kiểu phong kiến ngày xưa, cho nên thời điểm vẫn còn học cấp ba nếu anh dám công khai, tức là triệt đường sau này của cả hai

Nhưng mà bây giờ anh đã có cổ phần của công ty, cũng đã đủ tuổi có thể quyết định mọi việc. Giờ là lúc để anh ngã bài với ông nội rồi, thời gian quyết định cuối cùng đã đến

Men theo con đường quen thuộc đến nhà Lục Tiểu Thiên, anh lái xe ô tô đến đậu trước cửa nhà, sau đó vẫn là xách cả một bao lớn lẫn bao nhỏ toàn thức ăn đến cho cha mẹ Tiểu Thiên

Một tuần bảy ngày thì người này cũng đến đây ăn hết bốn ngày, còn những ngày kia, vì trường đại học của anh cũng không xa nhà Tiểu Thiên bao nhiêu, cho nên liền dẫn cậu đi ra ngoài ăn thêm nhiều món ngon

Mẹ Trần thấy Mạnh Nghiêm lúc nào đến cũng toàn xách theo đồ, bà liền phẩy tay nói

- A Nghiêm, cháu lần sau đến đừng mang thêm đồ nữa, tủ lạnh nhà bác hết chỗ chứa rồi

Anh cười sáng lạn, đưa từng bao cho Tiểu Thiên đang đứng bên cạnh mang vào nhà, tiếp lời bà

- Con ăn hơi nhiều, cho nên bác không cần lo đâu, bác trai hôm nay đã đi làm rồi ạ??

Bà gật đầu đáp

- Ủ! Hôm nay việc của bác trai hơi nhiều, cho nên ông ấy đi từ sáng sớm rồi, con ngồi đây chơi, bác vào nấu cho con vài món ăn nhé

Anh cười cảm ơn người phụ nữ hiền hậu này, đoạn đưa tay nhéo má Tiểu Thiên vừa ngồi vào ôn bài cho việc thi đại học sắp tới

- Có cái gì không hiểu hay không?? anh đây sẽ giúp em

Thời gian qua, nhờ có Mạnh Nghiêm tìm thuốc tốt cho cậu dùng, cho nên những đốm tán nhan đã không còn, khuôn mặt cũng hồng hào lên trông thấy. Phải nói rằng, cậu dễ thương hơn rất nhiều

- Ngày nào anh đi học xong cũng phải dạy em như thế này, thật sự em cảm thấy ngại đó. A Nghiêm, dạo này em có thể ôn tập một mình được mà, anh đừng lo lắng nha

Chòm người đến hôn mái tóc đen đã được cắt gọn gàng, anh nói

-Ủ! Ráng thi cho tốt, sau khi đậu đại học chúng ta liền ở chung

- Em biết rồi! Vì anh em sẽ luôn có gắng

Anh cưng chiều xoa đầu cậu nói

- Vẫn là nhóc con của anh ngoan nhất

Một lát sau khi ba người ăn cơm xong, Mạnh Nghiêm liền xắn tay áo lên phụ Tiểu Thiên rửa chén, nếu cậu rửa bằng bọt xà phòng, thì anh lại là người rửa qua nước, nhìn vào chẳng khác gì vợ chồng son cả

Anh nhớ ra một chuyện liền vừa rửa chén vừa nói với cậu

- Mai anh lại về nhà chính khoảng ba ngày

Tiểu Thiên hỏi anh

- Ông nội lại gọi anh về sao??

- Không phải! Là anh tự về, chuyến này về là muốn hủy hôn ước với Mặc Yên, cô ấy cũng sắp đến nơi rồi

- Anh!bNếu như không thuyết phục được thì thôi, anh đừng chọc giận ông nội nhé

Nhắc đến người ông của mình, Mạnh Nghiêm con mắt chợt tối sầm lại, nhưng bộ mặt thì vẫn luôn cười nói với cậu

- Ủm! Vài ngày tới ôn tập cho tốt, anh đã mua rất nhiều sữa cho em, mỗi ngày sẽ điện về có biết chưa???

- Em biết rồi mà

Mạnh Nghiêm đang kiểm tra từ vựng tiếng anh cho Tiểu Thiên thì tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn người gọi đến đó là Mặc Yên, anh liền bắt máy

- Tôi nghe

Đầu dây bên kia, giọng nói sáng khoải vang lên

- Tổ sắp đến nơi rồi, lần này có mang bạn trai về nữa, cho nên hôn ước sẽ dễ hủy thôi. Cậu đừng vội công khai Tiểu Thiên ra trước mặt ông nội đó, cậu biết ông ấy nguy hiểm đến thế nào rồi

- Tôi đã biết, chỉ cần hủy cái hôn sự này, sau đó sẽ tìm cách khác, cậu không cần lo lắng

- Vậy ngày mai gặp lại nhé

Mạnh Nghiêm ngoại trừ hai bên cha mẹ, và người yêu ra thì ai anh cũng sẽ kiếm lời, Mặc Yên cũng không tránh khỏi trường hợp này, anh đáp lại bằng một chữ

- Ừ

Sau đó liền tắt máy, tiếp tục ôm Tiểu Thiên mà chỉ dạy

Xem ra, trận chiến ngày mai sẽ rất khó khăn đây

37. Chương 37: Hủy Hôn

Sáng sớm ngày hôm sau, xe ô tô của Khang Mạnh Nghiêm chạy thẳng vào gara của biệt thự nhà họ Khang, vừa bước vào đại sảnh, quản gia liền cúi đầu cung kính thưa

- Thiếu gia, cậu về sớm vậy? Vừa hay cả nhà vẫn đang dùng bữa sáng, mời cậu vào dùng luôn

Anh lạnh lùng hỏi

- Có ông nội tôi có ở nhà chứ?

-Có! Thưa cậu

- Được rồi

Nói rồi anh đi thẳng xuống phòng ăn, tại nơi đó, ông nội và cha mẹ mình an tĩnh ngồi ăn cơm, không một tiếng nói phát ra trong bữa ăn, chỉ có tiếng chén đĩa va chạm vào nhau

Vừa thấy Mạnh Nghiêm bước vào, Khang Đông lão gia liền lên tiếng

- Cháu về rồi thì ngồi vào ăn cùng cả nhà luôn đi.Đứng đó làm gì??

Anh gạt đầu, kéo ghế ngồi vào chỗ, dì giúp việc tay chân nhanh thoăn thoắt mang thức ăn đến, trước khi ăn anh hướng Khang lão gia lên tiếng

- Ông nội, Một lát nữa ăn xong com có chuyện muốn thưa với cả nhà

Ánh mắt sắc bén của ông liền liếc một lượt trên thân thể của anh, sau đó không nói gì, chỉ gạt đầu đồng ý, rồi lại tiếp tục dùng xong bữa sáng của mình, cha và mẹ anh như hiểu con mình sắp nói chuyện gì, cho nên cũng chẳng cảm thấy trông mong gì cả

_____*****_____

Một nhà sau khi vừa ăn sáng xong, liền kéo nhau đến phòng khách ngồi, Mạnh Nghiêm ngồi xuống châm trà ba người, Khanh Đông nâng tách trà lên uống một ngụm, sau đó dùng giọng điệu đều đều nhưng chứa đầy lạnh lùng nói

- Thời gian là quý báu.Cháu muốn nói thì cứ nói rõ, không cần vòng vo với ta làm gì cả

Nếu ông nội đã nói như vậy, thì cậu cũng chẳng cần phải nhiều lời, lập tức thưa

- Ông nội, bây giờ cháu cũng đã sắp hai mươi tuổi rồi. Cũng đã trưởng thành và biết suy nghĩ sự việc hơn, cháu muốn tự quyết định tương lai của mình, hy vọng ông nội chấp nhận

Khang Phát và Chi Ngọc nhìn con trai mình, sau đó mỉm cười gật đầu, tuy chỉ là một hành động nhỏ thôi, nhưng anh biết rằng họ đang ủng hộ anh

Ông khoanh tay trước ngực, nhíu khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn của mình hỏi

- Vậy ý cháu là gì?

- Ông nội cháu muốn hủy hôn ước với Mặc Yên. Cháu đã có tình yêu thật sự của đời mình, hy vọng ông không ngăn cản

- Không được

Mạnh Nghiêm đã lường trước chuyện này nên cũng không lộ ra hành động lỗ mãng gì, chỉ tiếp tục cung kính thưa

- Tại sao vậy chứ?

- Còn hỏi tại sao hả? Đã ra lời đề nghị từ một phía, muốn hủy là hủy đâu có phải dễ, cháu làm vậy không sợ tổn thương đến con bé

- Ông nội, cháu chưa bao giờ tổn thương cả

Mặc Yên xuất hiện đúng lúc, cô mang theo sức sống của tuổi trẻ, nắm tay một chàng trai người Mỹ tiến vào, chào hỏi lần lượt

- Chào ông nội, cháu chào bác trai, bác gái, xin lỗi mọi người vì cháu đến đường đột như thế này

Gân xanh trên trán của Khang lão gia nổi lên, nhìn đứa cháu dâu bây giờ cũng theo một chàng trai khác, nắm tay trước mặt mình, ở thương trường bao nhiêu năm nay, làm sao ông không biết đây là ý đồ gì

- Hai đứa đã có kế hoạch từ trước có phải không?

Mặc Yên thưa

- Cháu biết ông giận cháu, nhưng cháu cũng đã thương người con trai đang cùng nắm tay cháu này rồi, mong ông đồng ý cho chúng cháu được từ bỏ hôn sự này, cháu thật sự không thích ép buộc về tình cảm, và Mạnh Nghiêm cũng vậy chúng cháu chỉ có thể làm bạn tốt thôi

Mạnh Nghiêm cũng tiếp lời

- Ông! Cháu hứa không cần hôn sự cũng sẽ đưa công ty mình phát triển mạnh hơn nữa, hy vọng ông chấp nhận

Khang lão gia thở dài một hơi, đứng thẳng người bỏ đi lên lầu, trước khi rời đi còn không quên nói

- Ta đồng ý, sẽ không ngăn cản tình cảm của cháu nữa

Sau đó thì liền bước thẳng, Mạnh Nghiêm cảm thấy sự việc không quá mức dễ dàng như vậy, tính ông nội như thế nào, một tay ông ấy đào tạo Mạnh Nghiêm này từ nhỏ, làm sao anh không hiểu rõ chứ!! Nhưng có lẽ lần anh quá chủ quan rồi, cứ nghĩ mọi việc đã êm xuôi rồi, cho nên liền hướng cha mẹ và Mặc Yên nói chuyện, anh nghĩ xem như đã nhẹ hẫng một chuyện đi, sau này lại công khai còn chiến đấu với ông nội về chuyện Tiểu Thiên nữa

_____*****_____

Khang Đông ngồi trên bàn làm việc của mình, cầm một xấp ảnh của Tiểu Thiên và Khang Mạnh Nghiêm tình tứ bên nhau liền cười nhếch mép

- Cháu trai, xem ra con đã nghĩ ông già thật rồi nhỉ. Để con tự do bao nhiêu năm nay, không có nghĩa là ông đây sẽ để con náo loạn đâu

Nhìn đến tấm ảnh hai người đang nắm tay nhau cười vui vẻ đi trên phố, một đường rách chia bức ảnh ra làm đôi, sau đó liền vứt hình có Tiểu Thiên vào thùng rác nói

- Ông nội sẽ không ngăn cản tình yêu của cháu, mà là ta sẽ triệt luôn đường sống từ tình yêu sai lệch này, thà để cháu đau một lần còn hơn là nhìn cháu bám theo một thằng nhóc không có tiền đồ này, cháu phải kết hôn với một người con gái có gia thế lớn bằng chúng ta, như vậy mới cân xứng với địa vị gia tộc ta. Ông nội sẽ đưa tay cứu cháu khỏi vũng lầy dơ bẩn này

Xem ra sóng gió thật sự bắt đầu nổi lên, Khang Đông không hổ danh là con rắn độc của thương trường bao nhiêu năm nay

_____*****_____

À hí hí Cổ hồng biết gì hết nha

38. Chương 38: Khang Đông Ra Tay

Lục Tiểu Thiên đang phụ giúp mẹ mình ngồi xâu chuỗi hạt thì bỗng nhiên có một chiếc xe sang trọng đậu giữa nhà, thông thường nếu ô tô mà đậu trước nhà cậu thì chỉ có thể là của Khang Mạnh Nghiêm, nhưng mà không phải sáng nay anh ấy đã về nhà rồi sao. Còn nữa chiếc xe này cũng khác hẳn với xe anh, cho nên việc xuất hiện của chiếc xe kì lạ này khiến Lục Ương đang đứng trước cửa nhú mào lại

Một người bận một thân vest đen tiêu sái bước ra, nhìn trông cũng đã lớn tuổi lắm rồi, nhưng mà nhìn ông lão này vẫn còn rất nhiều khí suất đó chứ

Ông ta chống một cây gậy trên đầu có khảm một con rắn hổ mang bằng vàng, khuôn miệng cười như xã giao nhưng chứa đầy nguy hiểm, từ từ bước vào nhà họ Lục, đứng trước cửa nhìn Lục Ương, ông ta nói

- Chào cậu! Tôi là Khang Đông, ông nội của Mạnh Nghiêm, có thể mời tôi vào nhà nói chuyện được chứ?

Lục Ương sau khi biết được thân phận của ông lão liền cười cười mời ông ta vào nhà

Lục Tiểu Thiên đang cùng Lan Trân xâu chuỗi hạt ngọc, vừa thấy cha mình đưa người vào nhà cũng theo lục chú ý nhìn lên. Khang hướng cậu mà cười đầy nguy hiểm, giọng nói như con mẫn xà trườn bò quanh tai

- Được rồi, Không cần những lễ nghi như mời khách uống trà. Chỉ cần cho tôi chỗ ngồi và nói chuyện với cháu Thiên là được rồi. Tôi không muốn ở lâu đâu

Cậu vẫn còn trong tình trạng ngờ ngạc xử lí thông tin thì ông ấy ta liền giới thiệu

- Tôi đây trình trọng giới thiệu một lần nữa, tôi là Khang Đông ông nội mới vừa hôm qua từ chối lời yêu cầu hủy hôn của cháu trai Khang Mạnh Nghiêm

Cả ba đồng loạt sừng sờ nhìn ông, Khang Đông cũng chẳng quản nhiều, liền ngồi xuống ghế đối diện với hai người kia, đoạn mời luôn cả Lục Ương ngồi xuống

- Thật ra! Tôi đến đây cũng không có gì to tát đâu, chỉ là cần nói chuyện với cháu Thiên một chút thôi mà

Ông ta nhếch mép cười, làm cậu chỉ có thể theo lời Khang lão gia mà lắng nghe

- Tính tôi không thích nói dài dòng với người có địa vị thấp hơn mình, mục đích của tôi chỉ có một, đó là yêu cầu con trai của các người ngừng làm dơ bẩn cháu trai tôi

- Như thế nào là dơ bẩn, tôi không hiểu lắm thưa ngài, con trai tôi nào giờ đâu có tội mà ngài lại đổ oan cho nó?

Lục Ương khó chịu khi nghe con trai mình bị người ta nói ác ý đến vậy, liền lên tiếng bảo vệ

Khang Đông cười lớn nói

- Cháu trai tôi đường đường là một người sau này sẽ nắm toàn quyền của gia tộc. Nếu người ngoài biết nó quen một thằng con trai, sẽ nghĩ như thế nào, các người là tầng lớp khác chúng tôi, lẽ nào ba người không hiểu trọng trách cùng gia sản nặng nề thế nào hả??

Tiểu Thiên ngược đầu nhìn ông, khẩn cầu nói

- Cháu...cháu là yêu anh ấy thật lòng, chỉ xin ông cho cháu được ở bên anh ấy. Không lẽ hạnh phúc của anh ấy ông cũng nỡ chia cắt?

- Không được... Cậu xin tôi thì khi gia tộc tôi đi xuống, tôi biết cầu xin ai bây giờ??? Mạnh Nghiên lúc đó cũng không tránh khỏi liên lụy

Một câu thôi cũng đã đánh được đòn phủ đầu của cả ba người

Tiểu Thiên hít thở một hơi, sau lại hỏi

- Vậy nếu cháu không buông tay thì sao?

Khang Đông được một trận cười lớn, nói

- Gia thế của tôi cũng có thể đẩy cha cậu vào tù một cách dễ dàng đó, chỉ cần động tay động chân một chút xíu thôi, cha cậu có thể chung thân cả đời. Nếu tôi có dám có gan nói những lời này trước mặt ba người thì Khang Đông tôi đây chắc chắn thực hiện được

- Ông....

Bà Lan Trần hét lên, nhưng bởi vì khuôn mặt của người ông lão này mà làm cho cứng họng, ông ta tiếp tục nói

- Cháu cũng biết rằng Mạnh Nghiên là thiếu gia được bao nhiêu người chú ý!! Bây giờ nếu nó đối mặt với dư luận khi công khai người yêu của nó là nam, cả thế giới sau khi biết nó đồng tính thì như thế nào?? Quay lưng lại với nó, miệng đời mà!! Chỉ cần một đoạn thời gian thôi cũng đủ nhấn chìm nó rồi. Nếu cháu thương nó thật sự thì hãy buông nó ra đi, nó sống trong nhung lụa quen rồi, trên đôi vai nó còn có cả một

gia tộc họ Khang cần gánh vác đó. A Nghiêm còn phải cưới vợ sinh con nữa, cháu là nam làm chuyện đó có được hay không?? Vả lại cháu không suy nghĩ cho người cha của mình à

Một mũi tên trúng đến hai điểm yếu của Tiểu Thiên

- Đúng rồi! Là cậu bắt tài, là cậu toàn làm anh lo lắng, đau khổ, Lục Tiểu Thiên cậu đã quá tham lam khi muốn chiếm được anh. Anh còn danh vọng ở tương lai nữa, cậu không thể nhấn chìm anh được. Nghiêm... Em xin lỗi

Tiểu Thiên lòng ngực đau nhói, khẽ nắm tay cha mẹ mình, hướng ông nói

- Cháu quyết định nghe theo lời của ông

- Thiên

Đây là tiếng nói của hai cha mẹ phát ra, Lục Tiểu Thiên cười khổ, lắc đầu nhìn hai người, vẫn tiếp tục nói

- Ông ấy nói đúng, Nghiêm quen con thì chẳng được gì cả, chỉ bằng để cả hai rời xa nhau đi, như vậy sẽ tốt hơn. Ông Khang, cháu đồng ý lời ông nói, ngay lập tức sẽ chia tay anh ấy

Cậu không sai, là cậu làm đúng, khi yêu một người chỉ cần người kia không bị gì, một mình âm thầm chịu khổ cũng không sao cả

Ông Khang đạt được mục đích, tiếp tục căn dặn

- Mạnh Nghiêm rất thông minh, dù cháu có nói chia tay nó cũng sẽ nghi ngờ, cho nên ta đã mời thêm người đến dựng sẵn một vở kịch khiến nó chết tâm, chỉ cần cháu làm theo kịch bản thì mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi, người của ta sẽ đến nói chuyện với cháu sau

Ông ta rút ra một tờ chi phiếu

- Muốn bao nhiêu tiền cứ ghi vào đây, ta sẽ đưa cho cháu

Lục Ương đẩy tờ chi phiếu về cho ông ta, dứt khoát nói

- Chúng tôi cũng vì thương thằng Nghiêm nên mới chấp nhận để Tiểu Thiên buông tay, tiền chúng tôi sẽ không bao giờ nhận cả, mong ông rút về

Khang Đông đứng dậy trước mặt ba người xé đi tấm chi phiếu đó, rồi sửa sang lại áo vest, uy nghiêm bước

ra về

Căn nhà chỉ còn lại ba người, bà Trân hỏi

- Có cần gọi cho A Nghiêm không??

- Mẹ..Không cần đâu, nhưng điều con đồng ý lúc này là thật, mẹ đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ qua thôi. Con lên phòng nằm một lát

Nghĩ tới sắp phải xa anh, Tiểu Thiên đau đến thấu ruột gan, nhưng mà cậu không thể kéo anh theo vũng lầy của mình được, chỉ đành buông tay thì anh mới an toàn được

- Nghiêm... Em xin lỗi!!

39. Chương 39: Sóng Gió Đến Rồi

Mạnh Nghiêm ở nhà chính ba ngày thì cuối cùng cũng được ông nội thả về, chậm rãi điều khiển tay lái, nghĩ đến sắp được gặp bảo bối của mình, trong lòng không tránh khỏi vui mừng

Nhưng mà anh ngờ hay, lần này vừa gặp nhau thì biến cố bắt đầu xảy ra

Vẫn là chiếc xe hơi màu đen quen thuộc, bon chen qua những con phố lớn. Sau đó lại từ từ di chuyển cẩn thận đến những hẻm nhỏ, lúc vừa đến gần nhà họ Lục, anh liền nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc đang vòng tay qua cổ một người con trai khác, hai người ôm nhau trông rất tình tứ

Đồng tử chợt co rút lại, tự trong lòng nhủ thậm chí là người giống người. Nhưng mà thật không ngờ, càng tiến gần thì độ chính xác càng cao hơn, cậu trai đó không ai khác chính là Lục Tiểu Thiên

Vội vàng thắng phanh lại, anh liền bước xuống xe, kéo Lục Tiểu Thiên về mặt đang hoảng hốt hỏi anh

- Nghiêm... Anh..về khi nào vậy?

Mạnh Nghiêm phớt lờ câu hỏi của cậu, thẳng tay cho người đàn ông kia một đấm, cậu hét lên

- Không được đánh anh ấy

Anh vừa nghe câu này nắm đấm thứ hai sắp nện xuống mặt tên này liền dừng lại, tơ máu trong mắt hiện

rõ ràng, anh buông tay ra, gằm gừ nói

- Em nói cái gì? Em với tên này có nghĩa là như thế nào? Mau giải thích rõ cho tôi

Ba ngày này đã được tập luyện kĩ, cổ nén cơn chua xót từ trong lòng trào ra, khuôn mặt điềm tĩnh nói

- Thật ra... Người đó chính là người em yêu hiện giờ, bọn em đã quen được nửa tháng

Mạnh Nghiêm thật sự tỏ ra sát khí giết người rồi, anh mặc kệ tên kia có đứng đây hay không liền nói

- Mẹ nó...VẬY em xem tôi là gì hả?? Hay thật, tôi chỉ là đi về nhà chính vài ngày thôi em liền dắt đàn ông khác mà ôm ấp

Cậu cố gắng nói lại những câu nói vô tình và ác liệt hơn

- Thì sao hả?? Dù sao cũng đã cảm ơn anh bao lâu nay luôn chăm sóc tôi, những năm tháng học cấp ba chỉ là tình yêu bông bột của tuổi trẻ, thật xin lỗi anh, nhưng bây giờ tôi chán rồi

Anh triệt để nổi giận, cười lạnh nói

- Buồn cười nhỉ, uống công tôi dồn hết cả tâm huyết vào tình yêu này, rốt cuộc cũng nhận lại chỉ là một con người lăng lơ như bây giờ. Tôi cưng chiều em, thương em như vậy,em còn cảm thấy không đủ hả?? Lục Tiểu Thiên ngày xưa của tôi đâu rồi?? Khi xưa ai nói chỉ có tôi mới có thể bỏ em, ai nói nếu tôi bỏ em đi thì em liền cần tôi. Tất cả đều là giả dối hết rồi

Kí ức chợt ùa về, tiếng cười, tiếng nói của anh vang lên bên tai cậu. Cố gắng đè nén tâm tình đau đớn không thể đau hơn được nữa. Lục Tiểu Thiên trợn mắt đáp

- Tôi khi đó đã chết rồi...Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi có được một nhan sắc có thể câu dẫn đàn ông như thế này. Bây giờ tôi đẹp rồi, cần gì đến thiếu gia nhà họ Nghiêm ngu ngốc trong tình yêu này nữa. Thực buồn cười mà, tự nhận mình là kẻ thông minh, nhưng cuối cùng anh cũng bại dưới tay tôi thôi

Chát

Lần đầu tiên anh đánh cậu, Lục Tiểu Thiên không thể tin được, nhưng tự làm thì tự chịu, anh giận cũng phải. Cậu không có quyền trách anh, nếu đã muốn anh sống thật tốt, thì phải diễn cho đạt

Mạnh Nghiêm gằn từ câu chữ

- Tôi không ngờ là qua bao năm tháng thì con người cũng có thể thay đổi. Cậu bây giờ còn hơn cả hồ ly tinh nữa. Được...Tôi chấp nhận lời chia tay của cậu. Sau này tôi không muốn gặp lại một tên điếm mang tên Lục Tiểu Thiên nữa, cái tát này là trả cho những tháng năm tôi bị đem ra làm trò cười. Tôi là đàn ông không trách tiểu nhân như cậu, một cái tát xem như hết nợ. Chúng ta sau này đừng ai dính dáng đến ai nữa

Anh nói xong liền quay gót rời đi, chừa lại cho cậu một bóng lưng lạnh ngắt

Nhìn chiếc xe hơi lao ra khỏi con đường, Lục Tiểu Thiên ngã khụy gối xuống đất bắt đầu khóc to, miệng nức nở gọi

- Nghiêm... Nghiêm...anh sau này phải hạnh phúc đó, người như em xin anh đừng nhớ đến trong đầu mình

Tiểu Thiên khóc không ra tiếng, nỗi đau như vậy làm sao cậu chịu thấu đây, những năm tháng cùng nhau, vui vẻ, giận dữ, cưng chiều, yêu thương cái gì cũng có. Nhưng mà giờ đây lại chấm hết rồi, không còn tiếng cười của anh, không còn những cái ôm của anh, chẳng còn một Khang Mạnh Nghiêm đứng ra bảo vệ Lục Tiểu Thiên này rồi. Từ nay cậu sẽ tiếp con đường mà cả hai đã vẽ ra, nhưng là một mình

Mẹ Trần cùng ba Lục Ương bước ra, đôi mắt bà đỏ hoe ôm lấy con trai của mình vào lòng, cậu càng khóc to hơn

- Mẹ...con...đau...lắm...mẹ..anh ấy bỏ con rồi

Ba Lục Ương quay mặt đi chỗ khác, để lại bà Trần ôm con vừa khóc vừa nói

- Sao con luôn chịu bất công với đời vậy, ngay cả niềm vui duy nhất cũng mất đi là sao?? Thiên con vì gia đình này mà lại khổ nữa rồi. Mẹ xin lỗi vì không bảo vệ được con

Cậu bây giờ chẳng nghe ai nói nữa cả chỉ biết khóc cho bớt đau đi, nhưng mà tại sao càng khóc lại càng đau thế này??

Người con trai lạ mặt do Khang Đông sắp xếp đã gọi báo cho ông nói rằng mọi chuyện đã thành công. Ngồi trên chiếc giường của mình, ông ta cười nói

- Cháu trai. Niềm tự hào của ta, ông sẽ dẫn dắt cháu đi đúng hướng lại

40. Chương 40: Đau

Ba tháng qua đi, kể từ sau khi vụ việc kia xảy ra, Mạnh Nghiêm thay đổi hoàn toàn, cả một người khi trước đã lạnh lùng bây giờ lại càng lạnh lùng hơn, suốt ngày chỉ lằm lằm lì lì, mẹ anh cho dù có gắng hỏi gì cũng chỉ nhận lại được một câu từ duy nhất

- Mặc kệ con đi

Anh thay đổi thật sự rất nhiều, hút thuốc, uống rượu bia không thiếu cái nào. Buổi sáng vẫn đến trường học như mọi khi, nhưng về đêm lại rượu bia bê tha không thể tưởng, mặc cho ông nội mình dùng gậy đánh cho một trận, để cho cha dùng vệ sĩ bắt nhốt mình, anh vẫn như vậy sáng thì băng lãnh, tối thì vì một người mà uống đến điên loạn

Những người không ở trong cuộc có biết tâm anh đau như thế nào không? Tình yêu anh cố gắng giữ, một lòng chỉ vì nhóc con ấy!! Nhưng rồi anh lại nhận được gì, phản bội, đau thương đều có. Nhớ những lời ngày đó cậu nói, anh cảm thấy như có hàng ngàn mũi dao đâm gục anh. Tiểu Thiên của anh!! Bảo bối nhỏ anh từng nâng niu trên tay bây giờ mất rồi

Ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, làn khói từ thuốc lá phả ra bầu không khí xung quanh, Mạnh Nghiêm cười nhếch mép, thì thầm

-Thiên

Khang Đông chống gậy đi tới, ngồi đối diện với đứa cháu trai của mình, vẫn là khuôn mặt dù trời có sập xuống cũng không sợ, uống một ngụm trà, ông nói

- Ta không biết cháu với người yêu cháu ra sao. Nhưng đã chia tay thì cũng tốt, nhà họ Giang muốn giới thiệu con gái của họ cho cháu. Con bé đó tính tình dễ thương, lại giỏi trong chuyện kinh doanh, cháu cưới nó về sẽ rất có lợi cho việc làm ăn sau này

Mạnh Nghiêm không hiểu sao đối với ông nội mình từng kính trọng một thời, bây giờ lại đâm ra khó chịu đến thế này, dập điều thuốc vào tàn gạt, anh đứng dậy đi lên phòng, trước khi đi còn không quên nói

- Ông thích thì có thể tự cưới cô gái đó, dạo này gái trẻ quen người già đang là xu hướng đó. Cháu không có hứng thú đâu, thất lễ với ông rồi, nhưng mà cháu nói rồi, đừng ép cháu theo sự sắp đặt của ông nữa. Bởi vì bây giờ cháu là một kẻ điên rồi, người điên thì không khống chế được suy nghĩ đâu

- Ai dạy cháu cách ăn nói như vậy???

Bỏ mặc Khang Đông đang tức giận ở đó, Mạnh Nghiêm dứt tay vào túi quần rồi đi thẳng lên lầu, khuôn miệng lằm bằm

- Đúng mình điên rồi, vì một người mà mình điên rồi

_____*****_____

Lục Tiểu Thiên dạo này cũng khác hẳn xưa, nỗi đau xâm chiếm cậu. Cười cũng không được, khóc cũng không xong, ai sai gì làm cái đấy. Không khác gì cái xác không có hồn

Mẹ Trần nhiều lần ôm con trai mình vào lòng, nói rằng muốn khóc thì cứ khóc to lên, đừng sợ cha mẹ buồn hay gì cả, đừng cố gắng mạnh mẽ, hãy cứ là con. Nhưng mỗi lần như vậy, cậu chỉ cười nhẹ với mẹ mình mà nói

- Con không sao nữa mẹ à. Chỉ là nước mắt không thể rơi được nữa rồi

Chỉ một câu thôi, cũng đã hiểu trong lòng Lục Tiểu Thiên bị cào xé đến như thế nào!! Tháng năm của thanh xuân vườn trường, cậu đều tham lam giữ lấy, những món đồ anh tặng cậu. Từng cái từng cái được Lục Tiểu Thiên cất giữ cẩn thận, xem nó như một phần của tình yêu cậu cố gắng níu kéo

Lục Tiểu Thiên bỏ thi đại học, tìm được công việc giao báo vào mỗi buổi sáng để có thêm tiền phụ giúp cha mẹ, nhìn con mình dùng công việc làm lớp vỏ bọc để quên đi nỗi buồn. Ông bà Lục càng nhìn càng chua xót không thôi

_____*****_____

Buổi tối bà Lan Trần nhờ Tiểu Thiên đi giao hàng giúp bà. Ôm bao đồ trong lòng, lại nghĩ rằng nhà của khách hàng cũng gần nhà mình, cậu không nghĩ ngại nhiều mà chậm rãi cưỡi bộ đến đó, xem như vừa tập thể dục vừa đi dạo cho giải khuây đi!!

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, con đường đi đến nhà của vị khách phải đi ngang qua trường đại học của anh. Cậu cứ nghĩ rằng buổi tối sẽ không có sinh viên nào ở trong trường, nên không nghĩ ngại gì sâu xa, vẫn cứ là bình thản đi qua

Sự thật thường rất trở trêu, hôm nay anh có một số việc phải ở lại trường giải quyết đến tối mới về, khoảnh khắc vừa bước ra khỏi trường học, định bụng sẽ lái xe đi uống vài li rượu thì bất ngờ anh đụng phải một người. Vừa định nhìn xem người này có bị sao không, lại không thể ngờ rằng mình lại bắt gặp cậu nhóc anh nhớ thương mấy tháng nay

- Lục Tiểu Thiên

_____*****_____

Thoái rồi lượm ơi gặp nữa rồi :v

41. Chương 41: Nỗi Đau Nỗi Tiếp Nỗi Đau

Tiểu Thiên cũng không khác gì anh, vừa ngược nhìn lên thì bắt gặp người nhưng nhớ bao lâu nay, hốc mắt khô ráo bây giờ lại có một tầng nước trong suốt, miệng lắp bắp gọi

- Ng....Nghiêm

Khắc chế nổi xúc động muốn ôm cậu, nhìn con người mình từng nuôi đến hai má phúng phính, khuôn miệng tuy không cười nhiều nhưng tỏa ra sức sống, bây giờ thì cả người đều ốm teo tóp lại, khuôn mặt lơ đãng như thiếu sức sống, anh như một phần xạ chuẩn bị mắng yêu thương

- Em gốc quá đi

Thì bỗng nhớ lại con người này từng chà đạp lên tình yêu mình gìn giữ bao lâu nay, nỗi đau lại ứa đến, cả người tỏa ra khí tức nguy hiểm, khuôn mặt lạnh băng lại, dùng giọng chế giễu nói với cậu

- Thật không ngờ nha... Tôi đây lại vinh dự gặp được người từng cho mình một nhát dao thật lớn đó. Xin lỗi, tôi không thể đỡ cậu dậy được, bởi vì tôi sợ cả người mình dính “bẩn”

Chỉ một câu cuối của anh nói ra, triệt để làm Tiểu Thiên rơi nước mắt, ngày trước ánh mắt anh ôn nhu bao nhiêu, thì bây giờ nó lại trở nên ác liệt bấy nhiêu, cậu sức nhớ ra rằng mình đang bảo vệ anh, cho nên liền lồm cồm ngồi dậy, thu dọn đồ bị rơi vương vãi trên đất vào bao, giọt nước mắt lại còn nặng trĩu hơn

Nhìn bóng lưng nhỏ yếu của cậu, Mạnh Nghiêm hận không thể ôm cậu vào lòng, nhưng lòng tự tôn của anh không cho phép anh làm điều đó, người ta nói còn giận là còn thương, anh biết cho dù anh có hận người này bao nhiêu lần nữa, thì Lục Tiểu Thiên vẫn là người Khang Mạnh Nghiêm yêu thương nhất, là người anh cả cuộc đời này không bao giờ muốn gặp lại nữa

- Thật sự phiền cậu biến đi chỗ khác dùm tôi, nhìn cậu là tâm trạng hôm nay của tôi đều tụt dốc hẳn rồi. Đứng cạnh một con người xảo quyệt tôi sợ mình sẽ bị lây bệnh mất

Cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Tiểu Thiên nhìn anh, vội vàng đứng dậy, cúi người xin lỗi Mạnh Nghiêm nói

- Thật...xin...lỗi..em sẽ đi ngay

- Hừ

Khang Mạnh Nghiêm sợ nếu chỉ cần ở đây thêm một giây lát nào nữa thì sẽ không khống chế nổi cảm xúc.

Lách qua khỏi người cậu, anh đứng thẳng lưng tiến về phía bên kia đầu đường

Nhưng mà giận quá lại mất khôn, Mạnh Nghiêm đi quá nhanh lại không chịu nhìn đường, phía sau thế mà có một chiếc xe tải đang đi lên, Tiểu Thiên biết rằng chiếc xe sẽ lao nhanh đến anh, một hai không nghĩ nhiều liền vút luôn bao đồ, phóng đến xô ngã anh ra xa

Ầm

- Tiểu Thiennnn!

Cả người Tiểu Thiên vì lực va chạm của xe tải bị húc văng đến cây cột điện, cơ thể của cậu đập vào thân cột đến miệng phun máu. Sau đó cậu lại lăn thêm mấy vòng nữa trên lòng đường, huyết đỏ từ từ chảy ra tốc độ cực nhanh

Cả một con đường nhỏ bị nhuộm bằng vũng máu của Tiểu Thiên, có nỗi đau nào còn đau hơn việc chứng kiến người yêu mình bị tai nạn ngay trước mắt của bản thân không?? Lại còn là vì chính mình mà mới em ấy thành ra nông nổi này nữa. Thử hỏi ai có thể chịu thấu, anh không nghe thấy mọi người nói gì nữa, đôi chân run rẩy, lão đảo chạy đến chỗ cậu, nâng đầu Tiểu Thiên vào lòng mình, chiếc áo hàng hiệu cũng bị màu máu đỏ thẩm thẩm ướt

Một giọt nước mắt rơi trên mặt anh, suốt mười chín năm nay, khuôn mặt lạnh lùng ấy tự lúc nào đã rơi nước mắt

- Thiên.....em... tại sao em ngốc quá vậy??

Cậu thần trí mơ màng, cả người suy yếu đến vô lực, miệng toàn mùi máu tràn ngập, nụ cười yếu ớt hiện trên môi, lắp bắp nói

- Nghiêm....buông...em....em sẽ làm ...bản..anh..đó

- Em đừng nói nữa, anh mang em đi cấp cứu. Em đừng ngủ nhé, anh mang em đến bệnh viện

Cậu nắm chặt gấu áo của anh, mê man cười cười, thốt ra vài từ

- Xin...xin lỗi anh... Là em không tốt

Mạnh Nghiêm cố gắng khắc phục bình tĩnh, nhìn chiếc xe cấp cứu sáng đèn mà hú inh ỏi đang lao đến đây, các bác sĩ ngồi trong xe phóng xuống, anh chỉ nghe thấy vài tiếng nói

- Bệnh nhân nguy kịch rồi, khẩn trương chở về bệnh viện gấp

Nhìn cậu cả người không lành lặn nằm trên băng ca, anh lão đảo đi theo, nhìn Tiểu Thiên bị bác sĩ cho thở oxi, được hộ tá cố gắng cầm máu tuôn ra ở đầu, đôi mắt đã trợn trắng lên, Khang Mạnh Nghiêm bây giờ rất sợ

- Anh sợ anh mất cậu lần nữa, sợ rằng cậu sẽ bỏ anh mà đi đến một nơi rất xa, anh quyết định rồi. Bây giờ mọi chuyện có ra sao, cho dù cậu có làm sai việc gì, thì chỉ cần cậu sống, cho dù có phải cầu xin cậu quay lại, anh cũng làm sẽ làm. Chỉ cần cậu ở bên anh, cái giá phải trả có đắt như thế nào anh cũng chấp nhận

Nhẹ nắm tay cậu vào tay mình, mặc kệ các bác sĩ có nói gì, anh vẫn thì thầm

- Thiên! Tại sao lại ngốc như vậy, rõ ràng là nói không yêu anh, vậy vì có gì còn cứu anh hả, đứa ngốc

- Bảo bối, anh.....anh.. xin lỗi...là...anh sai...là anh không tốt

Chiếc xe cấp cứu lao nhanh trên đường, mặc kệ đường phố có nhộn nhịp ra sao, nó vẫn cứ lao điên cuồng trong lòng thành phố bộn bề. Trên chiếc xe đó chứa một con người đang giành giật mạng sống với tử thần, chuyển xe đó cũng chứa luôn cả một tình yêu đang còn xây đắp chưa hoàn thiện của hai chàng trai trẻ

_____*****_____

Cổ cảm thấy đây là đứa con bị tui ngược nhất trong tất cả các đứa nhĩ:v

42. Chương 42: Sự Thật

Xe cấp cứu vừa chạy đến, người phụ trách ca của Tiểu Thiên chính là hai bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện không ai khác ngoài Uy Vũ và Dương Thanh, vừa thấy người bị thương được đưa ra liền lập tức đón đầu băng ca, một đường đẩy thẳng cậu vào phòng cấp cứu

Dương Thanh liếc mắt thấy cháu mình khuôn mặt đều chứa toàn lo sợ thì không khỏi thở dài, nhưng mà anh đâu còn sức quan tâm đến đứa cháu trai này, cứu người vẫn là quan trọng nhất

Cửa phòng cấp cứu đóng sầm lại, qua khung cửa kính trong suốt, anh tận mắt chứng kiến Tiểu Thiên bị bác sĩ và y tá đang bao quanh lấy cậu, những ống thở, dây truyền nước, bình khí, bịch máu không có cái nào là thiếu cái nào cả, thân thể cậu toàn là máu, anh ngồi sụp xuống nhìn bàn tay của mình cũng dính đầy huyết của cậu càng khiến Mạnh Nghiêm run rẩy

- Thiên! Anh tin em, em sẽ sống nhất định sẽ sống mà

Lục Ương và Lan Trân nhận được tin thì liền tức tốc chạy tới, nhìn thân ảnh Mạnh Nghiêm đang ngồi run

rẩy trước cửa phòng bệnh, hai người liền đi chậm lại!! Họ rất bình tĩnh, không khóc cũng chẳng kích động gì cả, ba Lục tiến đến, vỗ vai anh nói

- Được rồi! Con đừng kích động

Mạnh Nghiêm bây giờ không biết dùng từ gì để hình dung nữa, cả người đều là sát khí, đôi mắt đỏ ửng không thôi, gân tranh nổi đầy trên trán, tay run run mà hướng hai người xin lỗi

- Bác trai.. Bác gái. Là cháu sai, cháu không tốt! Cháu hại em ấy rồi, bác đánh cháu đi, hai người giận thì cứ đánh đi

Mẹ Trần đến vuốt nhẹ đầu cậu, bà đau lòng lắm, nhưng khóc thì làm được gì. Có làm cho con trai của bà lành lại hay không?? Tất nhiên là những lúc như thế này tâm càng phải giữ vững, để sau này còn có đủ sức chống để những cú sốc ác liệt hơn nữa kìa

- Hai ta không trách cháu! Thực hư câu chuyện ra sao. Chúng ta chưa biết rõ nữa mà

Giọng nói của Mạnh Nghiêm đều đều, nhưng ai cũng biết trong đó chứa đầy kích động, lẫn sợ hãi, anh chậm rãi nói

- Tiểu Thiên vì muốn cứu thoát cháu ra khỏi xe tải nên đã đẩy cháu ra xa, em ấy không trách kịp cho nên..cho nên...

Câu cuối cùng anh không nói được, chưa bao giờ anh lại mất khống chế đến như vậy. Anh thật sự mất bình tĩnh rồi

Lục Ương nhìn Mạnh Nghiêm một thân bết máu liền thở dài, đoạn nói

- Gia đình ta không còn gì để mất nữa, chỉ là muốn nói rõ nỗi oan của Thiên cho cháu nghe thôi, cháu muốn biết sự thật không??

Nỗi oan, sự thật. Vậy là trong này có uẩn khúc, Mạnh Nghiêm đứng lên, mời hai người ngồi vào băng ghế chờ đợi, chậm rãi nghe Lục Ương kể

- Vài tháng trước, cháu vừa về nhà chính thì ngày Khang Đông đến tìm chúng ta. Ông ấy muốn cháu và Tiểu Thiên chia tay, cũng chỉ vì muốn cháu cưới người con gái xứng với gia tộc mình. Uy hiếp Tiểu Thiên nếu không nghe theo sẽ tìm cách đẩy ta vào tù, rồi còn lấy chính cháu trai của mình ra hù dọa, Tiểu Thiên vì sợ con quen nó sẽ cực khổ, lại thêm gánh nặng là tôi, cho nên nó liền gật đầu đồng ý. Ngày cháu đi về, vở kịch ông ấy dựng lên được thực hiện, bọn ta ở trong nhà bị hai tên vệ sĩ canh giữ, cho nên chỉ có thể nhìn nhưng lại lực bất tòng tâm. Nói đến đây, chắc cháu hiểu chứ??

Ông nội... Thì ra tất cả là do ông nội, đến giờ vẫn vì sự nghiệp mà hãm hại mọi người, bảo sao lúc anh nói hủy hôn ông ấy lập tức đồng ý mà không nổi giận, cũng chẳng cảm tức gì cả. Thì ra là ông đã sắp xếp từ trước hết rồi. Ông nội à! Hình như ông quá tham lam rồi

Tơ máu trong mắt liền hiện lên rõ hơn, tâm can biết được sự thật thì cũng đau hơn rất nhiều

- Hòa ra là anh sai! Là anh hồ đồ, bị chính ông nội mình gài bẫy, tự hứa sẽ bảo vệ em ấy thật tốt, nhưng mà nhìn đi, người bảo vệ không phải là anh, mà chính cậu đã dùng thân mình che chở cho anh, Tiểu Thiên, yêu anh em có mệt không?? Có buồn không?? Chắc chắn là có rồi chứ nhỉ?? Giá như anh đừng xuất hiện trong cuộc đời em, có phải hay không vẫn sẽ có một Tiểu Thiên khỏe mạnh. Xin lỗi vì anh đã quá tham lam, nhưng bây giờ Mạnh Nghiêm anh không buông tay được nữa rồi.. Thiên của anh... Em có đau lắm có phải không??Giá như người chịu đau là anh thì mọi chuyện sẽ tốt hơn em nhỉ

Mạnh Nghiêm một thân tuy nhìn trông thực bình tĩnh, nhưng là tự anh đang khắc chế cảm xúc hoảng loạn của mình, ngồi trên băng ghế chờ đợi trận chiến sinh mạng của người mình yêu này

Đám người Tử Hoàng, Mặc Yên và Hoắc Đông kéo đến thứ hai, nhìn thấy Mạnh Nghiêm toàn thân dính máu, hai vị thân sinh của Tiểu Thiên ngồi đó, còn chưa kịp tiến đến an ủi. Bỗng nhiên của phòng cấp cứu bật mở ra, bác sĩ Dương Thanh cùng vài hộ tá phóng như bay ra ngoài, bên trong truyền đến tiếng Uy Vũ nói to

- Bệnh nhân ngưng thở rồi, tim không đập nữa! Chuẩn bị máy kích tim nhanh lên

Bầu không khí ngoài này trầm xuống, mọi người còn đang trong trạng thái hoảng sợ thì Mạnh Nghiêm đã như một kẻ điên, lách mình chạy vào luôn cả phòng cấp cứu

43. Chương 43: Anh Sợ Mất Em

Uy Vũ ngồi hẳn lên giường, dùng hai tay mình đè lên vị trí trái tim của Tiểu Thiên mà hô hấp, Mạnh Nghiêm nhìn đến tivi hiển thị nhịp tim của cậu đang chạy một đường thẳng, liền kích động muốn lao đến, miệng gào thét

- Thiên.. Tiểu Thiên

Mạnh Nghiêm như một kẻ điên loạn, muốn xông lên thì hai người bạn thân liền tiến vào, ngăn cản anh muốn kéo ra ngoài

Dương Thanh rất nhanh liền quay lại, thấy cháu mình đang ở trong phòng cấp cứu, còn có Tử Hoàng và Hoắc Đông đang ghì chặt anh xuống, hai người dùng sức bình sinh của mình mới có thể kéo anh ra. Khung cảnh thật sự hỗn loạn

Cha mẹ của Mạnh Nghiêm là Khang Phát và Đồng Uyển nhìn con mình kích động đến đánh mất cả lí trí, Khang phu nhân liền tiến lên an ủi

- Nghiêm con đừng như vậy. Bình tĩnh đi có được không?

Anh bây giờ còn nghe được lời người khác nói nữa không?? Dĩ nhiên là không rồi, anh bây giờ nhìn ai cũng như đang ngăn cản mình đến với Tiểu Thiên, liền quay lại hung dữ nói

- Các người im đi. Tôi muốn vào với em ấy, các người thì biết gì mà nói..

Bốp

Câu nói còn chưa kịp chấm hết thì Hoắc Đông đã cho một đấm vào má phải của anh, Mạnh Nghiêm ngã bệt xuống đất, trong lúc mọi người còn đang ngạc nhiên vì hành động của Hoắc Đông thì cậu ta đã tiến đến chỗ anh, dùng hai tay nắm cổ áo anh xách đến trước cửa kính, nhìn các bác sĩ dùng máy kích tim đưa vào ngực, cả người cậu nảy lên rồi lại hạ xuống, ánh mắt anh càng khiếp sợ hơn

-Nhìn kĩ chưa? Cậu con mẹ nó đã nhìn thấy gì chưa? Trong lúc Tiểu Thiên còn đang phải giành giật từng hơi thở với tử thần thì cậu đang làm gì. Phát điên, gào thét như một kẻ có bệnh?? Mạnh Nghiêm khi trước đâu rồi!! Cho dù có chuyện gì cũng sẽ lạnh lùng mà giải quyết chết đâu rồi? Mạnh Nghiêm cậu nếu còn thương em ấy thì tỉnh lại đi, tâm càng tĩnh thì mới làm chỗ đứng vững cho mọi người được. Cậu định làm Tiểu Thiên thất vọng?

Anh như chợt tỉnh táo vài phần. Đúng! mình này giờ bị gì vậy?? Tại sao lại như kẻ phát bệnh như thế, em ấy cần mình, bảo bối của hắn vì hắn mới ra nông nổi này, Mạnh Nghiêm còn phải đợi Tiểu Thiên tỉnh lại để bù đắp mà. Nhẹ nhàng đặt tay lên cửa kính, một giọt nước mắt lăn dài trên má, một từ được anh lặp lại trong miệng

- Thiên.. Thiên

Hoắc Đông vỗ vai an ủi hắn

- Chỉ cần cậu đặt niềm tin vào sinh mạng kia, thì Tiểu Thiên nhất định sống, em ấy là một đứa nhóc rất kiên cường, Tiểu Thiên yêu cậu nhiều như vậy chắc chắn sẽ không bỏ cậu mà đi trước đâu

Chưa bao giờ hắn lại có thể khóc đến tâm đau thắt như vậy, mẹ Uyển mắt cũng đỏ hoe tiến đến cạnh đứa con trai của mình trấn an

- Mẹ tin nhất định nhóc con ấy sẽ sống, mọi người ở đây ai cũng chờ đợi A Thiên mà. Mẹ biết con chỉ vì sợ mất người con yêu nên mới như vậy, nhưng bây giờ là lúc chúng ta cần tiếp sức cho cậu ấy con có hiểu không?

Nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt lạnh lùng đó, hấn nức nở, cách một tâm kính dày mà nhìn lấy Tiểu Thiên nói

- Mẹ! Con sợ lắm, em ấy nếu như rời xa con mãi mãi, thì Mạnh Nghiêm con biết phải làm sao? Giá như em ấy để chiếc xe đó đâm con có phải tốt hơn không? Con từng hứa sẽ luôn bảo vệ em ấy, nhưng mà lại chẳng làm được, đã thế còn không hiểu những hành động của Tiểu Thiên, dùng chính đôi tay ôm ấp này đánh lên mặt em ấy, dùng chính cái miệng đã từng nói lời yêu để nói ra những từ khiến Tiểu Thiên tổn thương. Con tệ quá phải không? Em ấy giận con lắm đúng không? Chỉ cần bảo bối của con sống lại, thì cho dù có bảo con chết con cũng mãn nguyện

Nhìn hấn vừa cười vừa khóc, những người đứng chờ ở đây cũng không kìm khỏi xót xa, Mặc Yên và Mẹ Trân chẳng chịu được nữa, liền che miệng lại, đè nén tiếng khóc trong lòng, những người khác thì quay đầu đi để tránh khỏi xúc động, lòng chỉ cầu mong Lục Tiểu Thiên có thể vượt qua

Sau những lần kích tim thì nhịp tim của cậu cũng đã đập trở lại, Uy Vũ nhìn mà thở nhẹ nhàng, chỉ đạo đội ngũ nói

- Bệnh nhân đã sống lại, tiếp tục xử lí các vết thương, sau đó băng bó lại rồi chuyển vào phòng bệnh đặc biệt. Thanh Dương, dù sao ngoài đó là người nhà của cậu, vẫn là cậu thông báo sẽ tình hình sẽ hay hơn, ở đây cứ để tôi lo được rồi

Thanh Dương gật đầu, vừa đẩy cửa phòng ra liền bị Mạnh Nghiêm tóm lấy mà hỏi

- Cậu..em ấy sao rồi?

- Được cứu về rồi! Nhưng tính mạng vẫn còn rất nguy hiểm, xương sườn bị gãy hết bốn cái, phổi tổn thương nặng, đầu tuy bị va chạm nhưng thật may là không dẫn đến tình trạng xuất huyết. Một tiếng nữa sẽ được chuyển sang phòng bệnh cao cấp, lúc đó cháu có thể vào lo cho nhóc ấy rồi

- Thật..tốt quá

Chỉ vì một câu đã cứu được khiến tâm tình mọi người dần thả lỏng, thân thể anh cố gắng gượng dậy giờ cũng sụp xuống

- Tốt quá..Em ấy về rồi. Thật tốt quá... Bảo bối, em thật sự không bỏ anh rồi

Mọi người nhìn Khang Mạnh Nghiêm dù có ra sao vẫn là lo cho Tiểu Thiên liền không vừa mừng vừa xót, nhưng dù sao cậu cũng đã chiến thắng tử thần, mọi chuyện dần êm xuôi rồi

Tại biệt thự của Khang gia, ông Khang Đông sau khi nghe rõ tình hình của vụ tai nạn, liền dập máy, dùng hai tay xoa thái dương mình mà nói

- Rắc rối lại chồng chất rắc rối

44. Chương 44: Anh Thà Buông Bỏ Mọi Thứ

Nhìn bảo bối của mình an an ổn ổn nhắm mắt nằm trên giường bệnh, lúc thở phải dựa vào máy móc mới có thể hô hấp được, từ đầu đến chân được băng bó hết, ai nhìn trông thấy cũng xót xa

Mạnh Nghiêm nhẹ nhàng tiến lại gần cậu, nhìn khuôn mặt bị trầy xước không lành lặn kia, anh như muốn suy sụp xuống. Nhớ lại khung cảnh cậu vì cứu anh mà xe tông cả người, Mạnh Nghiêm hận không thể nào tự sát cho mình đến chết

Mọi người nhìn cậu đã được cứu về ai cũng đã bình tâm lại hơn rất nhiều, chỉ có riêng anh nỗi đau vẫn cứ thi nhau cào xé vào trái tim. Anh biết chứ nếu Mạnh Nghiêm đau mười thì Tiểu Thiên của hắn còn đau gấp trăm ngàn lần nữa kia. Đưa tay đến cầm lấy bốn ngón tay được chừa ra của cậu, anh thì thầm

- Thiên...Em lại vì anh mà chịu cực nữa rồi, đau lắm phải không? những cây tiêm truyền vào da thịt khiến em khó chịu lắm đúng không?? Nhưng anh biết cái khiến em đau nhất vẫn là vì con người khổ nạn như anh đã không tin tưởng tình yêu em dành cho anh.Em muốn làm gì anh cũng được, chỉ là cầu xin em đừng chọn lấy cái chết mà hành hạ anh có được không?

Anh không dám chạm mạnh vào Tiểu Thiên, vì sợ rằng chỉ cần mình làm vậy sẽ khiến em ấy tan biến, cõi lòng đau thương nhìn tivi biểu thị nhịp tim đang chạy thì mới bình ổn được một chút. Khôi phục bộ dáng lạnh lùng vốn có, giọng nói âm trầm thoát ra uy lực

- Bác trai... Bác gái, con nhờ hai người một việc. Phiên hai bác có thể về nhà mang một ít đồ dùng của em ấy và áo quần của con đến đây được không ạ?? Con không dám rời bỏ em ấy một bước nào nữa, mong hai bác giúp cho. Tiểu Thiên cứ để con chăm sóc là được rồi

Bà Trần nhìn đến bộ dạng thê thảm của hắn, quần áo đều bị màu máu thấm lâu làm nó trở nên cực bẩn, chắc chắn mang lâu sẽ khó chịu, nghĩ đi nghĩ lại con trai mình ở viện cũng sẽ mất thời gian dài, cho nên cũng gật đầu

- Được rồi, Ta và bác trai sẽ về nhà soạn đồ mang lên cho con, cả buổi tối nay mọi người đều đứng chờ Tiểu Thiên lâu rồi, có muốn hay không tôi liền nấu một ít cháo mang đến ăn lót dạ?

Mặc Yên và bà Đồng Uyển gật đầu tán thành, nụ cười xuất hiện trên mặt bà Uyển tuy hơi buồn rầu nhưng đầy cảm kích

- Vậy phiền chị và anh rồi. Tôi sẽ nói lái xe đưa hai người về nhà nhé

Bà Trân đáp

- Cảm ơn chị

Nhìn bóng lưng hai vợ chồng họ Lục đưa nhau đi về phía cuối hành lang, Khang Phát bây giờ đã hiểu sao Mạnh Nghiêm lại quý trọng hai người họ như vậy

Đợi vợ chồng kia đi xa, Mạnh Nghiêm thần sắc càng trông ác liệt hơn, không thèm quay đầu nhìn ai, vừa nắm những ngón tay của Tiểu Thiên, vừa nói hai vị thân sinh của mình

- Cha.. Mẹ chi phí tiền viện này đừng ai nhúng tay vào cả, việc của em ấy chỉ mình con là được rồi. Còn nữa, phiền hai người tìm kiếm giúp con một biệt thự có không gian xanh tươi, trồng thêm nhiều cây cối càng tốt, sau này còn phải đưa em ấy về đó ở, cho nên mong hai người chuẩn bị chu đáo giúp con. Tất nhiên tiền cũng sẽ chính con chi trả

Mạnh Nghiêm rất giỏi, từ cấp ba đã biết làm giàu từ cổ phiếu và bất động sản, đến khi thi đại học vẫn có thể kiếm được một khối tài sản khổng lồ, ngay cả chiếc xe đắt nhất chỉ có vài chiếc ở Trung Quốc cũng chính là tự anh mua, tiền học phí, áo quần, nhà cửa của Tiểu Thiên đều một tay anh lo liệu. Phải nói rằng số tiền anh vừa chơi vừa làm cũng đã bằng một công ty bình thường ở Bắc Kinh này, hoặc thậm chí là có thể hơn nhiều

Khang Phát thấy con trai mình muốn tách riêng cũng không ý kiến, nhưng vẫn là không kìm được tò mò hỏi

- Con không muốn ở Khang gia nữa sao?

Anh cười lạnh trả lời

- Cha...Có những chuyện dù có là người thân thì vẫn không thể tha thứ được. Ông nội vì quá tham lam mà không tiếc thủ đoạn với người thân của mình, cứ cho là con bất hiếu đi, nhưng thật xin lỗi, bây giờ con không có cách nào nhìn ông ấy nữa

Vợ chồng nhà họ Khang biết con mình vì sao giận đến nông nổi này cũng chẳng dám hỏi nhiều, nhìn đến cậu bé trên giường mẹ Uyên liền hỏi

- Bây giờ nhóc ấy không biết bao giờ tỉnh lại, con có đủ kiên nhẫn không?

Cái này thật sự là bà muốn chắc chắn thôi. Chứ chẳng có một tia ác ý nào cả

- Em ấy cho dù có ra sao, không tỉnh cũng được, bị tật nguyên cũng chẳng sao, con vẫn sẽ chỉ thương em ấy. Một tháng, hai tháng hoặc thậm chí là cả đời, chỉ cần Lục Tiểu Thiên còn thở thì Khang Mạnh Nghiêm chắc chắn vẫn còn yêu, cho dù con có chết cũng vậy, con sẽ tự mình nuôi Tiểu Thiên, không cần nhờ vả đến ai, em ấy chính là nguồn sống của con. Thà bỏ danh lợi, gia tộc, chức quyền còn hơn là bắt bản thân con buông bỏ Tiểu Thiên

Nói đến đây, trong lòng anh nhẹ hẫng lại

- Thiên..Hãy tin anh, dù có chuyện gì có xảy ra, chỉ cần anh còn sống thì sẽ bảo vệ em. Lần này là hứa danh dự đó

Mọi người còn đứng trong phòng nghe anh nói ra những lời kiên quyết này thì ai cũng thấy thật sự cảm động, họ không nói gì chỉ yên lặng gật đầu. Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Cháu chắc chắn lời nói của mình chứ? sẵn sàng bỏ cả gia tộc vì tình yêu?

45. Chương 45: Đấu Khẩu

Tiếng gậy nện xuống sàn vang lên tiếng cộp cộp nghe thật chói tai, bước vào không ai khác chính ông nội Khang Đông, có lẽ người bấy giờ Khang Mạnh Nghiêm không muốn gặp nhất chính là ông nội của mình. Những người khác vừa thấy ông ta cũng liền tự động nhích lại, tạo thành một lá chắn che chở cho Tiểu Thiên

Thần sắc của lão vẫn là bình tĩnh đến kì lạ, cả người dù đã tuổi cao nhưng thần thái vẫn rất tốt, khuôn miệng khẽ lên cười

- Vì một đứa nhóc, cháu sẵn sàng bỏ cả vinh hoa phú quý, có đáng không?

Khang Phát và vợ mình biết đã đến lúc phải bảo vệ con trai, ông liền đứng lên ngăn chặn lời nói, giọng điệu cũng lạnh không kém cha mình

- Ba à! Người thôi đi, con cháu có hạnh phúc cả đời của nó, ba đâu có đủ sức để xen vào

Cộp

Tiếng gậy nện thẳng xuống sàn, ông ta khẽ cúi nghiêng

- Con im ngay cho ta

Mạnh Nghiêm đồng tử co rút, cả một thân lạnh đến hết mức có thể giết người, vẫn là không quay lại nhìn lấy một ai cả, nhưng mà giọng nói không còn kính nể như trước

- Ông nội! Tiểu Thiên đang cần tĩnh dưỡng, mời ngài về cho

- Ai cho cháu ăn nói vô lễ với ta như vậy? Lễ nghi, phép tắc ta từng dạy cháu đâu?

- Ông nội...Con đã cho phép ông được quyền to tiếng ở đây chưa?

Lão gia họ Khanh thở dài lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói

- Được, cháu hay lắm, ta không thích nói nhiều, chỉ là đến đây nói cho cháu biết. Ta cho cháu thời gian ba tháng để chăm lo cho thằng nhóc này, còn lại lập tức quay về Khang gia cử hành đính hôn với con gái nhà họ Giang, nếu không nghe lời, ông nội liền lập tức cắt bỏ phần thừa kế của cháu

Khang Phát và Đồng Uyển nghe chính miệng cha mình nói ra những lời ác độc này cảm thấy giận đến run người, định lên tiếng phản bác thì Mạnh Nghiêm cười lạnh nói

- Ông nội cần gì phải tốn công như vậy, thay vì tốn đến ba tháng để cắt bỏ quyền thừa kế của cháu thì chỉ bằng chỉ cần dùng ba ngày để loại bỏ cháu ra khỏi danh sách nhà họ Khang luôn cho nhanh. Ông nghĩ cháu cần tiền??

- Cháu trai! Không phải lo, cháu còn quyền thừa kế của nhà họ Đồng

Hôm nay, phòng bệnh của Tiểu Thiên thật sự xuất hiện rất nhiều người, người vừa nói đó là bà Ngoại của anh, nếu nói ông Khang là một con rắn độc thì cũng xin thưa rằng bà Đồng lại là một con hổ hung dữ

Theo sau bà là một vị quần gia nhìn thoát rất lạnh lùng. Đồng Vân bước vào liền nở nụ cười thỏa mái với Khang Đông, nhưng mà một giây sau, bà ấy vung tay cho một tát ngay mặt vị chủ tịch người người khiếp sợ kia

- Ở đây ai cũng nhỏ tuổi hơn ông cho nên không ai dám làm gì, nhưng tôi bằng tuổi, bằng vai vế với ông cho nên có quyền được đánh chứ nhỉ?

Mọi người trong phòng giật mình, từ thế hệ con cho đến thế hệ cháu không ai là không kinh ngạc, bị đánh trước mặt bao nhiêu người, ông ta liền tức giận nói

- Bà xui...Bà giỏi nhỉ?

Bà Vân chẳng thềm để ý đến ông ta, liền nói

- Đau không? Đến tuổi này còn bị đánh anh xui có thấy đau không? Bị ăn cái tát trước mặt những người từng hâm mộ mình, anh thấy nhục nhã chứ? Nhưng mà đó là gì so với nỗi đau thẳng bé đang nằm trên giường bệnh kia, có đáng là bao khi cháu tôi đang ngồi thẩn thờ như thế hả?

Ông ta tức giận đến tay cầm gậy cũng run run, nghiêng răng nói

- Bà có quyền gì xen vào chuyện của gia đình chúng tôi? Đừng nghĩ mình là hai bên thông gia mà có quyền lộng hành. Tôi không tranh chấp với bà, mong bà đi ra khỏi đây ngay

- Ai lộng hành hơn ai tôi không biết à? Tôi là bà ngoại của nó, cũng chính là người thân của Mạnh Nghiêm, tất nhiên là có quyền xen vào rồi. Khang Đông cả một đời ông vì hám danh lợi vẫn chưa thấy đủ sao?? Bây giờ còn ép cả con cháu của mình??

Mọi người đứng đó, chẳng ai lên tiếng gì, chỉ mặc kệ cho hai người có quyền thế ngang nhau nói chuyện. Mạnh Nghiêm càng không quan tâm đến hai người kia, chỉ một mực nhìn bảo bối của mình đang yên tĩnh nhắm mắt

Vẫn là ông ta cố chấp nói

- Tôi vì muốn tốt cho cháu mình thôi, Khang Đông tôi chẳng làm gì sai cả

- Đến bây giờ ông vẫn chưa tỉnh ra? Vì sự cứng đầu của ông mà năm xưa ngay cả chị xui chết ở bệnh viện vẫn lo cho ông, một mực đòi con cháu mình kết hôn với gia tộc khác còn biện minh cho rằng cũng chỉ vì thẳng bé. Ông nhìn đi, nếu nhóc con kia không đỡ cho Mạnh Nghiêm thì có lẽ người nằm thoi thóp tranh giành từng hơi thở đó chính là cháu trai của ông rồi!! Ông ép nó kết hôn, giả dụ trường hợp con bé kia thấy chiếc xe lao đến nó có chạy ra cứu Mạnh Nghiêm không??hay chỉ biết đứng trong bệnh viện ngồi khóc lóc kể lại sự việc. Khang Đông, ông tỉnh lại đi, ông không phải muốn tốt cho cháu mình, mà chỉ là cứng đầu bảo vệ cái gia sản mình tạo ra thôi, chết rồi có mang theo được không mà ông lại ích kỉ đến thế?? Con cháu có cái hạnh phúc của nó, cần gì phải là nam hay nữ, chỉ cần chúng nó yêu nhau thật lòng là chúng ta yên lòng rồi. Sắp nằm dưới đất rồi, ông là người ngoài, có gì nhúng tay vào chuyện của chúng nó

Khang Đông như chợt hiểu ra cái gì đó, liền nhìn một lượt xung quanh, ánh mắt ai nấy nhìn ông đều mang một vẻ thất vọng vô cùng, lại nhìn đến thẳng nhóc đang nằm trên giường bệnh cùng cháu mình kia, nỗi xấu hổ liền dâng lên, thì ra bây giờ ông tỉnh ngộ lại đã quá trễ rồi

Thần thái vụt tắt, ông không dám nghĩ nhiều, liền lão đảo cùng quần gia nhà mình bỏ ra ngoài, trả lại căn phòng bình yên cho mọi người

Đồng Vân sau khi làm xong việc của mình cũng ra về, tự nhủ với lòng lần sau sẽ đến thăm cháu dâu của mình. Trước khi ra khỏi cửa, bà nói

- Nghiêm...Hãy nhớ rằng, bà Ngoại cháu đây đã từng hứa sẽ luôn bảo vệ cháu

46. Chương 46: Anh Dừng Cả Đời Để Yêu Em

Ba tháng nữa trôi qua, Lục Tiêu Thiên vẫn chưa có dấu hiệu của việc tỉnh lại, những máy móc hỗ trợ lúc trước đã bắt đầu được tháo xuống hết, chỉ còn lại bình oxy và dây truyền nước, các vết thương, vết may da thịt cũng đã bắt đầu lành lặn lại, nhưng chỉ có duy nhất là mắt em ấy vẫn chưa mở, miệng vẫn chưa cười

Mạnh Nghiêm lại chẳng ngại phiền phức, kể từ vụ việc của ông nội và bà ngoại, sóng gió cũng qua đi. Anh được bá phụ bá mẫu Tiểu Thiên cùng cha mẹ mình khuyên răn lắm mới chịu đi học lại. Nhưng chỉ cần thời gian ở trường kết thúc, anh liền đánh xe cấp tốc chạy về lại bệnh viện, buổi tối chỉ ngủ có hai tiếng, còn lại thì thức trắng đêm để túc trực bên cậu, cuộc sống xô bồ, biến cố cũng qua đi, Mạnh Nghiêm cũng khác hơn trước, khi trước đã lạnh lùng nay còn giá rét hơn, khuôn mặt nam tính, đẹp trai đến nỗi trở thành tâm điểm của cả trường đại học, ánh mắt sắc bén đến người người vừa nhìn đều khiếp sợ. Chỉ duy nhất đối với Tiểu Thiên là đối xử ôn nhu cực kỳ

Đạo trước, ở trường đại học cũng có rất nhiều người để ý anh, nhưng lại biết Mạnh Nghiêm có người yêu được gần bốn năm, nên thôi không ai dám làm hành động gì lỗ mãng, đến lúc mọi người biết Tiểu Thiên bị tai nạn sắp chết, hàng tá người thi nhau xếp hàng dài tỏ tình với Mạnh Nghiêm, nhưng đều chỉ nhận lại được ánh mắt lạnh lùng sắc nhọn. Duy chỉ có một cậu trai tên Thư Hàm là kiên trì nhất, quyết tâm theo đuổi đến bám đến người anh cảm thấy phiền phức, có một lần hẳn ta còn ở trong lớp học, đưa một chiếc đồng hồ chỉ sản xuất hai mươi chiếc trên thế giới đến tặng cho anh, ngờ đâu nhìn đến hộp quà đó, Mạnh Nghiêm tỏ ra mười phần chán ghét, không phần yêu thích mà thẳng thừng từ chối

- Một là cậu cú đi. Hai là tôi đây sẽ bóp chết cậu

Thư Hàm khuôn mặt thật ra còn xinh đẹp hơn Tiểu Thiên rất nhiều, cả người tỏa ra sức quyến rũ yêu nghiệt đến chết người, biết bao chàng trai thêm nhỏ dãi hần, nhưng mà Thư Hàm lại chỉ để ý Mạnh Nghiêm, lần này bị từ chối trước mặt bao nhiêu người vậy, tên này nổi giận đập bàn nói

- Anh đại gì mà phải bám vào một tên nửa sống nửa chết như thế, nhà họ Thư cũng rất có tiền đó, biết đâu khi quen em, Thư Hàm này còn có thể làm cho anh sung sướng ở trên giường hơn một tên phế vật chỉ biết nằm ở trong bệnh viện kia nhiều. Em nhìn tình trạng đó liền biết trước sau gì nó cũng chết, chỉ bằng anh bỏ tên nhóc ấy mà quen em đi có phải tốt hơn không?

Mạnh Nghiêm vừa nghe đến từ ” phế vật” và ”chết ” liền không nói nhiều lời, ánh mắt liếc nhìn tên Thư Hàm một cái, sau đó đứng lên dẫm vào khuôn mặt trắng nõn đó đến lệch xương hàm trước mặt bao nhiêu sinh viên khác, rồi lại nắm đầu hần mà lạnh lùng nói

- Tôi đã nói rồi! Cậu chưa bằng một góc của bảo bối nhà tôi đâu, này là cậu tự tìm chết chứ không phải do tôi muốn đấy

Đến sáng ngày hôm sau, không ai hiểu lý do gì mà nhà họ Thư bị phá sản, cả gia đình phải lẩn trốn sang nước ngoài

Cũng vào ba ngày sau đó, trên cánh tay phải của Khang Mạnh Nghiêm xuất hiện hình xăm tên "Lục Tiểu Thiên" thế là mọi người hiểu ra, trực tiếp hết hi vọng về một ngày được làm người yêu của vị vương tử đẹp trai họ Khang

_____*****_____

Như thường lệ, hôm nay sau khi vừa tan học, Mạnh Nghiêm liền đánh xe đến bệnh viện để lo cho Tiểu Thiên, vừa bước vào phòng của cậu, đã thấy bác sĩ Uy Vũ đang tái khám cho người đang nằm trên giường bệnh kia

Hai người vừa chạm mặt nhau, anh liền gật đầu xem như chào hỏi, bên kia bác sĩ họ Uy cũng nói vài lời

- Nhóc con này có được một người yêu như cậu thật tốt nha! Đi học thì thôi, chứ hầu như thời gian còn lại tôi đều thấy cậu ở đây đó, còn có chẳng cho ai chạm vào nhóc này, đều một tay cậu lo lắng cho em ấy. À còn nữa, thật ra Tình trạng khôi phục của Tiểu Thiên rất tốt, chỉ là chúng ta vẫn phải tiếp tục đợi em ấy tỉnh dậy là an toàn cả mọi chuyện

Mạnh Nghiêm âm giọng đều đều trả lời

- Em không hề tốt như anh nghĩ đâu, nhưng mà em sẽ dùng cả đời mình để yêu em ấy. Đó là điều em chắc chắn nhất

Hắn cười cười đáp

- Tôi nhìn hình xăm trên tay cậu là biết cả đời này cậu không thể rời xa nhóc con này rồi. Được rồi, yoi còn vài bệnh nhân khác, đi trước đây

Tiếng cửa phòng khép lại, anh nhẹ nhàng đi đến bên giường Tiểu Thiên, nắm cánh tay đã gầy yếu đến hiện rõ xương kia, dùng môi mình hôn lên mu bàn tay, sau đó lại tiến vào phòng vệ sinh giặt một cái khăn ẩm ra lau mặt cho cậu, vừa ôn nhu chăm sóc, vừa nói chuyện cho cậu nghe

- Bảo bối! Người ta nói càng ngủ nhiều thì sẽ càng mập ra. Còn em thì ngược lại, ngủ cũng phải mấy tháng rồi mà người teo tóp đến không thể tưởng được, anh nhìn chỉ biết xót xa chứ không thể làm gì cho em được. Sau này khi em tỉnh lại, sẽ cho Tiểu Thiên của anh ăn bù thật nhiều cơm mới được. Nhưng mà việc trước tiên khi em tỉnh lại đó là hai chúng ta sẽ cùng nhau đi kết hôn, để em chỉ thuộc riêng anh. Sẽ chiều hư em đến nỗi không có thằng đàn ông nào ngoài anh có thể đáp ứng em được. Thiên, dù thời gian có dài đến thế nào, anh vẫn nhất định chờ em

Bỗng nhiên, bàn tay của cậu đang được anh nắm trong lòng liền khê nhúc nhích, lực ngón tay của Tiểu Thiên yếu ớt cầm lấy một ngón tay của Mạnh Nghiêm

Anh mừng như điên, lao đến chiếc nút báo hiệu ở đầu giường hét lên

- Bác sĩ... Anh Vũ, Tiểu Thiên cử động rồi.....Bác sĩ!! Bác sĩ

_____*****_____

Này tui hỏi những bạn đọc truyện tui có ai ship couple HunHan không để tui có động lực hoàn thành bộ Tiểu Lộc!! Về Với Anh Đi. Chứ bộ đó để gần hai năm rồi mà chưa hoàn đó ~T_T~

Các cô ăn ngược đã ngán chưa v: muốn ăn đường lại không

47. Chương 47: Tỉnh Lại

Men theo âm thanh phát ra, Lục Tiểu Thiên chậm rãi mở mắt, nhưng vì đã lâu rồi chưa có tiếp xúc với ánh sáng, khi con mắt cay xè vừa hé ra liền đập vào đồng tử chính là bóng đèn khiến cậu bị chói mà kêu ra tiếng

- A

Mạnh Nghiêm lại tưởng cậu xảy ra chuyện gì, liền bỏ luôn cả nút kêu gọi, vội vàng nắm tay cậu hỏi

- Thiên...Đau chỗ nào? Em khó chịu chỗ nào nói anh biết đi, đừng làm anh sợ

Cậu suy yếu nằm trên giường, phải mất một lúc sau mới thích ứng được với ánh sáng, dùng lực yếu ớt thì thào

- Em.. Không sao... Anh đừng lo mà

- Tốt quá! Tốt quá rồi. Cuối cùng em cũng tỉnh rồi

Uy Vũ từ tầng bảy của bệnh viện lao như diên phóng xuống phòng bệnh của cậu, đập cửa xông vào tiến tới kiểm tra một lượt cho Tiểu Thiên

Nhìn mọi người đang xúm lại kiểm tra thân thể của bảo bối nhà mình, tự lúc nào không ngờ bàn tay của Mạnh Nghiêm lại run rẩy đến kì lạ, không phải là cái run vì sợ mà là vì sự vui mừng đến không thể diễn tả được cảm xúc nữa rồi

- Tâm can bảo bối của hần, rốt cuộc cũng chiến thắng với tử thần để quay về

Uy Vũ hỏi thăm cậu

- Có cảm thấy khó chịu hay đau chỗ nào hay không?

Tiểu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, cố gắng nói

- Khó...thở....đầu rất đau.. nữa ạ

Bác sĩ Vũ thở một hơi dài, hướng Mạnh Nghiêm nói

- Tuy rằng nói em ấy phục hồi rất tốt, bây giờ cũng đã tỉnh lại. Nhưng mà chỉ là vẻ bề ngoài thôi, vụ tai nạn đã khiến phổi tổn thương nặng nề, cho nên hô hấp sẽ rất khó, cậu cố gắng khi đưa về nhà hạn chế cho em ấy đi lại, tránh tình trạng mất sức rồi lại không cung cấp đủ oxi. Tất nhiên, lực phủ ngũ tạng của cậu ấy cũng có cái ảnh hưởng nặng có cái tổn thương nhẹ, xét theo tình hình thì tạm thời cứ để Tiểu Thiên ở bệnh viện thêm một thời gian dài nữa để theo dõi tình hình là an toàn nhất. Cậu hiểu chứ?

Khang Mạnh Nghiêm vẫn còn chìm đắm trong sự vui mừng của bản thân, hai tai chăm chú lắng nghe, khuôn miệng tuy không cười nhưng lại nhu hòa hết sức, gật đầu đáp

- Đã nhớ...Bác sĩ Uy thời gian qua cảm ơn anh rất nhiều

- Ày! Cảm ơn cái gì chứ. Đây chỉ là trách nhiệm của bác sĩ chúng tôi thôi. Tiểu Thiên tỉnh lại rồi, cậu bây giờ lòng vui mừng phơi phơi luôn chứ gì?? Được rồi, hai người còn nhiều chuyện để nói với nhau, tôi không làm phiền nữa đâu.Tạm biệt

Uy Vũ là người sống rất biết điều, làm xong nhiệm vụ của mình cũng không ở lại lâu, cứ thế xách mông ra khỏi phòng, tiếp sau đó còn báo cho Dương Thanh về tình hình của Lục Tiểu Thiên để người thân có thể chung vui

Căn phòng chỉ còn lại hai người, Mạnh Nghiêm kéo ghế đến rồi đặt mông ngồi xuống, bàn tay to lớn nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, sau đó hôn lên thật lâu trên đó, Mạnh Nghiêm hết nắm rồi lại hôn, hết hôn rồi lại áp tay cậu lên má mình, giọng điệu tuy vẫn lạnh lùng nhưng nếu cảm nhận rõ sẽ thấy nó đang run run đến nhường nào

- Thiên...Đứa ngốc. Tại sao em lại đẩy anh ra chứ? Hà có gì phải vì anh mà đổi cả mạng sống. Người như anh đã từng làm tổn thương, từng đánh em có gì tốt mà khiến em chịu nhiều oan ức như vậy. Thiên, nếu em có mệnh hệ gì lần nữa, thì làm ơn hãy mang anh đi theo cùng có được không?

Tiểu Thiên biết anh đang run sợ, nói ra những lời đó cậu cảm nhận rõ nỗi đau đớn từ trong thâm tâm anh

như thế nào. Tuy cả người rất yếu, nhưng cậu vẫn cố trấn an anh

- Thật...xin...lỗi, là em sai.. Anh không có tội gì trong chuyện ấy cả.. Nghiêm...đừng giận em nữa có được không?

Chầm chậm đặt tay lên trán cậu, anh vuốt ve nói

- Đứa ngốc! Thương em còn không hết thì lấy gì mà giận đây. Quá khứ, hiện tại, lẫn tương lai sẽ không bao giờ để em chịu đau khổ nữa đâu. Chỉ là cầu xin em...đừng nói lời chia tay, cũng như đừng rời bỏ anh có được không?? Bởi vì anh biết rằng nếu không có em, ánh sáng trong anh cũng tắt

Nước mắt Tiểu Thiên khẽ rơi, cậu cười suy yếu nhìn anh, cả người vừa mới tỉnh lại nên còn rất yếu, nói được vài câu lại buồn ngủ, cậu nói

- Nghiêm...em lại buồn ngủ rồi!

Mạnh Nghiêm ôn nhu đáp

- Ngoan...Ngủ đi, anh ngồi đây đợi em nhé

Hô hấp vẫn còn phải dựa vào ống oxi trong mũi mình, Tiểu Thiên ánh mắt mơ màng liu liu từ từ đi vào giấc mộng, bàn tay cậu tự động nắm lấy tay anh không rời, trước khi ngủ say, cậu nói

- Em..khỏe lại...nhớ....dẫn...em đi thăm tên anh bên cánh tay trái nhé

Sau đó liền chìm vào trong mộng, câu nói đó khiến Mạnh Nghiêm bật cười, thật không ngờ nha. Mắt em ấy tốt thật, mới đó mà có thể tia đến cánh tay của anh xăm tên cậu nhanh đến như vậy. Nhưng mà tất nhiên là anh không đồng ý rồi, tưởng tượng đến mũi tiêm cứ đâm vào da thịt cậu, Mạnh Nghiêm có chết cũng sẽ không cho những thứ đau đớn đó chạm vào bảo bối nhỏ của hắn đâu

_____*****_____

Ai thích thể loại Tổng tài, đại thiếu gia công x người hầu thụ không

À hí hí dự là sắp có truyện mới chào sân đó:v

48. Chương 48:

Ba mẹ của Tiểu Thiên vừa nghe Mạnh Nghiêm báo tình hình rằng con trai mình đã tỉnh, liền bỏ luôn cả công việc, hai ông bà đón chuyến xe bus mà cấp tốc chạy đến bệnh viện

Tiểu Thiên sau giấc ngủ dài ba tiếng thì cuối cùng cũng đã tỉnh lại, cậu nằm hoài cũng có chút chán, cho nên bảo Mạnh Nghiêm đỡ người dậy ngồi trên giường

Lúc hai vị thân sinh bước vào liền nhìn thấy con trai mình cả người suy yếu đang dựa trong lòng ngực người yêu mà trò chuyện, chốc chốc anh còn không kìm lòng được mà cứ mỗ lên đầu cậu vài cái hôn

Bà Lan Trân tuy là phụ nữ, nhưng từ lúc con trai gặp tai nạn đến giờ chỉ khóc duy nhất có một lần, bây giờ có thể nhìn thấy cậu tỉnh lại, sự kiên cường bấy lâu nay đều đổ vỡ, bà bật khóc đi đến nói

- Con...trai

Lục Tiểu Thiên vừa nghe tiếng mẹ mình, cái đầu nhẹ nhàng xoay qua nhìn hai vị thân sinh, nước mắt bỗng trào rơi xuống, tuy cả người vẫn đều nhờ vào Mạnh Nghiêm nâng đỡ nhưng cậu vẫn muốn đến gần mẹ mình hơn

Lan Trân cùng Lục Ương đi đến giường bệnh, bà nghẹn ngào nói

- Tiểu Thiên của mẹ...cực khổ cho con rồi

- Mẹ...con...không..sao..mà....người..đừng khóc..cha...con rất nhớ hai người đó..

Lục Ương cũng không kìm được xúc động, viên mắt đỏ hoe nhìn đứa con yếu ớt của mình, khuôn mặt hiền hòa chất phát của ông như trút bỏ được gánh nặng, sắc mặt liền tốt lên nhiều!!

Mạnh Nghiêm sợ Tiểu Thiên khóc nhiều sẽ không tốt, liền vuốt vuốt lưng cậu, dỗ dành

- Thiên ngoan! Em sức khỏe còn rất yếu, khóc nhiều sẽ gây ra khó thở. Nghe lời anh, bây giờ hãy giữ cho tâm tĩnh hơn có được không? Bác trai, bác gái hai người cũng lau nước mắt đi!! Chính ta cùng bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện

Dùng khăn ẩm nhẹ lau đi khuôn mặt thiếu huyết của cậu, Mạnh Nghiêm hầu như chỉ cần liên quan đến Tiểu Thiên đều không cho ai chạm vào cả. Kể cả cha mẹ ruột của cậu, hai vị phụ huynh cũng không tỏ ra bất mãn gì với hành động giữ người khư khư của anh

Ai biết được người vị thiếu gia này đã vì con mình mà hi sinh biết nhường nào, vừa đi học vừa chăm lo cho Tiểu Thiên một chút cũng chẳng than vãn lấy ai, bà Lan Trân còn nhớ rõ. Có một lần, sau khi chính mình

cùng cha mẹ Mạnh Nghiêm hết lời khuyên ngăn thì anh mới chịu đi học lại, nhưng mà thật không may ngày đầu tiên anh để Tiểu Thiên lại cho mọi người chăm sóc thì một chút vấn đề xảy ra, thời gian đó tuy mạng sống của cậu đã được cứu về lại, nhưng vẫn chưa qua khỏi nguy kịch, lúc Mạnh Nghiêm vừa đi chưa được ba tiếng thì Tiểu Thiên một lần nữa lâm vào nguy kịch, mẹ Trân cùng vợ chồng họ Khang suy nghĩ chủ quan liền đi ra ngoài một chút, ngờ đâu tìm cậu lại ngừng đập, khi quay lại liền tá hỏa gọi bác sĩ, trong lúc mọi người vẫn còn đang lo lắng cho cậu thì không biết từ đâu Mạnh Nghiêm liền xuất hiện tại bệnh viện

Anh nhìn thấy cậu một lần nữa bị bác sĩ bao quanh mà hô hấp, hai mắt đỏ ngầu liền dầm đến vỡ cả kính. Mặc cho thủy tinh có dầm đến tay mình, Mạnh Nghiêm vẫn tức giận nhìn từng người găm giữ

- Vừa tách tôi ra khỏi vài tiếng, em ấy lại có chuyện, lời các người hứa đều là nói suông thôi sao hả?

Ầm!

Chiếc giường bệnh vô tội bị anh lật tung cả lên, may sao ông trời vẫn còn thương người, Tiểu Thiên thoát chết, sau đó để Mạnh Nghiêm yên tâm đi học, cứ cách năm phút thì sẽ có người nhắn tin báo tình hình cho anh, tranh thủ lúc đổi tiết anh cũng sẽ gọi video đến để kiểm tra

Ai cũng biết Tiểu Thiên yêu Mạnh Nghiêm bao nhiêu, thì anh cũng sẽ dành cả đời để phân cao thấp lại độ thương cậu bấy nhiêu, cho nên bậc làm cha làm mẹ của hai bên chẳng ai trách gì anh dù chỉ một lời, thậm chí họ còn thương anh hơn nữa kìa

Một nhà ba người nói chuyện được một lúc thật lâu, anh ngồi ở phía đối diện nhìn đồng hồ thì cũng đã đến giờ ăn trưa, liền đi hâm một ít sữa nóng cho cậu, sau đó liền quay lại nói với vợ chồng nhà họ Lục

-Bác gái, Tiểu Thiên vừa tỉnh dậy, dạ dày vẫn chưa được tốt. Phiền bác có thể nấu cho em ấy một ít cháo trắng thật lỏng được không ạ?

Lan Trân cười hiền hậu gật đầu đáp

- Được chứ! Vậy con ở đây chăm sóc thằng bé, bác và bác trai chạy về nhà mang một ít đồ sang cho hai đứa nhé?

Nạn Nghiên lễ phép trả lời hai người

- Thật tốt quá, cảm ơn bác nhiều ạ

Bóng dáng hai vợ chồng cứ như vậy khuất sau cánh cửa, không còn là bóng lưng u buồn như trước nữa, mà thay vào đó là niềm vui, cùng niềm hạnh phúc lan tỏa

Tiểu Thiên lại được Mạnh Nghiêm hôn lên trán một cái nữa, cậu cười cười nói với anh

- Nghiêm! Anh xăm tên em tự bao giờ thế?

Anh nhìn cậu rồi lại nhìn đến hình xăm trên tay mình, cảm giác yên lòng cuối cùng cũng tìm lại được, nhẹ nhàng đáp

- Được hơn hai tuần rồi, hình xăm này chính là lời anh muốn nói thay cho những kẻ thích đeo bám mình, đồng thời cũng muốn nói cho cả thế giới rằng chủ sở hữu của cái tên này chính là một phần máu thịt, tâm hồn của anh

Cậu cười hi hi đáp

- Em cảm thấy rất tự hào nha! Sau này sẽ không sợ ai chiếm lấy anh nữa rồi

Mạnh Nghiêm không kìm được nữa, trực tiếp hôn lên cánh môi bột bạc đã nhưng nhớ biết bao lâu nay, sau đó hai người nhìn nhau rồi cười cười. Bỗng nhiên Tiểu Thiên chột lên tiếng

- Anh! Dẫn em đi xăm tên của anh đi

Ai kia liền giở khuôn mặt lạnh lùng ra trả lời

- Không được! Dám xăm hình anh liền đánh đòn em. Phạt em ăn cơm nhiều gấp ba lần

Tiểu Thiên bĩu bĩu môi, nói

- Người ta vừa mới tỉnh lại, anh liền bắt nạt rồi

Thời gian qua đi, thanh xuân để lại nhiều kỷ niệm khó phai, nụ cười lẫn nước mắt đều có, biến cố, sự bướng bỉnh, âm thầm hi sinh vì đối phương khiến hai người trẻ tuổi cuối cùng cũng nắm chắc hạnh phúc của nhau

Tám năm sau, tại một biệt thự nhỏ của hai người liền vang lên tiếng khóc của trẻ con vì chưa ngủ đủ, hai người đàn ông một bế con, một cầm đồ chơi đồ dành cho nhóc nín khóc, lấp loáng ở trên đầu giường ngủ xuất hiện một khung ảnh ba người, một cậu trai da trắng hồng ôm một nhóc con mập mạp, phía bên cạnh của Tiểu Thiên lại có thêm một người đàn ông không ai khác chính là Mạnh Nghiêm đang tỏa ra khi suýt của vị tổng tài cao lãnh anh vươn tay lại bao bọc lấy cả hai, một nhà ba người êm đềm hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc, không có biến cố, lại càng không có sóng gió nổi lên nữa

Những tháng năm bình yên của họ chính thức bắt đầu...

——Hoàn Chính Văn——

Hoàn rồi, hoàn rồi bà con ơi. Tui mừng muốn rớt nước mắt, lại một đứa con nữa hoàn thành.

Còn hai ba cái phiên ngoại nữa thì chính thức khép lại một bộ truyện nữa. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Cổ nhé

Và nhớ ủng hộ luôn những bộ truyện Cổ hiện tại đang viết, và cùng chờ đón tui cho ra đời thêm nhiều bộ mới nữa nhé!!! Yêu mọi người

49. Chương 49: Phiên Ngoại 1 : Em Là Cả Thế Giới Của Anh

Mạnh Nghiêm và Tiểu Thiên ấy thế mà đã thành phu phu với nhau được sáu năm

Còn nhớ ngày cậu được xuất viện, anh liền sống chết đưa cậu lên phi cơ riêng, còn tiện tay kéo luôn cả cha mẹ hai bên cùng bạn bè thân thuộc bay sang nước ngoài, cũng chỉ để cử hành hôn lễ đột ngột, mọi người ban đầu ai cũng ra sức khuyên ngăn, nói rằng cứ để cậu hồi phục lại rồi kết hôn cũng không muộn, nhưng anh nào có nghe theo, Mạnh Nghiêm đây đã quyết thì nhất định phải làm cho bằng được!!

Bước vào giáo đường của nước Mỹ, quãng đường từ cửa nhà thờ đến trước lễ đường vẫn là anh bế Tiểu Thiên, khoảnh khắc cậu vì hai chân chưa đi lại được mà dựa vào ngực anh cùng tuyên thệ với cha xứ, nhìn đến bàn tay hai người đều được lồng chiếc nhẫn cưới, anh bây giờ mới nhẹ thở ra, cả người hoàn toàn an tâm vì cậu đã thuộc về mình

Sau đó là những ngày tháng chăm vợ của Mạnh Nghiêm, vừa kết hôn xong, anh lại cùng cậu hưởng tuần trăng mật hết hai tuần, rồi lại bay về Trung Quốc cho việc học đại học năm ba. Những lúc đi học, Mạnh Nghiêm đều để cha mẹ hai bên đến chăm lo cho cậu, thậm chí còn nuôi thêm bốn con chó săn và bốn vệ sĩ để bảo vệ quanh khu nhà, phòng hồ trường hợp có người muốn hãm hại Tiểu Thiên

Không những thế, Lục Tiểu Thiên còn được cả nhà đặt cho biệt danh là ” chân không bao giờ chạm đất”. Bởi vì những năm tháng dưỡng bệnh của cậu, hầu như anh chưa bao giờ để cậu tự đi lại cả, chỉ vì sợ cậu sẽ tổn sức và gây ra khó thở. Khi Mạnh Nghiêm đi học thì sẽ để cậu nằm trên giường, hoặc nếu Tiểu Thiên có muốn đi đâu cũng phải dùng xe lăn đẩy đi, để Mạnh Nghiêm chăm lo thì bệnh cuồng vợ còn nâng lên một đẳng cấp cao hơn. Đó chính là trực tiếp bế cậu luôn, một năm dưỡng thương thế của cậu phải nói là được cưng chiều đến vô cùng. Ăn cũng phải là tự tay anh đút, tắm rửa một tay anh lo, ngay cả đi ngủ cũng phải đợi cậu an an ổn ổn say giấc rồi anh mới nhắm mắt được, bởi vì Mạnh Nghiêm sợ cảm giác nếu như mình ngủ đi, một ngày nào đó em ấy sẽ rời đi thì biết phải làm thế nào?? Điều đó liền trở thành bóng ma tâm lí lớn trong lòng anh một thời gian dài

Tiểu Thiên sau khi hồi phục hẳn vẫn bị anh xem như quả trứng nhỏ mà nâng niu, một tiếp theo cậu cũng biết tin Mạnh Nghiêm ngay cả ông nội cũng dám từ mặt, liền ra sức khuyên ngăn, dỗ dành anh gắn kết với Khang lão gia

Lại nhắc đến Khang Đông, ông nhận ra mình đã làm quá nhiều điều sai trái liền rút lui ra khỏi thương

trường, chỉ an ổn sống ở tuổi già còn lại, ngày nhìn đến cháu trai bế cậu nhóc kia đến nhà thăm mình, ông không rõ tư vị gì cả. Nhưng lại nhớ đến lời Đồng Uyển nói khi trước, Khang lão gia tuy không cười nhưng cuối cùng chấp nhận Tiểu Thiên, giao hết toàn bộ công ty cho hai cha con họ Khang tiếp quản, đồng thời cũng đưa ra một điều kiện với Tiểu Thiên rằng

- Con dâu nhà họ Khang thì phải học đến nơi đến chốn

Thế là tháng mười năm đó, Lục Tiểu Thiên sau khi được ông xã của mình bổ túc kiến thức, liền đậu đại học y của thành phố, cũng phải nói rằng, những năm làm sinh viên của Tiểu Thiên cũng oai hơn mọi người rất nhiều. Đi học thì luôn có từ ba đến bốn vệ sĩ đi theo sau lưng, ngày nào việc ở công ty không quá bề bộn, Khang Mạnh Nghiêm trực tiếp giả làm sinh viên đi theo sát vợ mình luôn

Năm năm học y trôi qua, khi tốt nghiệp ra trường, vẫn là Mạnh Nghiêm không cho cậu đi làm ở bệnh viện nhà nước, trực tiếp nhờ vả bác sĩ Uy Vũ để cho cậu làm tại phòng khám đặc biệt của anh

Lục Tiểu Thiên nhìn anh quyết định hết mọi việc cũng chẳng thấy khó chịu, thậm chí còn có chút hưởng thụ sự cưng chiều này nữa

Cậu nhớ rằng có một lần anh đi làm về tối, định bụng nấu cho Mạnh Nghiêm một bữa ngon để ông xã mình ăn lót dạ, nào ngờ vừa đi chợ về đã thấy xe của Mạnh Nghiêm đậu ở sân, bàn ghế đều bị lật tung cả lên. Khang Mạnh Nghiêm cả mắt đỏ ngầu nhìn người xuất hiện ở trước cửa, vội vàng chạy đến ôm cậu, anh nói

- Lần sau đừng đi đột ngột như vậy nữa, nếu em có chuyện gì anh biết tìm ở đâu đây! Xin em đừng có rời khỏi tầm quan sát của anh có được không?

Thì ra là anh sợ cậu như trước mà bỏ mình, Mạnh Nghiêm vừa về nhà liền thấy cả một căn biệt thự trống hoắc, lạnh lẽo, cảm giác hoảng sợ khi cậu biến mất lại ủa về, anh điên cuồng đập phá mọi thứ, hoang mang cực độ, sau khi nhìn thấy Tiểu Thiên lạnh lặn trở về, anh mới trở lại thành một người cao lãnh như trước kia

Cậu biết anh sợ hãi điều gì, cho nên từ sau đó liền ngoan ngoãn không đi đâu cả, thậm chí nếu có làm ở bệnh viện cũng sẽ thường xuyên gọi điện báo cáo tình hình cho ai kia biết

Cuộc sống của họ vẫn diễn ra, chưa bao giờ anh la mắng hay trách móc cậu điều gì, Tiểu Thiên cũng rất ngoan ngoãn nghe lời anh, cho nên hạnh phúc của họ vẫn luôn khiến nhiều người ngưỡng mộ không thôi

Nghiêm bị bệnh cuồng vợ nặng rồi

Giá như sau này người yêu Cổ mà được như vậy thì tốt nhỉ:v

50. Chương 50: Phiên Ngoại 2 : Niềm Hạnh Phúc Của Mạnh Nghiêm

Nếu ai hỏi bé Hạt Sen là ai?? Thì hãy để Khang Mạnh Nghiêm và Lục Tiểu Thiên trả lời cho nghe. Nhóc con ấy chính là con trai của bọn họ!!

Ban đầu anh khi cưới cậu là đã xác định sau này sẽ nhận con nuôi. Nhưng do Tiểu Thiên nhà chúng ta dù gì cũng là bác sĩ, ngành khoa học thế kỉ 21 cũng rất tiên tiến, đàn ông bây giờ sinh con là chuyện thường ở huyện rồi

Lục Tiểu Thiên hôm đó về liền làm nũng nói muốn cấy tử cung nhân tạo vào người mình, để cậu có thể mang thai con anh, Khang Mạnh Nghiêm tưởng tượng đến hai người có chung một đứa con cũng liền hạnh phúc, vui vẻ gật đầu đồng ý. Hai cậu trai trẻ cứ thế mà chuẩn bị tươm tất mọi thứ. Còn nhờ luôn cả Uy Vũ trực tiếp tiến hành việc cấy ghép nhân tạo ấy. Nào ngờ trước cuộc tiến hành phẫu thuật một tháng thì ở trong công ty của Mạnh Nghiêm có người sinh non

Hôm đó anh đi kiểm tra tất cả các phòng nhân sự thì bỗng nhiên tại phòng kế hoạch, thì chị Liên đang mang thai gần tám tháng đột ngột hét lên, sau đó ngã quy xuống đất gào thét nói muốn sinh con, nhìn người phụ nữ đó vì đau mà mặt mũi trắng bệch, thế là Khang tổng tài nhà chúng ta lại liền tưởng đến khoảnh khắc vợ yêu của mình cũng sẽ đau đớn như vậy. Thế là tối hôm đó khi vừa về nhà, anh trực tiếp dẹp bỏ ý tưởng cho Tiểu Thiên cấy ghép tử cung cùng mang thai luôn. Ôm cậu vào lòng anh nói

-Anh nuôi em đến cả một vết xước trên người cũng không có, chẳng lẽ lại can tâm nhìn em chịu cái loại đau như tra tấn ấy sao? Không được, anh bác bỏ ý kiến đó. Thà nuôi em chứ không nuôi đứa làm đau em -.

Nhưng mà Tiểu Thiên vì nhìn thấy bé Bánh Đậu của nhà họ Khúc quá dễ thương, thế là cũng đứng lên vùng vẫy đấu tranh vì muốn có con. Nhìn vợ yêu của mình bịu bịu môi, lần đầu tiên quay lưng lại ngồi trong góc giận dỗi mình, đến cả cơm nước cũng không chịu ăn, sữa cũng chẳng chịu uống, mặc cho anh khuyên ngăn dỗ dành, đến đe dọa cậu đều không sợ chết mà cứng đầu

Sự thật đâu phải cậu không sợ anh, đây là lần đầu tiên cậu dám chống đối ông xã của mình đó. nghĩ đi nhìn anh không có con cháu nối dõi cả gia tộc hai bên, cậu không đành lòng chút nào cả. Cho nên phải đứng lên đấu tranh vì anh và vì mọi người thôi

Khang Mạnh Nghiêm một ngày đều lo đủ bữa cho cậu, bây giờ nhìn cậu bỏ ăn, đồ thẳng đàn ông nào cưỡng vợ mà có thể chịu được đấy. Thế là anh liền xoa xoa thái dương nói

- Được rồi...Sẽ cho em một đứa con. Nhưng không phải là em mang thai, mà là dùng tinh trùng của hai ta nuôi trong ống nghiệm có được không?

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng bạn Tiểu Thiên nhà ta cũng đồng ý, dù gì thì cũng là dòng máu của hai người thôi, như vậy là có thể yên tâm rồi

Qua một năm sau, bé Hạt Sen thành công chào đời, Khang Mạnh Nghiêm liền đặt tên cho nhóc ấy là Khang Mạnh Nhi

Bé Hạt Sen cả người nhỏ nhắn, mắt tròn tròn, hai má thì phúng phính đến không chịu được. Đặt biệt Tiểu Sen Sen rất ngoan, không hề không nháo gì, rất được lòng mọi người. Cũng vì có Hạt Sen mà từ ông cố nội đến bà cố ngoại, hai bên nội ngoại của cả hai người đều giành cháu

Cái khiến mọi người yên lòng nhất là từ khi bé con được sinh ra, ông cố Khang Đông càng thương Tiểu Thiên hơn, thậm chí sau này khi chỉ thấy mình Mạnh Nghiêm về nhà thì tưởng rằng anh bắt nạt cháu dâu của mình khiến thằng bé giận dữ không muốn đến đây. Liền không nhiều lời, cầm gậy mắng chửi nhất quyết phải đưa Tiểu Thiên đến cho lão gia nhìn mặt một chút

Từ đó về sau vị trí của Khang Mạnh Nghiêm bị đẩy xuống thấp nhất nhà, nhưng mà anh rất hưởng thụ cảm giác đó nha

Có vợ hiền con ngoan như vậy thì còn gì bằng nữa. Một nhà ba người đối với Mạnh Nghiêm như vậy là đủ rồi

Nhìn Tiểu Thiên dứt cháo cho con trai, anh cảm thấy đôi khi những năm tháng năm của tuổi trẻ phải trải qua biết bao nhiêu sóng gió, để đổi lấy hạnh phúc này cũng thật sự rất đáng, chỉ có biến cố mới biết mình nên trao cả trái tim cho ai. Và anh biết việc kí gửi tình yêu cả đời cho Tiểu Thiên toàn quyền nắm giữ là không hề sai lầm chút nào

_____*****_____

Chính Thức Khép Chuyện

Tác giả: Mộc Nhi (Kiều Nhã)

Bút danh: Cỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-thang-nam-binh-yen>